

Bàng Hoàng Đích Dã Thú

Contents

Bàng Hoàng Đích Dã Thú	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	8
3. Chương 3	14
4. Chương 4	17
5. Chương 5	25
6. Chương 6	30
7. Chương 7	35
8. Chương 8	41
9. Chương 9	45
10. Chương 10	52

Bàng Hoàng Đích Dã Thú

Giới thiệu

Thể loại: Hiện đại đô thị, lạnh lùng tổng tài công, luật sư dụ thụ, 1×1, ngược, HE
Biên tập: Lạc Hi, Hà Hi
Hiệu chỉnh: H

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bang-hoang-dich-da-thu>

1. Chương 1

Trong phòng tắm truyền ra tiếng nước đứt quãng, sương mù lan tỏa, mặt kính rộng lớn mờ hồ, làm cho cảnh tượng trong kính trở nên mờ lung. Ngay cả như vậy, vẫn có thể nhìn ra, đây là một căn phòng tắm rộng đến kinh người, rất không phù hợp với khái niệm phòng tắm truyền thống, trang hoàng tinh mỹ, cái gì cần có đều có: phòng tắm vòi sen rộng rãi, bồn tắm loại nhỏ làm giảm bớt mệt mỏi, vớ tay là có thể đựng đến rượu đỏ lâu năm đặt trong tủ lạnh. Do tính cách chủ nhân thích ánh mặt trời, cho nên cả mặt tường hướng nam chọn dùng loại kính hoa dày, chọn dùng ánh sáng tự phát, lại dùng một tấm bình phong kiểu hai cửa màu trắng, vừa làm cho ánh sáng chiếu vào, lại có thể đồng thời bảo vệ riêng tư. Bên tường đặt một bộ ghế mây tinh xảo, hai bồn cây bồ quỳ xanh mướt, sức sống bừng bừng, cả không gian ánh sáng sáng ngời, hoàn cảnh thoải mái, ngay cả phòng tắm đều tốn công như thế, có thể thấy được chủ nhân là một người có yêu cầu cực cao với chất lượng cuộc sống.

Thụy Hành Phong thay đổi vị trí, xoay người lại, lấy tay vuốt lên mái tóc ướt của mình, tiếp tục ngâm mình trong nước ấm cảm giác khoan khoái bao bọc xung quanh, đồng thời cầm ly rượu đỏ đặt ở một bên, nhẹ nhàng nhấp một ngụm. Sau một ngày bận rộn không ngừng nghỉ, lúc này là khoảnh khắc anh thả lỏng nhất. Chát lỏng lạnh lẽo chảy xuống cổ họng, vừa giảm bớt cảm giác nóng giờ phút này, lại có thể thư giãn thần kinh, làm cho anh không khỏi thích ý thở một hơi thật dài. Ánh sáng chiếu qua bình phong, nhẹ nhàng đậu trên mặt nam nhân. Mái tóc luôn được chải cẩn thận tỉ mỉ, giờ phút này lại xõa hết xuống, ẩm ướt dính ở

hai má, làm cho ngũ quan anh tuần lĩnh liệt của anh, có thêm một phần lưỡi nhấc khêu gợi, con người đen như trước không có biểu tình gì, rút đi ánh nhìn thẳng lợi hại của nam nhân, cũng chỉ còn lại phần tối sáng sâu không lường được. Dáng người cao lớn rắn rỏi, khéo môi với những đường cong cùng góc cạnh rõ ràng như dao khắc, làm cho nam nhân tràn ngập khí thế của người có địa vị.

Loại khí thế có từ lúc sinh ra này, hoàn toàn không liên quan tới quần áo hay thứ gì đó bên ngoài, cho dù giờ phút này anh có toàn thân trần truồng, tắm rửa không hề phòng bị, toàn thân trên dưới của anh vẫn không thể che vào đâu được, cẩn thận, mà trong mắt anh, cũng lộ vẻ cao cao tại thượng không thể thỏa hiệp, tự tin thông dong. Không ai có thể chinh phục người đàn ông như vậy, anh từ lúc sinh ra chính là không bị người chinh phục, mà là đi chinh phục người khác. Làm chủ tịch chấp hành của B&P, tiêu điểm của tất cả ánh mắt, người chỉ huy quyết định sách lược thống lĩnh hàng vạn công nhân, Thụy Hành Phong cho tới bây giờ đều không có sinh ra nghi vấn đối với bản thân. Anh tương đương rõ ràng mình là một người đàn ông như thế nào, rõ ràng cái gì nên làm, cái gì không nên làm, rõ ràng nên làm được đến tình trạng gì, có thể đạt thành mục tiêu gì, chỉ trừ bỏ...

“Anh chỉ có một mình nhưng thật ra rất hưởng thụ...” Tiếng cười khê trêu tức truyền tới, tiếng nói từ tính trầm thấp, chợt xa lại gần, phong tình vạn chủng, liêu nhân nói không nên lời. Bóng người chợt lóe, phòng tắm đã có thêm một vị “khách không mời mà đến”.

Trên mặt Thụy Hành Phong không có vẻ kinh ngạc, chỉ thản nhiên nhìn người nọ, khéo miệng lãnh ngạnh hơi kéo, “Tiêu Mặc Vũ, không quen nhìn như vậy, chính em cũng đến hưởng thụ một chút đi.”

Nam tử tên là Tiêu Mặc Vũ ý cười càng sâu, “Lời mời của chủ tịch B&P, từ chối thì bất kính, tôi đây liền làm phiền.” Dứt lời, cậu bắt đầu động tay cởi bỏ quần áo trên người, một bên cởi, một bên chậm rãi đi về phía Thụy Hành Phong. Tiêu Mặc Vũ vốn đang mặc quần áo thể thao vô cùng rộng rãi, lúc cởi ra không chút lao lực. Lúc cậu thoát y, mắt cá chân trong suốt giống như ngọc, lúc bước đi lặng yên không một tiếng động, nhanh nhẹn như gió, tư thái đi đường vô cùng xinh đẹp, không giống như đi, mà giống như một mảnh lông chim lướt đi trong không khí, có một loại xinh đẹp chậm rãi kết hợp giữa động và tĩnh. Thụy Hành Phong khê nheo mắt lại, nhìn cậu, không có gì khác, chỉ nhìn bộ dáng cậu vừa đi vừa cởi quần áo, chính là một loại hưởng thụ. Áo, nội y, quần dài... Từng chiếc rơi xuống mặt đất, rốt cuộc lộ ra da thịt trơn bóng nhẵn nhụi như ngà voi, thân thể thon dài không có một vết sẹo lỗi, nhưng không giống như cơ bắp cường tráng do hàng năm rèn luyện như Thụy Hành Phong, của cậu có một loại sức mạnh xinh đẹp tinh tế cân đối, đến ngay cả khí quan nam tính lỗ lỏ cũng giống nhau, nhỏ, màu sắc sáng bóng, vừa không có vẻ quá nhu nhược, cũng sẽ không quá mức dương cương. Thụy Hành Phong khê nâng đầu lên, tầm mắt chậm rãi chuyển qua khuôn mặt của cậu. Đó là một khuôn mặt có thể nói là loại hình xinh đẹp, lông mày nhọn tú lệ giãn ra tùy ý, đôi mắt phượng lãnh diêm, có vẻ hơi trêu tức, khéo môi cong lên, ý cười thản nhiên mà lại mê người, cho dù từ xa nhìn lại, cũng có thể ngửi được một hương vị hấp dẫn không thể kháng cự. Người đàn ông này tự như một loại độc dược, có thể làm cho khung cảnh xung quanh mình trong nháy mắt sáng bừng sinh động, nhưng ngay lúc người sa vào quang hoa tuyệt đẹp của cậu ta, thì độc đã xông vào tận tim, thuốc và kim châm cũng không cứu được. Cho nên, Thụy Hành Phong cũng chỉ lẳng lẳng nhìn chất độc hóa học hoạt sắc sinh hương trước mặt, lấy tịnh chế động, lấy bất biến ứng vạn biến.

“Để làm chi nhìn em như vậy.”

Tiêu Mặc Vũ cười khê, giống một con mèo nhỏ sợ nóng, vươn mũi chân, nhúng nhúng vào nước, ngón chân trong suốt giống như ngọc kia chỉ cách khuôn mặt trong gang tấc, Thụy Hành Phong nhất thời khó chịu, lập tức cầm lấy gan bàn chân của cậu, tầm mắt đông lạnh bắt đầu thâm trầm...

Tiêu Mặc Vũ “phụt” một tiếng nở nụ cười, tựa hồ thực vừa lòng biểu hiện của Thụy Hành Phong, chỉ là điểm ấy làm cho người ta tương đối khó chịu, đang lúc Thụy Hành Phong muốn buông cậu ra, cậu lại cúi người xuống, bước vào trong bể, duỗi tay ra cầm lấy ly rượu trong tay Thụy Hành Phong.

Làm trò trước mặt Thụy Hành Phong, cậu nâng cốc chậm rãi đổ vào miệng, sau đó cúi xuống, nhắm ngay môi của anh, nhẹ nhàng há miệng đẩy qua.

Thụy Hành Phong đưa tay ôm lấy eo cậu, theo bản năng cuốn lấy đầu lưỡi tự động đưa đến của cậu, một mặt dây dưa mút vào, một bên nuốt vào rượu đỏ hơi lạnh, tư vị được lắm.

Anh nhẹ ngậm lấy mút vào, giày vò quấy rối, không nhanh không chậm nhắm nháp cảm giác trơn dính mềm

mại trong miệng kia, tiếng ngậm nút rung động cùng giọng mũi như có như không của anh xen lẫn vào nhau, tương đương phiến tình, mà mỗi lần mút vào một chút, da thịt dưới tay anh lại truyền đến vẻ run rẩy tinh tế, phản ứng kia làm cho anh vô cùng vừa lòng. Tuy rằng bình thường luôn tự đại bữa bãi làm người khác khó chịu, nhưng ở trên giường, cậu liền lập tức hóa thân thành mị hồ *** loạn, mẫn cảm nhiệt tình đến mức kinh người. Cùng lúc, hưởng thụ vẻ *** đắm mê người này của cậu, cùng lúc, lại đối với điều này cảm thấy chán ghét, nhưng đàn ông đều không ngoại lệ là loại động vật của dục vọng, con mỗi tự động đưa lên cửa, Thụy Hành Phong còn không có ngốc đến mức sẽ đẩy cậu ta ra, chẳng qua là làm tình mà thôi, vậy thì ra sức hưởng thụ một chút đi.

“Ném qua thật ngọt...”

Thụy Hành Phong nắm lấy tóc cậu, thoáng kéo ra khoảng cách, nhìn thấy hai cánh môi no đủ dính đầy nước bọt trong suốt, lại há miệng ngậm vào, lấy răng nanh khê cắn, lại dùng đầu lưỡi tinh tế liếm một vòng lại một vòng, đến tận lúc cậu ngứa đến không chịu nổi, lấy tay nhẹ đẩy, mới buông cậu ra.

“Hương vị không tồi, độ mẫn cảm cũng tốt lắm.” Thụy Hành Phong lạnh lùng khê động khoe môi, chép miệng thưởng thức, tầm mắt nhìn cậu không chút khách khí, tràn ngập dục vọng rõ ràng.

Tiêu Mặc Vũ chưa bao giờ gặp qua anh thật sự cười.

Người đàn ông này không phải bình thường mặt không hề thay đổi, mà là lạnh lùng, anh không cho phép mình không khống chế được, cho dù làm tình đến cao trào, cũng rất hiếm thấy vẻ mặt mê loạn của anh.

Đang lúc bàn tay của Thụy Hành Phong ấn lên hông cậu, lại bị Tiêu Mặc Vũ nhẹ nhàng ngăn cản, “Em giúp anh mát xa nhé?”

“Được.”

Thụy Hành Phong sáng khoái buông tay ra.

Anh thật muốn nhìn một chút, lúc này cậu lại muốn chơi cái trò gì. “Quay lưng lại đây.” Thụy Hành Phong xoay người, duỗi hai tay ra, gác ở cạnh bệ. Bờ vai của anh cực rộng, đường cong hai vai như đồi núi trập trùng, rắn chắc sôi sục, da thịt màu tiểu mạch lộ ra vẻ đẹp dương cương của anh, phía sau lưng giống như đồi núi giãn ra, cao thấp phập phồng, từ đáy hông tới chỗ trũng, lại nháy mắt nhô cao, hình thành cái hông hút hàng rắn chắc, giờ phút này bị nước ấm che đi. Toàn thân đều như có vẻ nóng lên, Tiêu Mặc Vũ vội vàng điều chỉnh hô hấp, đứng ở sau lưng anh, hai tay đặt lên hai vai anh, bắt đầu chậm rãi mát xa cho anh. Bả vai truyền đến lực đạo không nhẹ không nặng, vuốt ve từng tắc một, tư thế mát xa trung quy trung củ, ngón tay cậu cũng bảo dưỡng rất khá, nhân nhụy mềm nhẵn, không có cảm giác thô ráp thông thường của đàn ông, Thụy Hành Phong kêu rên một tiếng, tương đối hưởng thụ, cảm giác mệt mỏi trên người tựa hồ cũng bay đi hơn phân nửa. Tiêu Mặc Vũ đứng đấy không được bao lâu, lại bắt đầu biến chất, tuy rằng bàn tay cũng không ngừng lại, nhưng sau gáy Thụy Hành Phong, lại cảm nhận được một đợt hơi thở nóng rực phát qua, đồng thời truyền đến cảm giác hơi hơi đau đớn.

“Này, em không phải muốn mát xa cho tôi sao?” Thụy Hành Phong quay sang hỏi.

“Em là đang mát xa nha.” Tiêu Mặc Vũ than thở, càng thêm dùng sức liếm hôn sau gáy của anh, thậm chí vươn đầu lưỡi, khiêu khích vành tai của nam nhân, lại còn ngậm nó vào trong miệng, tinh tế nhắm nháp.

“Tôi cảnh cáo em, không được lưu lại hôn ngân.” Thụy Hành Phong lạnh lùng nói.

Mỗi lần cùng cậu hoan ái xong, trên người đều lưu lại một hai dấu vết, điều này làm cho những bạn giường khác nhìn thấy, sẽ có cảm tưởng gì? Nói sau nếu để cho người quen biết, khẳng định sẽ mượn cơ hội cười nhạo, hại anh mất hết mặt mũi.

“Sẽ không, anh yên tâm đi.”

Tiêu Mặc Vũ dùng đầu lưỡi bắt đầu từ gáy, một tắc một tắc liếm xuống, một mặt tinh tế liếm, một mặt vươn tay, xoa nắn cơ ngực to lớn của anh.

Tiếng liếm lép nhỏ vụn mang đến cảm giác ngứa ngáy không nói nên lời, đầu lưỡi ẩm áp của cậu tựa hồ mang theo tia lửa bắn ra, thỉnh thoảng kích thích da thịt run rẩy. Thụy Hành Phong nín thở, hô hấp bắt đầu trở nên nặng nề. “Mát xa như vậy anh có thích không?” Tiêu Mặc Vũ dứt khoát ôm lấy cả người anh

từ phía sau, da thịt kề sát da thịt, không có một kẽ hở, bắt đầu chậm rãi tiến hành ma sát, đầu lưỡi vẫn liên tục khiêu khích phần gáy cùng hõm vai của anh, da thịt được nước ấm làm dịu khiến màu da của Tiêu Mặc Vũ càng thêm trắng nõn ửng ửng, toàn cơ thể của cậu tinh tế mềm dẻo, hai đầu nhũ hồng nhạt trước ngực, theo động tác ma sát, mà dần dần dựng thẳng lên... từng đợt cảm giác tê dại truyền đến, từ phía sau lưng Thụy Hành Phong có thể cảm giác rõ ràng hai núm vú cứng thẳng của đối phương, đang không ngừng miết lên lưng anh...

Thụy Hành Phong hít sâu một hơi, nhắm mắt hưởng thụ “phục vụ” của cậu. Thấy anh không phản đối, Tiêu Mặc Vũ trở nên lớn mật, hai tay theo lồng ngực rộng lớn của anh đi xuống, trải qua phần bụng bằng phẳng, lặng yên đi xuống, xẹt qua bộ lông rậm rạp, ngón tay linh hoạt phất chốc động dậy, định cầm lấy phân thân giấu kín ở trong đó...

“Này!”

Thụy Hành Phong túm lấy tay cậu, mở to mắt, giống một con dã thú đang ngủ đông lập tức bị đánh thức, mạnh xoay người lại, hai người liền hình thành tư thế mặt đối mặt.

“Làm sao vậy. Chủ tịch đại nhân?” Tiêu Mặc Vũ bắn ra một nụ cười tuyệt đẹp, giống cây thuốc phiện đang đón gió, phun ra lời nói ác độc vô hình.

“Em người này, hấp dẫn tôi như vậy, có thể thừa nhận được loại hậu quả này sao?” Thụy Hành Phong cười mà như không cười nhìn cậu, sâu trong đôi mắt lộ ra hương vị làm kẻ khác không rét mà run.

Tiêu Mặc Vũ khẽ nhướn đôi mày tú lệ, không chút sợ hãi nhìn thẳng vào ánh mắt anh, “Vậy làm cho em xem xem, rốt cuộc sẽ có hậu quả như thế nào.”

Dứt lời, cậu cười khế, tiến gần lại, dính sát vào Thụy Hành Phong, “Mát xa còn chưa chấm dứt đâu, có lẽ chúng ta nên thử xem thế nào.”

Cậu vươn đầu lưỡi, giống một con mèo tham lam, liếm láp đường cong cứng rắn như nham thạch của nam nhân, từ hai má đến cằm, thỉnh thoảng lại dùng đầu lưỡi liếm nhẹ, lại dùng môi mút vào, như la nhấm nháp mỹ vị trên đời này. Trên thân nam nhân bình thường sẽ có một loại hương khí hỗn hợp giữa vị bạc hà cùng vị thuốc lá rất dễ chịu, thực dễ dàng làm cho người ta sa vào trong đó. So với anh, dáng người của cậu có vẻ gầy thấp hơn một chút, Thụy Hành Phong cúi đầu nhìn khuôn mặt tuấn mỹ của Tiêu Mặc Vũ, trên mặt như trước không có biểu tình gì, nhưng thân thể đã bắt đầu dần dần nóng lên. Khuôn mặt dính hơi nước ửng ửng của đối phương, so với thời điểm nào, đều có vẻ sắc hương tràn đầy. Nam nhân không tiết tháo này hiển nhiên không biết cảm thấy thẹn là cái gì, bất luận ở chỗ nào, đều đối dục vọng biểu hiện ra nhiệt tình kinh người, biểu hiện ở trên giường, so với bất cứ một người nào anh đã từng kết giao càng kiều mỹ mê người, mà cậu giờ phút này biểu tình lại hưng phấn vô cùng, hai má trắng nõn đã lộ ra một tầng *** ửng đỏ.

Bỗng nhiên, đuôi anh truyền đến một loại xúc cảm nóng bỏng, Thụy Hành Phong lập tức ý thức được, cậu đã cương! Tầm mắt của đối phương không cần nói cũng biết, Tiêu Mặc Vũ lấy ánh mắt rõ ràng theo dõi anh, đem anh kẹp ở giữa vách tường cùng thân thể mình, dùng tính khí bồng bồng phần chân của mình, để ở trên phân thân thô dài cũng càng lúc càng cương của anh, bắt đầu trên dưới ma sát... Hai người cơ hồ đồng thời phát ra tiếng kêu rên, từng trận tê dại, truyền đến từ hai tính khí nam tính đang ma sát lẫn nhau, mỗi lần nhẹ cọ một chút, lại khiến cho cả hai càng cứng thêm vài phần.

“A... Lớn quá... Em thích... Cái đó của anh lại vừa cứng vừa nóng... Giống như khối sắt đang nung đỏ...”

Tiêu Mặc Vũ nhẹ thở gấp, không gian ửng ửng nhất thời vang lên âm thanh tươi đẹp. Ma sát mờ ám như vậy, so với chân chính đâm vào còn muốn làm cho người ta phấn khởi, toàn thân cậu từng trận nóng lên, đại não cảm thấy một loại khoái hoạt đến mê muội. Do muốn cảm thụ loại khoái hoạt này càng nhiều, cậu liền giống như đĩa bám chặt trên thân nam nhân, bắt đầu vòng tình vận vẹo... Khoái cảm càng mãnh liệt, cậu xoay lại càng kịch liệt.

Hai đầu nhũ hồng nhạt trước ngực, kiều diễm ửng ửng, non mềm đến có thể bóp ra nước, tản mát ra khí máu dục mãnh liệt, mà dục vọng của cậu dĩ nhiên càng cứng đến sắp chết, ở hạ thể của anh ma sát qua lại, như là mắc phải một loại bệnh ngứa, chỉ có thân thể to lớn của anh mới có thể trị liệu.

“Thực chịu không nổi em, tôi còn chưa bắt đầu chọc vào, liền trở nên *** đắng như vậy.” Thụy Hành Phong chắc lưỡi nói, nhả lại đôi mày anh tuấn, một đôi tay bầu chắt cái móng cong vênh của đối phương, bắt đầu không ngừng vuốt ve, cảm thụ được độ co giãn cùng trắng mịn tuyệt hảo dưới bàn tay.

“Vậy anh liền cắm vào đi a.”

Tiêu Mặc Vũ mở hai tròng mắt, ba quang liễm điễm, phát ra lời mời chủ động, thậm chí còn vươn đầu lưỡi, liếm liếm đôi môi có vẻ khô ráo. Đầu lưỡi màu đỏ tươi, ở giữa hàm răng trắng nõn có vẻ khiêu khích đến kinh hoàng, đổ thêm dầu vào dục hỏa đã như lửa cháy của nam nhân.

“Đây là chính em nói!”

Thụy Hành Phong không khách khí đẩy cậu ngã vào trong bể, nước đã rút đi một nửa, chỉ cao đến sườn thắt lưng của cậu, anh một bước liền bay đến, hung hăng túm lấy tóc trên đầu cậu, giống một con dã thú vội vàng, tròng mắt âm trầm nhìn chăm chăm cậu vài giây, liền thô lỗ hôn lên. Bất đồng với lúc trước, đây là một nụ hôn mãnh liệt tràn ngập xâm lược cùng chinh phục. Hơi thở nóng cháy của anh quét sạch tất cả trong miệng cậu, một giọt cũng không thừa, ép lấy nước bọt trong miệng cậu, anh cuốn lấy đầu lưỡi của cậu, cuồng dã mút vào, cuồng mãnh giống như muốn đoạt đi hô hấp của cậu, làm cho cậu cơ hồ sắp hít thở không thông. Một bên hôn, một ngón tay của anh nương theo nước dâm vào huyết khẩu chặt chẽ... Mặc kệ đã làm bao nhiêu lần, tiểu huyết nhỏ hẹp kia của cậu vẫn chặt như vậy, nóng như vậy, không nghĩ qua là, sẽ làm cho người ta đánh hơi bởi. Lý trí dần dần tan rã, Thụy Hành Phong ôm lấy cậu, hai người cùng ngã vào trong nước, bọt nước văng khắp nơi dính ướt mặt cùng tóc của cả hai, bọn họ lại không chút nào để ý, chỉ là thở thật mạnh, đỏ mặt, vì tình sự sắp xảy ra mà kích động không thôi.

“Chậm... Chậm một chút... Không cần nhanh như vậy...” Tiêu Mặc Vũ cup mắt xuống, cắn môi nói, hai má ửng đỏ lộ ra một vẻ ngây ngô động lòng người.

Rõ ràng ngay từ đầu là cậu lớn mật hấp dẫn, lúc này lại biểu hiện ngây thơ như vậy, rất không biết nên khen hành động của cậu, hay là cảm phục thiên tính trời sinh tới mức vừa *** đắng lại ngây thơ như vậy. Dương vật rục rịch đã gần như sắp bùng nổ, anh tách hai chân cậu ra hai bên, cúc huyết bí ẩn của cậu liền bại lộ ở trước mặt anh, hơi hơi co rút lại... Nhắm ngay nó, một tay cầm tinh khí thô to của mình, nương theo dòng nước làm dịu, Thụy Hành Phong chậm rãi đẩy mạnh vào trong cơ thể cậu, kiên định cắm xuống...

“A... Sâu quá.” Đại khái là lập tức bị cảm giác phong phú quá mức kích thích, Tiêu Mặc Vũ phát ra tiếng kêu ngắn ngủi, ngón chân không tự chủ được căng lên...

Mật huyết sớm đã quen với thân thể nam nhân, cũng không có nhiều lắm cảm giác đau đớn, mà là cảm giác phong phú nói không ra lời, trong vách tường mẫn cảm dán chặt dục vọng nóng bỏng của nam nhân, cảm giác nóng ấm vọt thẳng lên óc, làm thân mình cậu mềm yếu một nửa...

“Kẹp tôi chặt như vậy, em muốn nuốt cả tôi vào sao?” Thụy Hành Phong cười khổ nói, nâng đùi cậu lên, cũng thô lỗ xoa nắn cái móng của cậu, làm cho cậu thả lỏng.

Mỗi lần đều là như vậy, vừa cắm vào sẽ sống chết kẹp lấy, tham lam cùng dục vọng của cậu giống nhau đến kinh người, may mắn anh đủ kéo dài, năng lực tự động điều khiển cũng siêu cường, nếu đối là người đàn ông khác, chỉ sợ còn không kịp động thì đã tiết. Anh bắt đầu thẳng lưng, ra vào trong tiểu huyết ướt át nóng bỏng của cậu, phân thân trưởng lớn đến mức phát đau, từng chút đâm vào sâu trong nội bích non mềm của cậu... Tiêu Mặc Vũ phát ra tiếng kêu rên, hai tay nắm lấy cạnh bể, cố gắng thả lỏng cơ thể hết mức, làm cho tinh khí của nam nhân có thể tiến nhanh vào, trực tiếp công thành.

Thụy Hành Phong nâng chân cậu lên, chậm rãi thẳng tiến về phía trước, nội bích của cậu vừa chặt lại vừa nóng, cắn chặt lấy phân thân của anh không thả, tư vị đó tuyệt không thể tả.

“A... Ừm... Thật thoải mái... Dùng sức... Đúng... Cứ như vậy hung hăng đâm vào... A... Ừ...”

Người đàn ông này vĩnh viễn không biết thẹn thùng là cái gì, kêu giống như mấy trăm năm chưa được làm tình. Dục học dần dần cháy khắp toàn thân, hô hấp càng trở nên ô ô, theo tốc độ thúc vào càng nhanh, tiếng rên rỉ trầm thấp của Tiêu Mặc Vũ càng trở nên lớn hơn, càng ngày càng mê người, tiểu đệ đệ của cậu không biết từ lúc nào đã ngẩng đầu lên, phía đỉnh sưng phồng ô ô chảy ra lệ dịch động tình. Nhịn không được vươn tay, xoa bóp dục vọng của chính cậu, Tiêu Mặc Vũ dùng đầu lưỡi liếm đôi môi cơ khát của mình,

cúi đầu nhìn thấy cảnh phân thân thô to của nam nhân, đang không ngừng thúc vào tiểu huyết của mình, thứ thô dài tràn đầy sinh lực kia, cứng rắn như thiết, lại nóng cháy như lửa, đang hung hăng giã mạnh rồi đảo loạn bên trong mình, mỗi một lần động, liền truyền đến khoái cảm như bị điện giật, làm toàn thân cậu tê dại. Bọt nước văng khắp nơi, hai khối thân thể nam tính to lớn, giống như hai sợi dây leo bám chặt vào nhau, tiếng thân thể va chạm vào nhau, kết hợp với tiếng nước cùng tiếng rên rỉ kích động của cậu, tạo thành khúc nhạc tình sắc làm kẻ khác mặt đỏ tim đập, Thụy Hành Phong mặt không đỏ hơi thở không loạn liên tục thúc vào mấy trăm cái, sợ đối phương vì quá mức kích động mà bất tỉnh, nên chậm rãi dừng động tác.

“Làm sao vậy?” Tiêu Mặc Vũ bất mãn ngược mắt nhìn anh.

“Chúng ta đối tư thế khác.”

Thụy hành phong cúi người xuống, nhắc eo cậu lên, hơi hơi nâng thân thể cậu lên, để cậu ngồi vào lòng mình, sau đó, một bàn tay ôm lấy cái mông cậu, một bàn tay chống lên cạnh bể, từ dưới lên trên bắt đầu vận động đâm chọc cùng nắn mạnh. Loại tư thế này vô cùng tiêu hao thể lực người tấn công, nhưng đối với người thừa nhận mà nói, tư thế cơ thể như vậy lại có thể xâm nhập đến mức trước nay chưa từng có. Tiêu Mặc Vũ giật nảy người, chỉ cảm thấy phân thân thô dài của nam nhân lập tức đâm tới một điểm vô cùng mẫn cảm, không khỏi kêu ầm lên, “A... Thích quá... Trời ạ... Không được... A...”

Trước mắt trở nên tối đen, tựa hồ trời đất cũng không còn tồn tại, chỉ còn lại cự vật nóng bỏng của nam nhân, không ngừng đâm chọc vào u huyết của mình. Trong cơ thể tựa như có cây đuốc đang bốc cháy hừng hực, mỗi lần nam nhân đâm vào một cái, ngọn lửa liền bắn tung ra, tình nhiệt càng sôi trào bắn ra, bộc phát ra tia lửa rực rỡ lóa mắt. Cậu nhin không được dùng hai chân thon dài, kẹp chặt vòng eo mạnh mẽ của nam nhân, hai tay ôm lấy cổ anh, u huyết giống như có ý thức của chính mình, một lần so với một lần càng bóp chặt lấy phân thân nóng bỏng của nam nhân, mà cậu kẹp càng chặt, nội bích mẫn cảm liền càng phát ra tia lửa có thể cảm nhận được sau mỗi một lần ma sát, ngọn lửa này đốt lên làm cậu kích động vô cùng, giọng nói đều hưng phấn đến gần như khàn khàn.

“A... Ừm... Hành Phong... Đúng... Chính là nơi đó... Em thích... Đâm sâu quá...”

U huyết của cậu hút chặt lấy phân thân bỏng người, phối hợp với động tác của nam nhân cùng nhau múa, nhiệt tình cổ vũ nam nhân càng thêm cuồng mạnh xâm phạm chính mình. Tiếng kêu *** đang không chút nào che dấu, làm cho dục hỏa của nam nhân càng mạnh. Thụy Hành Phong ôm chặt cái mông của cậu, lại nâng thân thể cậu lên, cúi đầu xuống, ngậm vào đầu nhũ hồng nhạt không ngừng chóp lên trước mặt anh, hung hăng nắn mạnh. Hạ thể lọt vào công kích liên tục không ngừng, trước ngực lại truyền đến từng trận kích thích, cảm giác này thật sự quá mức mãnh liệt, Tiêu Mặc Vũ vô cùng cuồng loạn, xoay eo nhắc mông, thân thể mềm mại ngã ra sau, cả người cong thành một độ cung tuyệt mỹ, lại làm cho nam nhân càng dễ dàng ngậm hai núm vú nhỏ nhỏ trước ngực mình, liên tục gia tăng âu yếm. Mồ hôi kích tình từng giọt từng giọt chảy xuống, bọt nước trên người dày đặc, đã phân không rõ rốt cuộc là mồ hôi, hay là nước bể văng khắp nơi. Nơi riêng tư của hai người dính chặt không thể phân, gắt gao kết hợp cùng một chỗ, lượng lớn dịch thể tràn ra làm cho động tác ra vào của nam nhân càng thêm dễ dàng.

“A a... Lớn quá... Ừm... Thật thoải mái...”

Tiêu Mặc Vũ nhú chặt mày, trên mặt lộ ra biểu tình vừa thống khổ lại khoái hoạt, đôi mắt lãnh diễm tràn ngập hơi nước, bởi vì kích tình mà thần thái bay lên, lưu quang tràn đầy màu sắc, mái tóc đen hơi dài ướt đầm, dính lên phần gáy trắng nõn, đuôi tóc ẩm ướt theo luật động kịch liệt mà bay múa, thỉnh thoảng phát qua gương mặt anh tuần mà lãnh ngạnh của nam nhân, có một loại khiêu khích khác thường. Cậu lấy tư thế *** đang cười ở trên thân nam nhân, vẻ mặt không chút nào ngượng ngùng, trái lại ánh mắt giãn ra, khóe môi mỉm cười, ra sức vận vẹo vòng eo mềm đến khó tin, tùy ý bày ra các loại tư thế không thể tưởng tượng, cơ khát nhăm nháp cự vật nóng bỏng đang đâm vào thật sâu trong cơ thể mình, truy đuổi khoái cảm tình giao. Uyển chuyển than nhẹ, khóe mắt đuôi mày lộ vẻ cơ khát lay động lòng người, diêm dũ không thể nhìn gần. Dáng người giống như liễu, rồi lại xinh đẹp như hoa, mê hoặc vô cùng, toàn thân đều nhuộm một tầng sáng bóng trong trẻo mềm nhẹ, hoạt sắc sinh hương, có thể nói quyến rũ mê người. Không có người đàn ông nào có thể kháng cự chất độc như vậy, phong tình như vậy!

Trong cổ họng Thụy Hành Phong phát ra một tiếng thở trầm thấp hưng phấn, cánh tay như thiết siết chặt

vòng eo mềm mại của cậu, ấn cậu thật sâu về phía mình, một lần so với một lần ác liệt hơn thúc vào sâu trong cục huyết non mềm, cặp mắt lợi hại kiêu ngạo kia, tràn đầy màu đen làm kẻ khác tim đập nhanh, nhân *** mà khiếp người hồn phách, giống như có thể ở giây tiếp theo liền oán hận xé rách cậu, hủy diệt cậu, nhốt đánh cậu vào địa ngục vạn kiếp bất phục! Tuy là tư thế cơ thể cực kỳ tiêu hao thể lực, nhưng biểu tình của nam nhân vẫn không có nửa điểm miễn cưỡng, toàn cơ thể anh vì luật động mà căng lên, một khối cơ bụng khỏe đẹp rõ ràng có thể thấy được, giống một con báo hoang đại đang chạy trốn trong rừng rậm, ở trên thân thể tuyệt không tả của cậu, đào móc khoái hoạt lớn nhất của nam nhân. Anh hung ác và chạm đến không ngừng không nghỉ, thể lực kinh người, kỹ xảo thành thạo làm cho cậu như si như cuồng, lại nhiều lần bị ném lên đỉnh tình ái.

“Ừm... Nơi đó... Chính là nơi đó... Đâm em thật thoải mái...” Tiêu Mặc Vũ lớn tiếng hô lên, thanh tuyến khàn khàn lộ ra vui thích vô cùng.

Dục vọng ngưng tụ thành một hải dương nóng bỏng, làm cho cả hai đều sa vào thật sâu, giữa dòng nước ấm áp, hai thân thể nam tính trần trụi bị kích thích toàn bộ, liều chết dính sát vào nhau. Khoái cảm không cách nào hình dung, như dòng điện đánh sâu vào hai người bọn họ, phân thân của nam nhân nóng cháy như thiết, có loại lỗi giác muốn đâm thủng cậu, thần kinh của cậu căng lên, toàn thân giống như phát sốt bật nảy lên, đầu liên tục lắc mạnh, ghé vào lỗ tai anh phát ra tiếng rên rỉ thơm ngọt như khóc như than. Mà anh lại không chịu thả lỏng, hai tay hung hăng bóp chặt cái mông cậu, từ đầu đến cuối, hăng hái đâm chọc của mình, một lần so với một lần càng dùng sức, tiểu huyết mắt hồn của cậu nóng bỏng chặt chẽ đến dị thường, chỉ cần một lần ma sát nho nhỏ, có thể biến thành ngọn lửa lớn lan ra khắp đồng cỏ. Cả phòng tắm vang lên tiếng nước kịch liệt, cùng tiếng thở dốc gần như điên cuồng của hai người đàn ông.

Thụy Hành Phong cảm thấy mình đã hóa thành một con dã thú, chỉ biết cuồng mạnh ra sức nhảy vào trong cơ thể mềm mại của cậu, máu trong toàn thân như sôi sục, khoái cảm mãnh liệt ở xung quanh kêu gào va chạm.

“Hành Phong... Em không được... Muốn bắn... A... Cầu anh... Để cho em... Để cho em... Cầu anh...”

Cao trào như cơn sóng gió động trời, từng đợt từng đợt đánh nhốt Tiêu Mặc Vũ vào đáy biển, lại nháy mắt đưa cậu ném lên đầu sóng, làm cậu chìm đắm trong biển cả ***, không thể tự kiềm chế.

“A a... Đùng thúc nhanh như vậy... Em sẽ chết...”

Đôi mắt thất thần không mang tiêu điểm, nước bọt từ khóe miệng liên tục chảy ra, Tiêu Mặc Vũ cảm thấy mình sắp điên cuồng, tính khí nóng bỏng của nam nhân phá đi một tia thanh tỉnh cuối cùng trong đầu cậu, bắp đùi co rút run rẩy từng đợt, loại cảm giác đâm chọc càng ngày càng nhanh này làm cho cậu cơ hồ hồng mắt. Dục hỏa hưng hực thiêu đốt, đại não truyền đến từng đợt mê muội, không bao lâu, u huyết của cậu liền kịch liệt co rút lại, tham lam hút chặt phân thân của anh.

Biết cậu sắp tới cao trào, Thụy Hành Phong gằm nhẹ một tiếng, lại là một trận đâm chọc điên cuồng, làm đến khi chân tay cậu xui lơ, linh hồn bay mất,

“A a... Thật sự không được... Thật sự... Em muốn bắn...”

Trong tiếng gào thét phấn khích, Tiêu Mặc Vũ đạt tới cao trào trước. Bên tai ông ông tác hưởng, trước mặt xẹt qua từng đợt bạch quang, sau huyết kịch liệt co rút lại, toàn thân theo đó run rẩy, cùng lúc đó, một cổ chất lỏng nồng đặc khẩn cấp phun ra, vẩy lên lồng ngực rắn chắc của nam nhân, cũng bắn vào trong nước. Thụy Hành Phong nhẹ nhàng hít vào, hưởng thụ sau huyết của cậu co rút lại theo quy luật, cảm thụ được cảm giác sung sướng khi phân thân được hút chặt. Cảm giác thoải mái chưa bao giờ từng có, anh lại tiếp tục dùng sức đóng đưa phần eo, ở sau huyết nóng ướt như nước gia tốc tiến lên...

“Ừm... A...”

Tiêu Mặc Vũ thở một hơi thật dài, nâng mí mắt lên, lấy ánh mắt mông lung dừng ở trên người nam nhân vẫn liên tục va chạm dù cậu đã lên tới tuyệt đỉnh, dịu dàng lấy tay xoa bóp phần gáy khỏe mạnh của nam nhân. Nam nhân có thân thể to lớn, lực kéo dài cùng sức bật đều vô cùng kinh người, luôn có thể thỏa mãn nguyện vọng, cho cậu khoái cảm mà người khác không thể cho được.

Mỗi một lần làm tình, đều có lỗi giác như thế giới diệt vong, vũ trụ tan vỡ, làm cho nội tâm cậu giống như đã thú đang do dự, không biết nên đi con đường nào.

Cao trào tiến đến bất ngờ không kịp phòng, phân thân đâm mạnh vào vừa ngăn cản cậu co rút lại gây ra cảm giác mãnh liệt đến tê dại, Thụy Hành Phong rút cuộc không thể nhẫn nại, vòng eo đâm về phía trước, liền đem chất lỏng nóng bỏng bắn hết vào trong cơ thể cậu...

Cả người Tiêu Mặc Vũ cong mạnh về phía sau, toàn thân lại một lần chấn động kịch liệt, bên trong chứa đầy dịch thể nóng bỏng, dục vọng bị kích thích lần nữa liền bắn ra vài giọt sương còn sót lại, như dây đàn đang căng đột nhiên bị đứt, giây tiếp theo, liền sụp đổ ở trên thân nam nhân, toàn thân xụi lơ, vẫn không nhúc nhích.

“Mới chơi được một lần đã không được? Vừa rồi tự tin tràn đầy, tên chơi với lửa có ngày chết cháy không biết là ai?”

Thụy Hành Phong hảo tâm nâng cầm cậu lên, chăm chú nhìn cậu vài giây, trong đôi mắt hình như có ý cười, lại giống như cát dẫu một tia hèn mọn, sau đó, nhẹ nhàng che lại môi cậu... “chiến dịch” kịch liệt vừa rồi, làm cho cả hai đều có chút mệt mỏi, Thụy Hành Phong không hề cuồng dã giống như lúc trước, mà là dụ dỗ lừa cậu hé miệng, ngậm lấy đầu lưỡi của cậu, bắt đầu dịu dàng mút vào. Lông mi của tiêu mặc vũ nhẹ nhàng rung động, theo bản năng ôm lấy đầu nam nhân, cùng anh triền miên hôn hít. Thân thể đã phát tiết một lần vẫn không biết thỏa mãn, chỉ cần ngửi được hương vị của nam nhân, cảm nhận được âu yếm của nam nhân, sẽ không thể khống chế mà nóng lên... Vì sao luôn cảm thấy không đủ, không đủ, còn chưa đủ?

Thụy Hành Phong lại vào lúc này đột nhiên buông cậu ra. Hơi thở nóng cháy của nam nhân nháy mắt rời xa, dục vọng cấm ở sau huyết cũng có dấu hiệu rút ra, làm cho Tiêu Mặc Vũ bất mãn túm lấy anh,

“Không cần... Đừng rút ra...”

Cậu còn muốn cảm thụ anh nhiều một chút nữa.

“Em liền như vậy muốn tìm bất mãn sao?”

Trong mắt Thụy Hành Phong hiện lên một tia châm chọc, cúi xuống ghé vào lỗ tai cậu, một chữ một chữ nói: “Gấp cái gì, đêm còn rất dài, em muốn bao nhiêu, tôi đều cho được.” Sau đó, nam nhân không chút nào lưu luyến rút ra bản thân, dùng khăn tắm mềm mại lau khô cho nhau, một tay ôm cậu lên, mở cửa, đi về phía phòng ngủ rộng lớn... Tiêu Mặc Vũ rúc vào trong ngực anh, đem mặt dán sát vào lòng ngực dày rộng của nam nhân, nhắm mắt lại...

Nội tâm rục rịch, tựa hồ lại nghe tới tiếng gào thét do dự mà tịch mịch của đã thú.

2. Chương 2

Sau một đêm ngủ không mộng mị, Tiêu Mặc Vũ tỉnh lại. Còn chưa mở mắt, đã theo bản năng sờ chỗ nằm bên cạnh, quả nhiên, trống không.

Cậu lập tức thanh tỉnh, mở to mắt.....Nhìn quanh bốn phía, đúng là biệt thự của Thụy Hành Phong, ngoài cửa sổ là vườn hoa rực rỡ và bóng cây xanh mát, chính là, như mọi lần cậu vẫn ngủ trong phòng khách. Rõ ràng là cũng nam nhân cuồng hoan trong phòng ngủ đến nửa đêm, tỉnh dậy lại ở phòng khách, xem ra là nam nhân ôm cậu tới đây.

Anh vẫn khiết phích(sạch sẽ) đến đáng giận như vậy, không muốn cùng người khác ngủ qua đêm, dù có làm điên cuồng đến mức nào, nhất định vẫn đem người ta đá ra khỏi phòng. Cậu cũng không ngoại lệ. Chính là, anh mặc dù đá cậu ra khỏi phòng ngủ, nhưng không đá ra khỏi biệt thự, này cũng coi như có ít đặc quyền rồi, không biết có nên cảm thấy may mắn hay không.

Tiêu Mặc Vũ nhếch khóe môi, mỉm cười, lấy tay vén mái tóc đen dài tới cổ, thân thể trần trụi bước xuống giường.....Chân vừa mới tiếp xúc với thảm, suýt chút thì ngã, liền vội vàng chống vào mép giường, đùi còn hơi run run lên, thật là, mỗi lần cùng nam nhân làm, tựa như trải qua chạy cự li mười nghìn mét, cứ như vậy đi xuống, cậu không bị ngã chết mới lạ.

“Tiêu tiên sinh, thiếu gia dặn dò, chờ cậu tỉnh lại, sẽ đưa cậu trở về.”

Không bị âm thanh bất thành linh dọa cho sợ, cũng không giấu diếm ý tứ của chính mình, Tiêu Mặc Vũ cười khẽ một tiếng, xoay lại, không biết từ khi nào ở cửa xuất hiện một nam tử. Đối phương áo mũ chỉnh tề, cậu lại toàn thân không một sợi vải, trên người còn che kín dấu vết của một đêm nhiệt tình, nhưng trong mắt Tiêu Mặc Vũ lại một mảnh bình thản, ngược lại là đối phương ngưỡng ngừng đứng lên, ho nhẹ một tiếng, xấu hổ dời tầm mắt.

“Tôi nói này Diêu Bân, anh theo thiếu gia nhà anh lâu như vậy, hẳn cũng gặp qua không ít bạn giường của anh ấy, như thế nào da mặt anh vẫn mỏng như vậy?” Tiêu Mặc Vũ cười trêu tức, mặt khác lại chậm rãi mặc quần áo vào.....

Diêu Bân, trên danh nghĩa là vệ sĩ của Thụy Hành Phong, từ sau năm Thụy Hành Phong sáu tuổi bị bắt cóc tống tiền, tuy rằng được cảnh sát thuận lợi giải cứu, cũng mang anh lông tóc không chút tổn thương thoát ra, nhưng vì an toàn của anh, cha Thụy Hành Phong liền sắp xếp ngay một vệ sĩ bên người anh. Mà Diêu Bân cũng cùng trang lứa, là người dưới của Thụy gia, từ nhỏ cùng nhau lớn lên, sau khi trưởng thành thì làm vệ sĩ của Thụy Hành Phong, kỳ thật thân phận của anh ta cũng sớm không còn là quan hệ chủ tớ, là bạn là bè, cùng Thụy gia quan hệ mật thiết không thể tách rời.

“Tiêu tiên sinh không cần chê cười.” Diêu Bân nghiêm mặt nói.

Về ngoài trắng kiện tạo ấn tượng khắc sâu cho người khác, dáng người cao lớn giống Thụy Hành Phong kẻ chín người mười, một thân tây trang theo khuôn phép, chỉ biết trưng ra mặt than càng tăng thêm vẻ nghiêm túc, hơn nữa hàng mi dày rậm, nơi khóe mắt còn có một vết sẹo cùng ánh mắt âm trầm, nam nhân này toàn thân cao thấp đều tản ra khí tức hung ác, là loại người mà trẻ con vừa thấy, nhất định sẽ bị dọa mà khóc thét lên.

Nếu nói anh là vệ sĩ, thà rằng bảo anh là lưu manh nghe còn hợp lý hơn.

“Thiếu gia nhà anh đi đâu rồi?”

Tiêu Mặc Vũ cài lại nút thắt áo sơ mi, da thịt màu trắng ngà phiêu động dưới vạt áo như ẩn như hiện, động tác của cậu vô cùng tao nhã, nhất cử nhất động đều tỏa ra một loại phong tình, vừa cài áo, vừa liếc nhìn Diêu Bân, phóng ra một đạo sóng điện hấp dẫn. Sắc mặt Diêu Bân càng thêm âm trầm vài phần.....

Bạn giường của Thụy Hành Phong anh đã gặp qua không ít, nhưng không ai giống như cậu, không biết sống chết, cư nhiên ngay cả anh cũng dám khiêu khích, thật chưa từng thấy qua. Từ một tháng trước, Tiêu Mặc Vũ và Thụy Hành Phong có quan hệ thể xác đến nay, mí mắt anh liên tục co giật, mà sự thật cũng chứng minh dự cảm của anh là không tốt. Tiêu Mặc Vũ căn bản là một nam nhân *** đáng không biết tiết chế, được một tác lại muốn tiến một thước, thản nhiên chẳng thèm ra vẻ, không chút nào cố kỵ phóng đảng liếc mắt đưa tình bừa bãi! Tuy rằng cậu là luật sư cố vấn công ty b&p của Thụy Hành Phong, nhưng Diêu Bân không thể nào hiểu nổi, vì sao thiếu gia lại quan hệ với một nam nhân có tiếng xấu như vậy.

Tuy rằng mấy năm gần đây Tiêu Mặc Vũ mới phát lên trở thành một đại luật sư nổi danh, nghe đồn cậu không nhận án thì thôi, một khi đã nhận, liền “Chắc chắn đánh bại quan tòa”, nhưng thanh danh của cậu trong giới cũng rồi tinh rồi mù, chỉ có ác danh là nổi rõ. Còn nghe đồn, có lần đã bị kỷ luật nhẹ vì để nam nhân bao dưỡng, tất cả thành công ngày hôm nay, đều là dựa vào bán “tiểu hoa cúc” của chính mình để đổi lấy, có người nói, để đánh thắng quan tòa thì cậu không từ thủ đoạn, mất cả lương tâm, cấu kết với người điều hành, lừa trên gạt dưới; cũng có người chém đinh chặt sắt, mắng cậu là đồ luật sư lòng dạ hiểm độc, nếu mang đến dưới ba mươi vạn tiền mặt thì không tiếp, thậm chí còn âm mưu lừa giỡn, bóc lột tiền mồ hôi nước mắt của đương sự, chỉ vì danh hiệu người thu được nhiều lệ phí nhất..... Thường có câu, không có lửa làm sao có khói, những lời đồn đại này không biết thật giả ra sao, nhưng cũng khiến Diêu Bân nhượng bộ lui binh với nam nhân này. Huống chi, chính mắt Diêu Bân cũng thấy, trở thành cố vấn luật sư của b&p không lâu, Tiêu Mặc Vũ liền lên chủ động câu dẫn Thụy Hành Phong, về sau càng nhanh chóng leo lên giường của Thụy Hành Phong..... Cho nên nếu tất cả lời đồn đều là thật, Diêu Bân cũng không cảm thấy có gì đáng kinh ngạc. Khuôn mặt mang vẻ trung tính điềm lệ, lại *** đáng không biết thẹn, tham lam, bụng đầy hắc thủy (nước đen), này tuyệt đối là liều độc được trí mạng của nam nhân!

Huyệt Thái Dương của Diêu Bân ửng ửng đau, anh không biết Thụy Hành Phong vì lý do gì qua lại với cậu,

nhưng thiếu gia làm như vậy, khẳng định là do nhất thời cảm thấy mới mẻ, dù sao đã dâng tới tận cửa, cũng không cần quá rạch ròi, không quá lâu, anh chắc chắn sẽ đem tai họa này đá ra khỏi cửa. Thụy Hành Phong tuyệt không quan hệ cố định với bất kỳ ai, huống chi chỉ là một bạn giường!

“Diêu Bân.....”

Đang suy nghĩ, khuôn mặt tuyệt đẹp đột nhiên tới gần.....Diêu Bân lấp bắp kinh hãi, theo bản năng lùi lại mấy bước, nhưng động tác của Tiêu Mặc Vũ còn nhanh hơn anh, đuổi tay ra, đặt lên bờ vai anh.

“Cơ mặt của anh có phải bị tê liệt hay không? Vì cái gì mỗi lần nhìn thấy anh, nếu không phải một bộ dáng muốn giết người, thì cũng là biểu tình người ta thiếu nợ anh ba trăm vạn vậy?”

“Tiêu tiên sinh, thỉnh tự trọng.”

Khóe mắt Diêu Bân run rẩy một chút, khuôn mặt âm trầm càng thêm hung thần ác sát, quả thật thích hợp để dọa trẻ con, nhưng đáng tiếc không dọa nổi Tiêu Mặc Vũ.

“Gọi tôi Mặc Vũ là được rồi.”

Tiêu Mặc Vũ ghé vào lỗ tai anh thổi khí, xấu xa mà cong khóe miệng, hi, không ở cùng Thụy Hành Phong thật nhàm chán, chọc vệt sứt của anh một chút để giải buồn a.

“Tiêu tiên sinh, tôi đưa ngài về nhà.” Diêu Bân lui lại phía sau mấy bước, thoát khỏi bàn tay cậu, trong mắt có một tia hèn mọn không thể che giấu.

Trong lòng Tiêu Mặc Vũ than nhẹ một tiếng, nhún nhún vai, trên mặt thản nhiên không đứng đắn như trước, “Tôi đói bụng, phải ăn cơm trước.”

“Bữa sáng đã chuẩn bị xong, tôi ra ngoài chờ ngài.”

Diêu Bân cung kính, mở cửa đi ra ngoài, coi cậu như độc khuẩn(vi khuẩn có hại), nếu dây dưa thêm một giây sẽ dính độc khí. Nhìn bóng dáng hẩn kích động chạy trốn, Tiêu Mặc Vũ nhẹ nhàng cười rộ lên.

Đương Thư Phàm đứng bên cửa sổ “Sở tư pháp Quảng Hoa” nhìn về phía xa, vừa vặn nhìn thấy một chiếc ô tô sang trọng màu đen đang đi vào bãi đỗ xe, một vị nam tử đeo kính râm sắc mặt âm trầm bước xuống xe, cửa xe mở, một bóng người thon dài cao ngất như hiện ra trước mắt hắn. Yêu nghiệt a, thật sự là yêu nghiệt! Rõ ràng mặc tây trang như mọi người, vì cái gì ở trên người cậu, lại có thể tôn lên vẻ phong tình vạn chủng, mà tư thái đi đường của cậu cũng gọi cảm vô song tựa như mấy cô gái thoát y vũ, vừa đi vừa phóng điện “Xẹt xẹt”, tùy tiện phóng vài tia lửa điện, có thể giật chết một đám người.

“Meo meo.....”

Dường như ngay cả động vật cũng cảm nhận được luồng điện lưu này, mèo nhỏ Tiểu Bạch đang ngoan ngoãn nằm trên sofa bỗng nhiên lông bị dựng đứng lên, hưng phấn nhảy tới trước cửa.

“Tiểu Bạch, ngoan.....”

Tiêu Mặc Vũ khẽ cười ôm lấy mèo nhỏ đang đảo quanh chân mình, đi vào văn phòng Thư Phàm, “Thư Phàm, Tiểu Bạch lại béo, không phải cậu lại cho nó ăn linh tinh gì đó chứ?”

“Không liên quan đến tôi, có gì thì hỏi Kì Kì.” Thư Phàm làm bộ dáng không can hệ gì tới ta hết.

Kì Kì là trợ lý kiêm nhân viên tiếp tân của Sở, chuyên quản tạp vụ(*), hai mươi tuổi, mới tốt nghiệp đại học, là một cô gái trẻ trung xinh đẹp.

(*) tạp vụ: công việc vặt vãnh ngoài công việc chuyên môn.

“Sở tư pháp Quảng Hoa” tọa lạc trên trung tâm buôn bán của khu phố, không muốn ký túc xá mà thuê một biệt thự thiết kế theo phong cách châu Âu đặt làm trụ sở. Trong biệt thự có người quản lý, sau vườn gieo trồng nhiều loại hoa cỏ cây cảnh, chỉ vừa chớm xuân, hương thơm ngan ngát lan tỏa tứ phía, sắc hoa rực rỡ như gấm vóc. Trong môi trường công tác tốt như vậy, tâm hồn con người ta cũng thanh thản không ít. Sở

tư pháp tuy nhỏ, nhưng vật chất đầy đủ, thuộc sở hữu của ba vị luật sư, hai vị luật sư thực tập cùng một trợ lý, trong đó nổi tiếng nhất, chính là Tiêu Mặc Vũ và Thư Phàm.

Tiêu Mặc Vũ và Thư Phàm cùng tốt nghiệp một đại học, quen biết nhau đã bảy năm, quan hệ riêng tư rất mật thiết, tuổi tương đương nhau, chưa tới ba mươi, đã tạo danh tiếng không nhỏ trong giới. Quảng Hoa nhận các vụ án dân sự, hình sự cùng các vụ kiện hành chính, nhưng hiển nhiên án kiện kinh tế vẫn được chú trọng nhất, hơn nữa trong trao đổi mua bán đầu tư, quốc tế mậu dịch, tài chính, công ty, các mảng kiến thức về quyền sở hữu tài sản vẫn là mục tiêu mà Tiêu Mặc Vũ và Thư Phàm nhắm tới, mấy năm gần đây do thành công trong nhiều vụ kiện lớn, lại “khai hỏa” thành công “Quảng Hoa” (ý nói gây được tiếng vang lớn cho Quảng Hoa), làm cho sở tư pháp nho nhỏ này phi thường bận rộn. Quảng Hoa rất thận trọng khi làm việc, không dễ dàng tiếp nhận các vụ kiện, nhưng một khi đã tiếp nhận, sẽ dốc toàn lực ứng phó, gắng đạt được một thắng lợi tốt đẹp nhất.

“Tiêu Mặc Vũ, tôi thấy cậu hàng đêm sênh ca (*), chắc đã quên nơi này án kiện đang chồng chất a.”

(*)sênh ca: ý nói sự ăn chơi hoan nhạc =.=

Nam nhân đeo kính râm vẻ mặt âm trầm đã nghiêng ngang lái xe rời đi, Thư Phàm dời tầm mắt, lạnh lùng nhìn nữ nam tử trước mặt.

“Không phải tôi đã đi làm rồi sao? Trong sở còn có đại luật sư cậu, có cậu chống đỡ, dù trời có sập xuống cũng không sợ.”

Tiêu Mặc Vũ ngồi trong văn phòng hắt, lấy tay vuốt ve bộ lông mềm mại của Tiểu Bạch, mèo nhỏ thoải mái híp mắt lại, yết hầu phát ra âm thanh gừ gừ khe khẽ.

“Tối qua cậu qua đêm với Thụy Hành Phong?” Thư Phàm chuyển đề tài, hỏi.

Nếu hấn đoán không sai, vệ sĩ và chiếc xe vừa rời, hấn là của Thụy Hành Phong- tổng tài của b&p, tuy rằng chưa chính thức gặp Thụy Hành Phong, nhưng danh tiếng của nam nhân trong thương giới(giới kinh doanh), hấn đã sớm nghe qua.

“Đúng vậy.” Tiêu Mặc Vũ cười nói.

“Cẩn thận chơi với lửa có ngày chết cháy!” Thư Phàm cảnh cáo cậu: “Thụy Hành Phong không phải loại nam nhân tầm thường, hơn nữa, cậu lại là cố vấn luật sư công ty của y, thử không ăn cỏ gần hang, nguyên tắc này chúng ta đều hiểu rõ.”

“Tôi biết, tôi không có đùa cợt.”

Tuy nói vậy, nhưng Tiêu Mặc Vũ vẫn trưng ra vẻ mặt trêu tức, ý cười nồng đậm, rất khó xác định cậu có bao nhiêu phần thật lòng.

Thư Phàm thở dài, “Nói thật cho tôi biết, quan hệ giữa cậu và y rốt cuộc là như thế nào?”

Tuy rằng ngay từ đầu hấn đã không tán thành Tiêu Mặc Vũ dây dưa với một nam nhân như vậy, nhưng dù sao đó cũng là sự lựa chọn của riêng cậu, hấn sẽ không can thiệp quá nhiều, chính là với tính cách của người bạn tốt này, hấn không khỏi có điểm lo lắng.

“Còn có thể thế nào được, rất đơn giản, trước mắt là bạn giường, gặp nhau ngoài “làm”, vẫn là “làm”. Anh ta vẫn như trước đối đãi với tôi không tốt, nhưng không tốt thì không tốt, anh ta vẫn rất thích thượng tôi.....” Tiêu Mặc Vũ khiêu khiêu mi, không chút đỏ mặt nói ra những lời này.

Thư Phàm nhăn mi, ngũ quan đoan chính lập tức nghiêm túc hấn lên, “Tiêu Mặc Vũ, khi nói chuyện đừng không giữ mồm giữ miệng như vậy, còn có, trước mặt nam nhân, đừng phóng điện liếc mắt đưa tình loạn lên, vì cậu luôn như vậy, nên mới khiến tin đồn bay đầy trời.”

“Tôi vốn là người như vậy. Nhân sinh trên đời, quán nhiều như vậy làm gì, sẽ đoán mệnh (chết sớm) lắm.” Tiêu Mặc Vũ không thêm quan tâm nhún nhún vai, phóng vào văn phòng, “Làm việc thôi.”

“Chờ một chút.” Thư Phàm gọi cậu lại, “Còn nhớ vụ án về các hạng mục công trình của công ty kiến trúc Hải Ninh không?”

“Không phải đã kết án rồi sao?”

Nếu cậu nhớ không nhầm, khi đó vụ án này từng gây huyên náo một thời, nhưng nửa năm ngắn ngủi qua đi, cũng không còn nhiều người đề cập đến nó nữa.

“Nghe nói em trai của Tổng giám đốc công ty Hải Ninh Cao Kiến Dũng sắp mãn hạn tù, đang muốn thu thập tư liệu về kẻ hại hắn phải vào tù còn anh trai hắn phải tự sát, cậu là luật sư bên nguyên đơn, nhớ cẩn thận một chút.” Thư Phàm dặn dò.

“Bại quân chi phủ(*), còn dám già mồm.” Tiêu Mặc Vũ cười lạnh một tiếng, “Lúc trước bọn họ dùng thủ đoạn phi pháp, kiếm chác một món lợi lớn kék sù, sao không nghĩ có ngày hôm nay đi? Ai dè Cao Kiến Tinh ở trong tù sợ tội nên tự sát, tôi cũng không ngờ tới.”

(*): Ý nói thất bại thảm hại.

“Hiện tại Cao Kiến Dũng đã cùng đường, nghe nói trước kia hắn cũng từng theo hắc đạo hỗn tạp, trời sinh tính tình hung tàn, dù thế nào, cậu cũng nên cẩn thận.”

“Tôi biết.” Tiêu Mặc Vũ gật đầu, “Cậu cũng cẩn thận một chút, vụ án này cậu cũng từng tham gia.”

“Ân, tôi sẽ để ý.” Thư Phàm gật gù.

Tuy rằng luật sư không thể so với hình cảnh (cảnh sát), nhưng do hoàn cảnh công việc, đôi khi vẫn dính vài phần nguy hiểm. Hơn nữa làm luật sư một thời gian dài, trải qua những việc đổi trắng thay đen, không khỏi cảm thấy thất vọng về con người, thực hoài niệm khi mình mới bước chân vào nghề có bao nhiêu nhiệt tình cùng trong sạch.

Thư Phàm tự giễu cười cười, tiếp tục vùi đầu vào đám công văn chất cao như núi.

Giữa những khu ký túc xá mọc lên san sát nhau, tòa cao ốc b&p đồ sộ đứng sừng sững, tản mát ngạo khí của sự thành công, nhìn đời bằng nửa con mắt. b&p là một trong những tập đoàn đẳng cấp nhất toàn cầu, hơn nữa trong ngành điện tử nổi tiếng, từ khi thành lập đến nay, Thụy Hành Phong là chủ quản trẻ nhất Á Châu, năm ấy ba mươi lăm tuổi, đã có trong tay hàng vạn công nhân. Anh có mắt nhìn tinh chuẩn (tinh anh, chuẩn xác), làm việc như sấm rền gió cuốn(*), cố gắng nghiên cứu ra các sản phẩm khoa học kỹ thuật mới, chỉ trong vài năm ngắn ngủi, đã đưa b&p liên tục đạt những thành tựu đỉnh cao mà trước giờ chưa từng có. Cửa phòng họp mở ra, Thụy Hành Phong dẫn đầu đoàn người, dáng người cao lớn, vẻ ngoài đoan chính sắc bén, anh như hạc giữa bầy gà khiến người ta phải chói mắt.

(*): Làm việc quyết đoán, mạnh mẽ, gây tiếng vang lớn.

“Thụy tổng.” Có người gọi anh.

“Lâm phó tổng, có việc gì sao?” Thụy Hành Phong dừng bước, nhìn thấy tuần mỹ nam tử đang đuổi theo mình – Phó tổng b&p Lâm Tịch Hải. “Đây là bản báo cáo anh cần, tôi đã chỉnh sửa rất kỹ càng.”

Lâm Tịch Hải đưa cho anh một tập văn kiện thật dày, ngũ quan tinh xảo tựa như kiệt tác của thượng đế, mà năng lực làm việc của y, cùng ngoại hình cũng như anh đều khiến người lóa mắt.

“Cảm ơn, vất vả cho anh rồi.” Thụy Hành Phong hơi hơi vuốt cằm.

Tuy làm tổng tài một công ty lớn, nhưng cũng không phải có ba đầu sáu tay, cần có một số cấp dưới đắc lực trợ giúp, mà Lâm Tịch Hải, là một trong những người anh phi thường nể trọng.

Vốn tướng có thể thần nhiên đối đãi với y theo mối quan hệ lãnh đạo và cấp dưới, nhưng có một lần, anh đến quán bar Heaven, vô tình đụng phải Lâm Tịch Hải đang cô đơn một thân một mình, biết được tính hướng của y, nội tâm luôn bình tĩnh của Thụy Hành Phong nổi lên một dao động rất nhỏ. Trong một lần ướm lời, anh nói rõ tâm ý của mình cho y, không ngờ đối phương lại không chút do dự cự tuyệt.

Dù sao đây cũng là lần đầu tiên trong đời bị từ chối, không thể nói anh không có chút ngạc nhiên, nhưng Thụy Hành Phong là tổng tài của công ty b&p, có sóng gió nào mà chưa thấy qua, ngay lập tức liền biết điều dừng lại tại đây. Sau lại gặp người yêu diện mạo xấu xí của Lâm Tịch Hải, cũng biết quá trình bọn họ tìm đến với nhau, cảm khái sự chấp nhất (cổ chấp) của đối phương, đồng thời Thụy Hành Phong cũng cảm thấy tốt nhất là nên giữ mối quan hệ đơn thuần giữa cấp trên và cấp dưới với Lâm Tịch Hải. Dù sao

muốn có tình nhân, chỉ cần một lời của anh, tùy tiện cũng vợ được cả một bó to, mà nhân viên có năng lực, cũng có thể tìm được dễ dàng. Từ khi sinh ra đến giờ, trong từ điển của Thụy Hành Phong, không có cái gì là “không thể”. Từ nhỏ được sinh ra trong danh môn vọng tộc, gia thế cao sang quyền quý, những thứ nắm trong tay, đều là những gì tốt nhất, bởi vậy Thụy Hành Phong chưa từng có hứng thú với bất kỳ điều gì. Những vật chất hữu hình gì đó, đều có cái giá của nó, mà tiền tài cùng quyền thế, hai thứ này, anh đều không thiếu. Ai đến cũng không – cự tuyệt, người đi cũng không giữ, không có chuyện gì, không có kẻ nào đáng để anh hao tâm tổn sức. Nhà tư bản xuất sắc tràn đầy tự tin, mị lực đủ để nhìn đời bằng nửa con mắt, nhưng Thụy Hành Phong không phải một quân vương vô tình, càng không phải kẻ ăn chơi trác táng. Sự giáo dục kỹ lưỡng đã tạo nên sự cơ trí và bình tĩnh trong anh, biết tiến lùi khéo léo, lại là kẻ trời sinh làm lãnh đạo, ánh mắt mẫn tuệ sâu sắc, thưởng phạt phân minh, vừa bảo trì một khoảng cách nhất định với người khác, lại vừa có khả năng khiến người ta không cảm thấy xa lạ. Mà ngoài công việc, quanh thân anh luôn tỏa ra thứ hormone nam tính hấp dẫn nam nữ, người trước ngã xuống, người sau lại tiến lên, gặp phải con người đen giá lạnh cùng lãnh liệt của anh, cho dù biết rõ sẽ bị tổn thương vì giá rét, cũng cảm tâm tình nguyện đắm đuối vào.

“Thiếu gia.” Vừa thấy Thụy Hành Phong bước vào văn phòng, Diêu Bân lập tức đứng lên.

“Đưa cậu ấy về rồi?” Thụy Hành Phong thản nhiên nói, bắt tay xử lý đám công văn trên cái bàn lớn.

“Vâng.” Diêu Bân đứng nghiêm trang nói.

Bình thường trên mặt Diêu Bân chỉ có một loại biểu tình, chính là — hung thần ác sát, dù thời tiết có đẹp đến mấy thì cũng bị lời nói của anh phá hỏng, luôn luôn giữ lời nói cẩn trọng nghiêm túc.

Em trai của Thụy Hành Phong — Thụy Hành Vân từng không ngừng oán giận nói, “Cái gì tốt anh không học, lại học anh trai tôi làm mặt than!” “Cùng anh ta chơi một buổi tối, thiếu chút nữa tức chết mà.” Thụy Hành Phong cười khổ nói: “Diêu Bân, lấy cho tôi một tách cà phê.”

“Vâng.”

Diêu Bân bê tách cà phê không đường không sữa mà thư kí đã chuẩn bị sẵn đến cho Thụy Hành Phong, nhìn mặt Thụy Hành Phong không có biểu tình gì, muốn nói lại thôi, “Cái kia.....Thiếu gia.....”

“Chuyện gì?”

“Cái kia.....”

“Diêu Bân, tôi cũng không phải lão hồ, cậu muốn nói cái gì cứ việc nói thẳng đi.”

“Thiếu gia, từ trước đến nay vẫn là người công tư rõ ràng, chính là, vì sao lại với Tiêu tiên sinh.....”

“Cậu ta lại khiêu khích cậu?” Thụy Hành Phong bưng tách cà phê nóng, thanh thoi nhấp một ngụm.

Khóe mắt Diêu Bân giật giật, trực giác mách bảo sắp có điềm không lành, “Thiếu gia.....”

Thụy Hành Phong lấy tay ra hiệu cho anh ta ngừng lại, “Tôi biết mình đang làm cái gì.”

Thật vậy chăng?

Diêu Bân chỉ dám nói thầm trong lòng, không dám biểu lộ ra ngoài.

“Diêu Bân, trước kia dù tôi chơi đùa điên cuồng như thế nào, cậu chưa từng can thiệp vào việc riêng tư của tôi, Tiêu Mặc Vũ xem như là ngoại lệ của cậu.”

Diêu Bân nhin không được trong lòng loạn lên.

“Yên tâm đi, với tôi, Tiêu Mặc Vũ chỉ là bạn giường tự động đưa đến cửa, chỉ thế mà thôi.” Thụy Hành Phong lạnh lùng nói, phất tay, ý bảo Diêu Bân dời đi, anh cần chuyên tâm làm việc. Diêu Bân không nói thêm gì nữa, chỉ có thể đóng cửa phòng, nhẹ nhàng lui ra ngoài.

3. Chương 3

Chớp mắt đã đến cuối tuần. Thụy Hành Phong đang bận rộn ở công ty thì nhận được điện thoại của bạn tốt La Bình. La Bình làm bạn với anh từ khi còn nhỏ, hai bên cha mẹ đều mấy đời thân nhau. So với anh, La Bình càng ăn chơi trác táng hơn, chạy theo phong trào, sống phóng túng cái gì cũng thông thạo, đời sống cá nhân thì muôn màu muôn vẻ, thường xuyên nhìn thấy mặt hắn trên các tạp chí, bên cạnh nếu không phải là ngôi sao thì cũng là người mẫu.

“Tiểu Phong Phong yêu quý, cậu đang ở đâu vậy?”

Vừa mở di động ra, đã nghe thấy La Bình lớn giọng gọi cái nick name nổi da gà đó, Thụy Hành Phong nhú mày, xoay nắm tay cửa phòng, “Ồ công ty”.

“Hôm nay là cuối tuần, cậu như thế nào lại biến thành người cuồng công tác vậy, một ngày không tới B&P cũng không sao đâu.” La Bình kêu lên.

“Có chuyện gì không?”

“Đến “Nhân vật nổi tiếng” chơi đi, tôi có thứ tốt muốn tặng cho cậu.” La Bình cười ha hả nói.

“Câu lạc bộ Nhân vật nổi tiếng” là sản nghiệp do La Bình đầu tư, số vốn dùng để xây lên rất nhiều, là một danh tác được trang hoàng xa hoa, quảng cáo rầm rộ, làm cho nơi đó mới khai trương đã trở thành một trong những khu ăn chơi cao cấp nhất, kinh doanh spa, khu tập thể hình, quán bar, nhà hàng hợp thành một khối thống nhất, thu nạp hội viên toàn là những người không nổi tiếng thì cũng giàu có.

La Bình tuy rằng thích chơi đùa, nhưng gu thẩm mỹ lại có một phong cách riêng, làm “Nhân vật nổi tiếng” vừa sinh động lại có chiều sâu, không giống những chỗ ăn chơi dung tục khác. Bởi vậy lúc bình thường nếu muốn đãi khách, Thụy Hành Phong sẽ đưa họ đến “Nhân vật nổi tiếng”, khi nào muốn thư giãn, thì cũng sẽ đến đó.

“Hôm nay không biết đến khi nào mới kết thúc đây.” Thụy Hành Phong thản nhiên nói.

Cũng không có tâm tư đặc biệt thương nhớ gì, đại khái là bị tên Tiêu Mặc Vũ kia ép khô, hơn nữa thể lực của anh mặc dù cũng hơn người, nhưng tận tình cả một đêm, vẫn là có điểm ăn không tiêu. May mà hình như Tiêu Mặc Vũ có một vụ án quan trọng nào đó, đã một thời gian không đến tìm anh, nhưng hôm nay là cuối tuần, có lẽ giờ này cậu ta đã ở biệt thự tắm rửa sạch sẽ chờ anh về. Tưởng tượng đến hình ảnh này, Thụy Hành Phong liền khẽ nhú mày.

“Mặc kệ cậu bận hay không, trên đời này làm gì có chuyện nào mà Thụy Hành Phong cậu không thể làm được, sáu giờ hôm nay tôi muốn mời cậu ăn cơm Tây. “Nhân vật nổi tiếng” mới mời được một đầu bếp người Pháp, tôi muốn thay đổi chút thực đơn món ăn Pháp, cậu nổi tiếng sành ăn, đến giúp tôi thử thức ăn đi.” La Bình van nài.

“Được rồi, sáu giờ tôi sẽ kết thúc công việc.” Khóe môi kiên nghị của Thụy Hành Phong khẽ nhếch lên một đường cong mềm.

“Thật tốt quá, tôi sẽ chờ cậu, Tiểu Phong Phong, tạm biệt.” Đầu kia di động truyền đến thanh âm ngắt máy roạt rồi ngừng hẳn.

Người này! Nếu trong lúc ăn hắn dám gọi anh như vậy, anh liền trực tiếp biến hắn thành bát súp trong đúng chuẩn luôn! Thụy Hành Phong vẽ mặt ác hàn gấp di động lại.

Sáu giờ, Thụy Hành Phong đúng hẹn bước vào “Nhân vật nổi tiếng”, phía sau là Diêu Bân đi theo như hình với bóng.

“Tiểu Phong Phong yêu quý, cậu tới rồi... Diêu Bân, sao anh vẫn cứ vác cái biểu tình hung ác như vậy, như vậy không được đâu, sẽ dọa phụ nữ sợ chạy mất...”

Trên người La Bình đang mặc là bộ quần áo màu rượu đỏ – một kiệt tác của Versace, vừa nhìn liền biết là playboy, thấy Thụy Hành Phong và Diêu Bân đến thì cười mỉa mắt cong cong như trăng non, hai tay đang rộng nhào về phía này.

“Nếu còn gọi như vậy thêm lần nữa, cậu có tin tôi sẽ cho cái đầu cậu rớt xuống đất không.” Thụy Hành Phong nghiêm mặt nói, nhanh nhẹn tránh khỏi “Lang phác” (*) của hắn, một cước nhẹ nhàng đá ra, chân ngọc có cuộc tiếp xúc thân mật với móng hắn.

(*) Lang phác: Con lang bỏ nhào tới =))))

“Làm gì mà hung hăng như vậy, kêu một tiếng cũng có mất miếng thịt nào đâu.” La Bình xoa xoa móng, ủy khuất nhìn anh, “Tôi chỉ muốn biểu đạt tình yêu với cậu thôi mà.”

Nam bồi bàn ở “Nhân vật nổi tiếng” đã sớm quen với hình ảnh ông chủ bình thường kiêu ngạo, nhưng trước mặt tổng tài B&P lại bày ra bộ dáng người vợ nhỏ, ngay cả mi mắt cũng không thêm nâng lên một chút, nhưng mấy thực tập sinh chưa bao giờ thấy qua, lại trợn mắt há mồm chứng kiến một màn này.

Tuy rằng thường xuyên thích vui đùa, nhưng La Bình là loại người nam nữ thông ăn, điều này ở “Nhân vật nổi tiếng” đã không còn là bí mật gì, mà hắn cùng Thụy Hành Phong là bạn thân từ nhỏ, quan hệ không hề đơn giản, thường xuyên làm ra một số hành động, khiến đám nữ nhân viên với thực tập sinh được một phen mở rộng tầm mắt.

“Tình yêu của cậu có bao nhiêu phần giá trị, mỗi lần gặp rắc rối đều làm tôi chịu tiếng xấu thay cho người khác” Thụy Hành Phong hừ một tiếng, một phen kéo cổ hắn, hai người đùa giỡn đi đến nhà hàng.

“Nói như vậy, thiệt cho tôi đối với cậu tình thâm nghĩa trọng, chỉ vừa thấy thứ gì tốt, liền khẩn cấp chạy đến hiến cho cậu, cậu ngược lại còn không hề cảm kích.” “Chờ tới chúc tết gà, vốn không phải loại ý đồ tốt gì.” Thụy Hành Phong liếc xéo hắn, “Lần này cậu lại bày ra trò gì rồi?”

“Ha hã, lần này thứ tôi tặng cậu, tuyệt đối là đồ tốt.” La Bình thần bí nháy mắt mấy cái, cười nói: “Chúng ta ăn cơm trước, no bụng rồi tính sau!”

Nhập tiệc, bồi bàn mang tới loại vang đỏ thương hạng, La Bình ân cần rót rượu cho anh.

“Đúng rồi, Tiêu Mặc Vũ thế nào?”

Tuy rằng thường xuyên gây ồn ã trên báo chí, nhưng La Bình không phải một người nhiều chuyện, làm bạn đã nhiều năm như vậy, hiểu rõ tính cách của nhau, đều chỉ là chơi đùa. Tất cả mọi người đều đã trưởng thành rồi, cũng coi như là tình anh trong xã hội, chỉ cần biết chính mình đang làm gì, mặc kệ chơi đùa cuồng loạn như thế nào, cũng sẽ không can thiệp vào đời sống cá nhân của nhau, đây là lần đầu tiên, La Bình hỏi Thụy Hành Phong về bạn tình của anh.

“Vẫn ổn, cảm ơn đã quan tâm.” Thụy Hành Phong nhìn La Bình bằng một ánh mắt đầy thâm ý.

“Hành Phong, trước kia dù cậu chơi đùa cùng ai, tôi cũng chưa từng ý kiến, nhưng Tiêu Mặc Vũ này... thanh danh của cậu ta thực sự quá kém.” La Bình thu lại biểu tình đùa giỡn, còn thật lòng nói: “Quả thực về ngoài của cậu ta rất tuần mỹ, nhưng trong xã hội đâu thiếu nam nhân có bộ dạng xinh đẹp hiếm có, nếu cậu thích, tôi có thể tìm cho cậu.”

“Cậu mới đổi nghề thành bà mối từ khi nào vậy?” Thụy Hành Phong vươn tay lấy nước đá, nhấp một ngụm, trên mặt không có biểu tình gì.

“Hành Phong, cậu có từng nghe nói qua “Đại vương sắt thép” Ngụy Á(*) chưa.”

(*) Ngụy Á tên đầy đủ là Ngụy Á Niên, nhưng một số trường hợp sẽ chỉ viết tắt là Ngụy Á.

“Nghe đồn nhờ buôn lậu sắt thép mà nhanh chóng phát lên?” Thụy Hành Phong thần nhiên nói: “Nghe nói cảnh sát theo dõi hắn đã nhiều năm, cũng tóm công ty hắn vài lần, hay thỉnh thủ hạ của hắn đến cục cảnh sát uống trà, nhưng vẫn không tìm được chứng cứ khởi tố hắn, người này là một kẻ khó nhằn.”

“Ngụy Á thích đàn ông, ỷ vào có tiền, trong tay bao dưỡng một đồng mĩ nam, nghe nói Tiêu Mặc Vũ chính là kẻ được sủng ái nhất trong số đó, không chỉ được hắn bao dưỡng từ khi còn trẻ, mà còn được hắn cho tiền, cho đi học. Tuy rằng hiện tại cậu ta đã rời khỏi Ngụy Á, nhưng những thứ mà cậu ta bây giờ có được, sao tránh khỏi có liên hệ với Ngụy Á?”

Bàn tay cầm ly nước nhất thời dừng lại, đôi mày anh tuấn của Thụy Hành Phong hơi nhăn.

“Tiêu Mặc Vũ người này, đúng là cậu ta nổi danh đại luật sư, năng lực nghiệp vụ cũng rất giỏi, nhưng về phương diện đời tư thì... Cậu cùng loại người như vậy ở chung một chỗ, tuyệt không có lợi, khi mới mẻ qua rồi, thì nên buông tay sớm đi.” La Bình tận tình khuyên nhủ.

“Từ khi nào mà cậu lại biến thành mẹ tôi vậy?”

“Tôi là muốn tốt cho cậu.” La Bình thở dài: “Có người đàn ông tựa như mỹ thực, càng ăn càng sinh cơ bưng bưng, nhưng cũng có người đàn ông tựa độc dược, nếu không thể bỏ đi, sẽ kịch độc công tâm.”

“Được rồi, hiếm khi được nghỉ ngơi một chút, lại phải nghe cậu giáo huấn, La Bình, gần đây cậu càng ngày càng không thú vị.” Thụy Hành Phong ngừng lại một chút, “Tiêu Mặc Vũ là Tiêu Mặc Vũ, tôi là tôi, tự tôi sẽ biết chừng mực.”

“Thật sao?” La Bình cẩn thận xem xét anh, rốt cuộc nhoẻn miệng cười: “Tôi tin tưởng mắt nhìn của cậu, nhưng lại nghe nói “công phu mặt sau” của Tiêu Mặc Vũ rất lợi hại, đàn ông chỉ cần thượng qua cậu ta một lần sẽ không muốn buông tay nữa, tôi sợ cậu nhất thời bị mê hoặc thôi.”

Thụy Hành Phong lạnh lùng liếc hắt một cái, “Từ nhỏ đến lớn, có khi nào cậu thấy tôi mê mẩn thứ gì chưa?”

“Không có.” La Bình ngượng ngùng sờ sờ tóc.

Tim Thụy Hành Phong cứng rắn hơn sắt thép, từ nhỏ đến giờ, anh thực hoài nghi, trên đời này liệu có thứ gì có thể làm anh thất sắc(*).

(*) thất sắc: thay đổi sắc mặt, biến sắc.

“Được được, tôi không làm phiền cậu nữa, dùng bữa dùng bữa!” La Bình cuối cùng cũng yên tâm.

Lúc này lải nhải dĩ nhiên sẽ khiến Thụy Hành Phong có điểm không thoải mái, nhưng mặc kệ nói thế nào, La Bình đều vì muốn tốt cho anh, hơn nữa, mắt nhìn người của hắn quả thật không tồi. Tài nấu ăn của đầu bếp người Pháp rất tuyệt vời, cho dù một người hay bắt bẻ như Thụy Hành Phong, cũng không thể chê bai điểm nào, còn hơn nhà hàng nổi tiếng ở Pháp, ăn cơm xong vừa lúc điểm tâm được đưa lên, dưới bầu không khí tốt đẹp, cùng La Bình và Diêu Bân vừa ăn vừa nói chuyện, trải qua một khoảng thời gian thật vui vẻ. Ăn xong, hai người lại đi chơi cờ, chơi bi-a, xem bóng đá thể giới, chơi đến khi đã nghiền mới thôi. Trên đường về, La Bình bận việc rời đi, theo lệ thường, Thụy Hành Phong đến tầng hai phòng tập thể hình vận động vài giờ, sau đó mới xuống tầng một ngâm mình trong suối nước nóng, khi anh bước ra khỏi hồ, một nhân viên tạp vụ đi tới, kính cẩn nói: “Thụy tổng, ông chủ La nói, lễ vật dành cho ngài đã được chuẩn bị, xin mời ngài đi theo tôi.”

La Bình rốt cuộc muốn làm cái gì? Thụy Hành Phong từ chối cho ý kiến, bên hông chỉ đơn giản quần một cái khăn, cơ thể trần trụi rắn chắc mà xinh đẹp khiến đàn ông hâm mộ không thôi, đi theo nhân viên tạp vụ đến lô ghế Vip của phòng mát-xa.

Mở cửa lô ra, liền nhìn thấy một nam hài mi thanh mục tú đang sợ hãi đứng đây, “Thụy... Thụy tổng khỏe...”

Thụy Hành Phong híp mắt lại, La Bình này, thật là đã đổi nghề làm mai mà!

“Xin mời ngài đi nghỉ!”

Nhân viên tạp vụ không hổ là đã được huấn luyện, vẻ mặt thực chuyên nghiệp, không có nửa điểm ngượng ngùng, cúi người một cái, liền lui ra ngoài, Diêu Bân cũng thức thời đứng canh ngoài cửa, không tiến vào.

“Cậu là người mới? Tên gì?”

Thụy Hành Phong thản nhiên nhìn nam hài trước mặt, bộ dáng thực sạch sẽ nhu thuận, là loại mà anh thích, không hổ là bạn của anh, hiểu rõ khẩu vị của anh thế nào.

“Em tên là Du Ba, mọi người đều gọi em là A Ba. Em mới đến đây được ba tháng, cũng từng gặp Thụy tổng vài lần, nhưng chỉ nhìn từ xa thôi...” Nam hài cắn cắn môi dưới, hai má lộ một tia trúc trắc đỏ bừng, “Đây là lần đầu tiên em được nhìn Thụy tổng gần như vậy...”

Trong mắt nam hài trần ngập vẻ ngưỡng mộ mãnh liệt, loại quang mang này, Thụy Hành Phong tuyệt không cảm thấy lạ, anh không biết nên túm cổ đập cho tên La Bình kia một trận, hay nên cảm kích “hảo ý” này của hắn.

“Thụy tổng, mời ngài nằm xuống, em mát-xa cho ngài.”

Thụy Hành Phong trầm ngâm một chút, cuối cùng vẫn không nói gì thêm.

Việc đã đến nước này, không bằng chuyên tâm hưởng thụ “lễ vật”, anh thành thạo nằm xuống chiếc giường mát-xa có thể sánh với giường của khách sạn năm sao kia, Du Ba vội vàng lấy kem bôi, nhẹ nhàng xoa đều trên tấm lưng bóng loáng, hết sức chuyên chú bắt đầu mát-xa.

Lực đạo không nặng không nhẹ, làm cho người ta thập phần hưởng thụ, cảm giác dễ chịu sau khi tắm dần dần thấm vào...

Có cảm giác buồn ngủ, không hiểu sao, trước mắt bỗng hiện lên khuôn mặt tuyệt mỹ của Tiêu Mặc Vũ. Đối với đàn ông mà nói, một khuôn dung như thế vô cùng có sức hấp dẫn. Kỳ thật Tiêu Mặc Vũ cũng không phải loại hình mà anh thích, cậu quá tùy tiện cùng sắc bén, quá diêm dúa, tuy cậu là cố vấn luật sư của B&P, nhưng không hiểu sao, khi Tiêu Mặc Vũ lên câu dẫn anh, Thụy Hành Phong lại không cưỡng nổi sức hấp dẫn của cậu, không chỉ cùng cậu phát sinh một đêm tình còn dẫn cậu về biệt thự của mình, sau lại duy trì quan hệ thể xác đến bây giờ. Không dễ dàng cùng người khác tình một đêm, không dễ dàng dẫn người về nhà... Tiêu Mặc Vũ là ngoại lệ duy nhất của anh, Thụy Hành Phong có thể lý giải vì sao La Bình lại lo lắng như vậy, nhưng chính anh cũng không thêm để ý. Anh không phải siêu nhân, càng không phải Liễu Hạ Huệ(*). Nam nhân bị hấp dẫn là một chuyện thực bình thường, anh là Thụy Hành Phong, một nhà tư bản phóng túng, nhưng cũng biết khống chế bản thân, cho nên căn bản sự lo lắng của La Bình chỉ là thừa. Nhưng khi La Bình khuyên giải bên bàn ăn, trong lòng anh nổi lên một gợn sóng không nhỏ. Thụy Hành Phong là một người có quan niệm vô cùng thoáng, tuyệt đối không có “xử nam tình kết” (ý nói anh Phong không quan niệm trinh tiết, như kiểu anh Nhan Lĩnh ể =)), nhưng nói như thế không có nghĩa là anh lơ đãng không nhìn không thấy không biết, từng nghe, cho dù có cố bịt kín hai tai, tiếng nói vẫn có thể lọt vào. Tưởng tượng đến cảnh cậu nằm dưới thân người khác, bày ra vẻ phong tình tuyệt diệu, trong lòng Thụy Hành Phong liền nổi lên một trận không thoải mái. Thân thể Tiêu Mặc Vũ đã từng bị người khai phá cùng dạy dỗ qua, lần đầu tiên lên giường với cậu, mới rõ đây là chuyện thật. Đã một tháng. Cho dù vì cảm giác mới mẻ, có lẽ, cũng đến lúc buông tay rồi.

Cảm giác được ngón tay mát-xa của nam hài càng ngày càng ám muội, càng lúc càng lớn mật, thậm chí bắt đầu sờ soạng trên bắp đùi trần cảm của mình, Thụy Hành Phong mở mắt ra, một phen tóm lấy tay y, nhẹ nhàng kéo một cái, nam hài liền ngã vào bờ ngực trần trụi của anh... Hơi thở thanh thuần phảng phất trên ngực, hé ra khuôn mặt đỏ rực như sốt cao...

“Thụy tổng...” Thanh âm kia run rẩy, tựa như tiếng nức nở của mèo nhỏ.

“Cậu tên là A Ba?”

Thụy Hành Phong nâng cằm y lên, mặt không đổi sắc, ánh nhìn dừng trên cặp mắt đang mở to, trần ngập kinh hoàng cùng chờ mong, còn chưa kịp làm gì, chợt nghe ngoài cửa một trận ồn ào...

“Tiêu tiên sinh, ngài không thể vào!”

Ngoài cửa truyền đến thanh âm của Diêu Bân.

“Tôi đến hưởng thụ Vip mát-xa, vì sao lại không thể vào? Anh đừng quên, tôi cũng là hội viên của “Nhân vật nổi tiếng.””

Thụy Hành Phong nheo mắt, thanh âm lãnh diễm kiêu ngạo kia, còn không phải Tiêu Mặc Vũ thì là ai?

4. Chương 4

Diêu Bân canh giữ ở ngoài cửa, khuôn mặt vẫn lộ vẻ hung ác nhưng mồ hôi lạnh lại nhỏ từng giọt từng giọt ở sau lưng...

Dù sao chủ nhân đang ở bên trong “trộm tình”, mắt thấy sẽ bị “tình nhân” đương nhiệm đột nhiên xông tới bắt được, loại hình ảnh này, nói thế nào ai cũng không thích nhìn thấy.

“Tiêu tiên sinh, thiếu gia đang mát xa ở bên trong, tôi nghĩ anh tốt nhất nên đi một gian khác.” Diêu Bân đưa tay ngăn cậu lại.

Tuy rằng Diêu Bân cũng rất không thích hành động cố nhét “lẽ vật” của La Bình, nhưng nếu có thể làm cho Thụy Hành Phong rời khỏi sát tinh Tiêu Mặc Vũ này, anh đương nhiên là giờ hai tay hai chân tán thành.

“Vậy vừa lúc a.” Tiêu Mặc Vũ cười mặt mày hớn hở, “Thời gian gần đây bạn muốn điên rồi, cũng không có rảnh rồi liên lạc tình cảm với thiếu gia nhà anh, không nghĩ tới hôm nay mới đến “Nhân vật nổi tiếng” thả lỏng một chút, liền tình cờ như vậy, một người mát xa rất không thú vị a, hai người nói nói cười cười mới có ý tứ, rõ ràng kêu thêm một nhân viên mát xa đến căn phòng này, tôi cùng với Hành Phong có thể tâm sự.” Dứt lời, cậu liền vọt lên phía trước.

“Tiêu tiên sinh!”

Diêu Bân giống như môn thần che ở trước mặt cậu, vẫn không nhúc nhích.

Khóe môi vẫn duy trì độ cung cong lên, nhưng ý cười lại tự biến mất trong mắt Tiêu Mặc Vũ, thủ nhĩ đại chi, có vẻ sắc bén làm người không rét mà run. “Diêu Bân, tôi biết anh vẫn là một vệ sĩ thật trung thành, nhưng mà, có một số việc cũng đừng quá nguyên tắc? Tránh ra!”

“Tiêu tiên sinh, mong đừng làm cho tôi khó xử, thiếu gia sẽ không thích người khác can thiệp vào chuyện riêng của ngài ấy.” Diêu Bân thấp giọng nói, nội tâm rung mình.

Áp lực trong mắt cậu ta, làm ngay cả người quen nhìn sóng gió như anh cũng có cảm giác không chịu nổi.

Anh luôn nghĩ Tiêu Mặc Vũ chính là một luật sư lòng dạ hiểm độc lấy màu thị nhân, cũng không biết cậu ta lại có ánh mắt sắc bén như vậy.

“Riêng tư? Riêng tư cái gì? Chẳng lẽ anh ấy làm chuyện gì không dám cho người biết ở bên trong sao?” Trong nụ cười của Tiêu Mặc Vũ tỏa ra hàn ý nhẹ nhàng.

Một giọt mồ hôi lạnh, rớt cuộc nhỏ xuống cái trán của Diêu Bân.

Tiêu Mặc Vũ đột nhiên bước lên từng bước, cả người dán sát vào cơ thể Diêu Bân...

“Tiêu tiên sinh?” Diêu Bân lập tức cứng đờ cả người.

“Anh có thể gọi tôi Mặc Vũ...” Tiêu Mặc Vũ ghé vào lỗ tai anh chậm rãi nói, khóe môi nhếch lên, khóe mắt đuôi mày tràn ngập vẻ hấp dẫn quyến rũ.

“Diêu Bân, hiện tại tôi mới phát hiện, hóa ra bộ dạng anh không khó coi nha, chẳng những không khó coi, ngược lại rất có vị đàn ông...”

Tiêu Mặc Vũ duỗi đùi phải ra, chen vào giữa hai chân Diêu Bân, bắt đầu nhẹ nhàng ma sát, hai tay cũng làm càn ôm lấy thắt lưng anh, vuốt ve lên xuống đường cong thắt lưng rắn chắc, động tác tràn ngập ý tứ khiêu khích.

“Tiêu tiên sinh, xin tự trọng!”

Diêu Bân đáng thương nào đã từng chịu qua loại khiêu khích này?

Từ nhỏ đến lớn rèn luyện làm vệ sĩ, cả đầu óc đều là tư tưởng phục vụ vì Thụy gia, đối với chuyện cảm tình cho tới bây giờ đều trì hoãn đến cùng cậu cũng không ra, cho dù bên cạnh có xuất hiện phụ nữ, mười người thì cả mười đều bị vẻ mặt hung thần ác sát của anh dọa chạy, hơn nữa do anh nghĩ thân phận mình là một vệ sĩ, nên cố áp lực dục vọng ở phương diện này, không cho phép bản thân phóng túng, sống đến nay đã hơn ba mươi tuổi, kinh nghiệm trên phương diện cảm tình cơ hồ là số không, hiện tại gặp được Tiêu Mặc Vũ kinh nghiệm phong phú, làm sao là đối thủ của cậu?

“Tiêu tiên sinh... Xin cậu tự trọng...”

Nắm tay nắm chặt lại buông ra... Tuy rằng rất muốn hất vai đẩy cậu ra, nhưng cậu ta dù sao cũng là bạn giường của Thụy Hành Phong, không thể dễ dàng làm cậu bị thương. Nhưng mà chân chính làm anh phát điên chính là... Đáng giận, rốt cuộc anh trúng tà gì, bị cậu ta giở trò, cứ nhiên toàn thân lại ửng ửng nóng lên, cậu em nhỏ cũng bắt đầu không an phận ngẩng đầu! Thiếu gia... Xin lỗi... Đợi lát nữa tôi sẽ mổ bụng tạ tội! Diêu Bân hò hét giữa dòng lệ trong lòng...

“Ngoại trừ hai câu “Tiêu tiên sinh” cùng “Xin tự trọng” này, anh không còn cái gì để nói sao?” Tiêu Mặc Vũ cười khê ra tiếng, một ngụm cắn lên gáy của anh, dùng răng nanh kéo lên một khối da nhỏ, lại dùng đầu lưỡi ẩm áp tinh tế liếm mát...

Diêu Bân hít một hơi, rốt cuộc không thể nhẫn nại, lúc đang muốn cầm hai vai của cậu ta để đẩy cậu ta ra, đột nhiên, cửa phòng mát xa mở ra...

Thật sự là thời cơ chuẩn đến không thể chuẩn hơn! Cả người Diêu Bân thạch hóa, từng chút từng chút, máy móc quay đầu... Đối diện với con người đen không hề có độ ẩm của Thụy Hành Phong, lạnh lùng nhìn chằm chằm một màn trước mắt này: hai tay của anh ải muội khoát lên trên vai Tiêu Mặc Vũ, cả người Tiêu Mặc Vũ thì chặn cả người anh, ở trên người anh xoay đến xoay đi, đồng thời dùng môi nhiệt tình mút vào cổ anh...

“Thiếu gia!”

Diêu Bân giống như bị điện giật, một tay đẩy Tiêu Mặc Vũ ra, thô lỗ lau nơi bị cậu ta hôn qua, khuôn mặt vốn âm trầm đã nóng đến đỏ bừng, đủ để lộ rõ trứng chim. Thụy Hành Phong không nói được một lời, tầm mắt không hề độ ẩm, từ trên người anh ta, dần dần chuyển qua trên người Tiêu Mặc Vũ vẫn đặt ở trên người anh ta như trước.

“Hi, Hành Phong, thật tình cờ, lại ở chỗ này gặp được anh.” Tiêu Mặc Vũ cười vẻ mặt rất vô tội, cực kỳ xán lạn.

“Vào đây!” Thụy Hành Phong quát khê một tiếng, nắm chặt cánh tay Tiêu Mặc Vũ, kéo cậu vào trong phòng, đồng thời nói với Du Ba: “Cậu có thể đi.”

“Nhưng mà...”

“Cậu. có thể. đi”

Thụy Hành Phong lặp lại từng chữ từng chữ, trong thanh âm có lực áp bách không thể cãi lời, Du Ba không dám nói thêm gì, vội vàng đi ra ngoài.

Một tay đóng cửa thật mạnh, Thụy Hành Phong dùng một tay liền thoải mái đè lại Tiêu Mặc Vũ, áp đảo cậu thật mạnh lên trên cửa.

“Anh làm sao vậy?” Tiêu Mặc Vũ biết rõ còn cố hỏi, khoe môi mỉm cười, nhìn khuôn mặt cương nghị đầy đặc sương lạnh của người đàn ông.

“Em đã đói bụng đến mức phải ăn quàng sao?”

Tầm mắt khiếp người của đối phương giống như dã thú, dường như giấy tiếp theo liền có thể xé rách cậu.

“Bụng đói ăn quàng chính là anh đi.” Tiêu Mặc Vũ không có chút nào sợ sệt, cao thấp quét mắt nhìn thân thể trần trụi chỉ quấn một cái khăn tắm của anh.

“Cậu trai vừa rồi kia mấy tuổi, mười tám? Hai mươi? Thụy Hành Phong, anh rõ ràng đã là một ông chú, còn muốn trâu già gặm cỏ non sao?”

“Tôi mới ba mươi lăm tuổi!” Thụy Hành Phong cắn răng quát.

“Chúng ta còn chưa chấm dứt, trước lúc chưa chấm dứt, bạn giường cũng tốt, mà bạn tình cũng được, mặc kệ là anh nhận định quan hệ giữa chúng ta như thế nào, em cũng không cho phép anh lăng nhăng.” Tiêu Mặc Vũ nhìn chằm chằm vào anh, “Nếu anh dám thượng người khác, em liền thượng Diêu Bân!”

“Đây là uy hiếp sao? Tiêu Mặc Vũ, coi như cậu có gan!”

Thụy Hành Phong tức điên rồi, giận dữ phản cười. Sinh ra đến bây giờ, còn chưa bao giờ có ai dám nói chuyện với anh như vậy, Tiêu Mặc Vũ xem như người đầu tiên.

“Đúng thì thế nào? Thụy Hành Phong, có gan anh ở ngay nơi này làm chết em đi, nếu không cũng đừng nghĩ đi vụng trộm! Anh hưởng qua hương vị của em, chẳng lẽ còn muốn đi ném của người khác?”

Ánh mắt Tiêu Mặc Vũ biến đổi, bỗng nhiên bò hai tay lên cổ Thụy Hành Phong, ở nơi cách bờ môi của anh không đến một tấc, chậm rãi phun ra hơi thở ái muội, khẽ vươn đầu lưỡi, lúc có lúc không liếm lên khoe môi của người đàn ông...

“Có ai có thể so sánh tốt hơn em? Ai có thể giống như em, kẹp anh vừa chặt lại vừa thích? Ai có thể giống em, vừa có thể nóng tựa như một ngọn lửa, lại có thể mềm tựa như một hồ nước? Ai có thể không chút do dự liếm lỗ nhĩ của anh, cho anh bay lên trời? Ai có sự chịu đựng này, cùng anh làm một lần lại một lần, còn có ai, anh nói đi?” Vừa nói, vừa vuốt ve dục vọng của anh, làm cho nó cương cứng lên.

Dục vọng điên cuồng, dần dần biến thành dục hỏa nóng cháy. Tuy rằng hiện tại rất muốn một tay bóp chết cậu ta, nhưng cậu ta nói thật sự chính xác, bạn giường lui tới cũng đã trải qua không ít, nhưng không có một ai so ra tốt hơn cậu ta. Trừ bỏ cậu ta, ai cũng không thể làm cho anh tận hưởng như thế, mỗi một lần đều như làm đủ phân lượng cả đời, càng không ai có thể thể mới ngời vào vị trí trong thời gian ngắn, vào lúc anh đang trong cơn giận dữ, còn có thể làm nó trong chốc lát chuyển hóa thành ***. Tâm tình mâu thuẫn kịch liệt va chạm trong ***g ngực, vừa chán ghét cậu ta, rồi lại không thể dễ dàng phản bác cậu ta, vừa muốn đẩy cậu ta ra, nhưng rồi hạ thể căng cứng lại điên cuồng kêu gào muốn cậu ta... Không đợi anh hoàn toàn rửa sạch tình tự của bản thân, Tiêu Mặc Vũ liền đánh sạt vào người anh, chặn lên bờ môi của anh, chủ động đưa lên một nụ hôn nóng cháy.

“Shit!” Thụy Hành Phong khẽ rủa một tiếng, lại bại bởi hấp dẫn của cậu ta, há mồm ngậm lấy đầu lưỡi cậu ta đưa tới, bắt đầu hung hăng mút vào... Nụ hôn mang theo thô lỗ cùng ý nghĩ độ sức, cho nhau gặm cắn, cho nhau ràng buộc, cho nhau phát tiết tức giận, rồi lại ngoài tức giận, châm lên ngọn lửa dục vọng lan tràn trên thân thể hai người, cũng làm cho nó càng bốc càng cao, càng ngày càng nóng cháy... Thụy Hành Phong một bên hôn, một bên thô lỗ giật áo khoác của cậu ra, xé mở áo sơ mi, tùy ý cúc áo văng ra tứ tung, cũng rút ra thất lưng của cậu ta, giật khóa kéo, chực đưa tay vào chạm đến chỗ yếu ớt của cậu ta, lực tay anh cũng không dịu dàng, nhưng cũng không nhận được chống cự nào.

“A...” Tiêu Mặc Vũ lập tức đè cánh tay anh lại, trong mũi lại phát ra thanh âm khêu gợi.

Rõ ràng chán ghét *** đang của người thanh niên này, rồi lại không thể khống chế mà bị nó hấp dẫn, lần đầu tiên Thụy Hành Phong sinh ra nghi vấn với sức kiềm chế đáng kiêu ngạo từ trước đến nay của mình, mang theo một loại tức giận ngay cả bản thân cũng không thể lý giải, anh đưa ngón trỏ cùng ngón giữa đến miệng Tiêu Mặc Vũ, lạnh lùng nói: “Liếm nó.”

Tiêu Mặc Vũ hé miệng, đầu tiên là dùng đầu lưỡi liếm liếm ngón tay của người đàn ông, lại dùng khoảng miệng mềm mại ngậm cả nó vào, nuốt vào thật sâu rồi liếm mút, dùng nước bọt ẩm ướt làm nó ướt sũng. Từ trên đầu ngón tay truyền đến hương vị giống đực của người đàn ông, thân thể trần trụi của anh ta chỉ quấn một cái khăn tắm, giống như pho tượng David, thân thể thành thực tản ra vẻ xinh đẹp, điều này làm cho dục vọng của cậu lập tức bùng cháy lên, hậu huyệt rung động từng cơn, sinh ra khát vọng bị xâm nhập. Một bên liếm, Tiêu Mặc Vũ một bên ngược khoe mắt liếc về phía người đàn ông, giữa đôi môi mềm mại, đầu lưỡi nho nhỏ đỏ tươi như ẩn như hiện, trong mắt tràn đầy hào quang, giống như đoạt đi tất cả nhan sắc của thiên hạ. Ánh mắt của Thụy Hành Phong càng trở nên thâm trầm, anh lột quần lót của cậu ra ném sang một bên, bại lộ ra nửa người dưới của cậu, nâng một chân cậu ta lên, đem ngón tay đã được thấm ướt, chậm rãi đâm vào trong mật huyết của cậu ta.

“A...”

Tư thế cơ thể có chút khó khăn, Tiêu Mặc Vũ hít khí thật sâu, điều chỉnh vị trí của mình, phối hợp với ngón tay của người đàn ông, làm tốt công tác bôi trơn. Đầu tiên lấy ngón tay đâm vài cái, Thụy Hành Phong cảm thấy khá ổn rồi, liền lập tức lột khăn tắm đang quấn ở bên hông ra, lộ ra phần thân dĩ nhiên đang cương cứng, để một chân của cậu đặt ở trên cánh tay, nâng lên cái mông của cậu, nhìn thật vào đôi mắt ướt nước của cậu, rồi đâm thẳng về phía trước... Thông thả, biểu tượng giống đực cương cứng của anh để ở cửa vào hậu huyệt mềm mại của cậu, lún thật sâu vào... Tiêu Mặc Vũ ôm lấy cổ anh, cảm thấy mật huyết của

mình tự động khép mở, nuốt vào từng tắc từng tắc giống đực nóng bỏng của anh, loại cảm giác cứng rắn nóng bỏng này, lập tức làm cho cậu có chút say.

“Chậm một chút...”

“Muốn tôi chậm, chỗ đó của em sẽ không cắn chặt như vậy.” Thụy Hành Phong thở nói, thẳng lưng đâm vào chỗ sâu nhất của cậu.

Cái miệng non mềm chạm vào lông mu hơi cứng của người đàn ông, biết anh đã hoàn toàn thúc vào đến gốc, hai má không khỏi ửng ửng nóng lên. Anh hoàn toàn nhồi của mình vào, ở trong cơ thể cậu, vừa có chút đau đớn, nhưng càng nhiều hơn chính là thỏa mãn cùng sung sướng, mật huyết mẫn cảm không tự chủ được bắt đầu mấp máy. Thụy Hành Phong rửa khê một tiếng, mật huyết của cậu ta vừa ướt lại vừa nóng, thứ nam tính bị nội bích nóng ướt mướt vào, khoái cảm đánh thẳng đến óc. Hai tay hung hăng bấu vào cái miệng co giãn mười phần của cậu ta, Thụy Hành Phong bắt đầu công thành chiếm đất.

“A... Ừm...”

Khoái cảm tình giao, cùng loại mơ màng như say rượu, làm cho người ta choáng váng không thôi. Phía sau lưng để ở trên ván cửa cứng rắn, mật huyết nhu nhược thừa nhận đoạt lấy điên cuồng của người đàn ông, mỗi một lần ma sát, đều kích động ra từng chuỗi tia lửa. Tiêu Mặc Vũ chỉ cảm thấy toàn thân vừa tê vừa dại, dục vọng không tự chủ được nhếch lên, theo động tác trên diện rộng của người đàn ông mà nhảy lên không ngừng, phần đỉnh lại ồ ồ chảy ra mật nước dính dính.

“Sao em lại đột nhiên xuất hiện ở đây? Thật sự chỉ là tình cờ?” Thụy Hành Phong vừa luật động ở trên người cậu, vừa đem đầu lưỡi linh hoạt với vào trong lỗ tai của cậu, liếm láp trên dưới. Toàn thân Tiêu Mặc Vũ đều rất mẫn cảm, nhất là trong quá trình mập hợp, ngay cả một khiêu khích rất nhỏ cũng không chịu nổi. Quả nhiên, vừa liếm một cái thân thể cậu liền bắt đầu run rẩy khe khẽ, mật huyết cũng theo bản năng siết chặt phân thân của anh.

“Anh nói sao?” Tiêu Mặc Vũ nâng lên khóe mắt phiếm hồng, dừng ở trước mắt người đàn ông giống như dã thú này, “Nếu em nói, em đặt máy nghe trộm ở trên người anh, anh có tin hay không?”

“Tôi tin em là người điên, nhưng không tin tôi sẽ ngốc như vậy, ngay cả bị em đặt máy nghe trộm cũng không biết.” Thụy Hành Phong lạnh lùng nhếch khóe môi, lại là một đợt đâm chọc kịch liệt.

“A...”

Tiêu Mặc Vũ nhất thời nhăn lại đôi mày thanh tú, toàn thân chấn động, “Đừng quên... Em làm nghề gì... Quan hệ của luật sư chính là rất rộng...”

“À? Vậy tôi đây về sau cần phải cẩn thận làm việc.” Thụy Hành Phong nín thở, từ trên đập xuống giống như đóng cọc, hung hăng đem cây thép nóng bỏng lần nữa đâm vào trong nội bích nóng ướt của cậu.

“A a... Quá sâu...”

Tiêu Mặc Vũ lắc đầu phát ra thanh âm buồn khổ, khóe mắt hẹp dài chứa đầy sương mù, nhanh chóng ngưng tụ ở trong đôi mắt đen như u đàm, trong suốt lóe ra, lộ ra vẻ sáng bóng như trân châu, lơ đãng trong nháy mắt, lại đột nhiên nát, hóa thành vẻ tuyệt mỹ khó có thể bắt giữ. Thụy Hành Phong nhào người về phía trước, muốn bắt giữ phần xinh đẹp này, có một giọt nước mắt chảy đến đầu lưỡi, ném qua là hương vị mặn mặn, cùng lúc đó, tư thế cơ thể biến hóa khéo léo, làm cho giống đực cắm ở bên trong càng thêm xâm nhập, mật huyết của đối phương giống như không chịu nổi gánh nặng, liên tục run rẩy sợ hãi, chặt đến cơ hồ muốn bắt anh bắn ra.

“Ăn ngon lắm.”

Anh liếm lên khóe mắt vì khoái cảm mà không ngừng tràn ra nước mắt của cậu, đầu lưỡi đùa bỡn lông mi đen dày của cậu, sau đó, cánh tay dùng sức nhẹ nhàng ôm cậu lên.

“A...”

Cảm giác bay lên thành linh xảy ra làm cho Tiêu Mặc Vũ sợ hãi kêu lên một tiếng, vội vàng ôm sát cổ của anh, hai chân kẹp chặt thắt lưng của anh ta... Tư thế này làm cho phân thân thô dài ở trong cơ thể đâm tới

cực điểm ở chỗ sâu nhất, làm cho cậu không nhận được mà cả người phát run... Thụy Hành Phong không để cho cậu có thời gian thở dốc liền đi về phía giường mát xa, mỗi một bước đi, phân thân liền càng đâm sâu vào trong nội bích non mềm của cậu.

“A...” Khoái cảm run rẩy bắt đầu khởi động toàn thân, Tiêu Mặc Vũ đầu choáng mắt hoa ôm lấy người đàn ông, phát ra thanh âm ngọt ngào. Cả thế giới là một mảnh hắc ám, chỉ còn lại có người đàn ông trước mắt cùng phân thân nóng bỏng đang chôn sâu ở trong cơ thể, cậu đã không còn muốn để ý đến điều gì, không còn bận tâm đến cái gì nữa.

“Thật sự là thân thể *** đáng, chẳng qua là ôm lấy em, vậy mà cũng sắp đạt cao trào sao?”

Thụy Hành Phong theo dõi ánh mắt của cậu, khẽ thả cậu ngã vào trên giường, chính mình cũng lập tức đuổi kịp, nâng hai chân thon dài của cậu lên, lấy tư thế cơ thể bình thường lần thứ hai đâm vào, hung hăng thúc thật mạnh...

“Ồ...” Nội bích của cậu đã sắp tới cao trào, không chịu nổi kích thích mãnh liệt như thế, liền bắt đầu co rút lại từng đợt...

“Nhanh như vậy đã không chịu được? Tôi còn lâu mới có thể chấm dứt nha.” Thanh âm có vẻ châm chọc khẽ chui vào trong lỗ tai cậu, Thụy Hành Phong thành thạo đưa phần eo.

“Không cần chấm dứt... A... Thực thoải mái... rất thoải mái a...”

Tiêu Mặc Vũ nằm ở trên giường, nhẹ nhàng lắc đầu, hai tay túm chặt lấy ga giường, cặp đùi thon dài nhẹ nhàng cọ lên mông của người đàn ông, phối hợp với những cú thúc của người đàn ông, uyển chuyển nghênh đón. Chân tay của cậu giống như cây vạn năng mềm mại cứng cỏi, mỗi một lần vận vẹo đều nổ rộ ra phong tình diễm lệ khó có thể hình dung. Đôi mắt ướt át, cặp môi mềm mại sưng đỏ, hai má ửng hồng... Hun đúc ra một khuôn mặt xinh đẹp hăm sâu vào ***, mang theo mị lực hấp dẫn trí mạng, làm cho người ta say mê thần trí. Ngực Thụy Hành Phong run lên, dục hỏa càng đốt lại càng nóng cháy, cuốn sạch cả anh lẫn cậu vào trong, triển miên phóng túng tựa như không cách nào ngừng.

Rốt cuộc, sau một cú thúc hung ác của anh, Tiêu Mặc Vũ đạt được cao trào trong tiếng rên rỉ khàn khàn...

Thân thể cậu bám chặt vào người anh không thả, đem hai gò má ướt mồ hôi dán vào hõm vai của anh, cả người run rẩy học ra từng dòng chất lỏng động tình, mà anh lại thở dốc nhíu mi, hưởng thụ khoái cảm được mật huyết của cậu kẹp chặt, đồng thời nín thở mặc cho xúc động phun ra... Sau khi cao trào, hai mắt Tiêu Mặc Vũ thất thần, toàn thân xụi lơ như bùn, nhưng mà người đàn ông còn chưa giải phóng, phân thân nóng bỏng vẫn như trước cắm ở trong cơ thể cậu, hơi hơi nảy lên, cơ hồ đồng bộ với trái tim của cậu. Thật vất vả có thể bình ổn hơi thở, khẽ mở đôi mắt hẹp dài, Tiêu Mặc Vũ liếm liếm khóe môi của mình, lấy đôi mắt ướt át nhìn người đàn ông, “Anh sao còn chưa bắn?”

Thụy Hành Phong hừ một tiếng, “Lúc này mới vài cú thúc thôi mà đã muốn làm cho tôi bắn, vậy em cũng quá coi thường lực kéo dài của tôi rồi.”

Thật sự là người đàn ông ác liệt! Tiêu Mặc Vũ khẽ nở nụ cười, nắm lấy tóc người đàn ông, co rút cái mông lại, hung hăng kẹp anh một chút, “Được rồi, chúng ta đây sẽ lại đại chiến ba trăm hiệp, xem lần này ai bắn ra trước...” Dứt lời, cậu liền tiến lên, chủ động hôn lên môi của anh... Sau khi trao đổi một nụ hôn nồng nhiệt như thị uy, Thụy Hành Phong hơi hơi cong khóe môi, “Tôi nhận khiêu chiến của em.” Dứt lời, anh rút ra bản thân, lật sấp người cậu lại, kéo cao cái mông của cậu lên làm cho cậu lấy tư thế nằm úp sấp đối diện với mình, sau đó, một tay cầm lấy phân thân vẫn cương cứng như trước, đâm thật sâu vào.

“A...”

Bởi vì đã bắn tinh, mật huyết so với bất cứ thời điểm nào còn mặn cảm hơn, loại cảm giác nóng rát lập tức bị tràn đầy này làm cho Tiêu Mặc Vũ đầu vàng mắt hoa, hai tay nắm chặt lấy ga giường... Không đợi cậu thở dốc, Thụy Hành Phong lại hung hăng thúc vào, cảm giác phong phú tràn đầy làm cho cậu rên rỉ không ngừng.

“Này này, nhìn bộ dáng này của em, còn nói cùng với tôi đại chiến ba trăm hiệp sao?” Thụy Hành Phong hảo tâm nhếch khóe môi, cảm giác chinh phục làm cho anh cực kỳ thỏa mãn.

“Hiện tại... Còn không có... Phân thắng bại đâu... Đừng đắc ý quá sớm...” Tiêu Mặc Vũ vừa thở dốc vừa nói.

“Được, vậy chúng ta lại tiếp tục.”

Thụy Hành Phong liền lập tức cúi người xuống, cả người dán lên thân thể cậu, ***g ngực nóng ảm để ở sau tấm lưng bóng loáng của cậu, anh không áp dụng phương thức đâm chọc kịch liệt, mà là đâm vào toàn bộ, rồi từng chút từng chút nghiền nát đảo quanh chỗ mềm mại mẫn cảm nhất... Đồng thời tay anh cũng không hề rảnh rỗi, liên tục chạy xung quanh ***g ngực bóng loáng tinh tế của cậu, một đôi tay nhẹ nhàng trượt xuống, cầm lấy bộ vị yếu ớt của cậu, bắt đầu sục...

“A a...”

Loại đâm nông mỗi một lần đều nghiền nát đến cực điểm này, so với thể công mạnh mẽ kịch liệt còn có cảm giác hơn, toàn thân Tiêu Mặc Vũ đều phát run từng cơn, trước mắt đốm lửa vắng khắp nơi, khoái cảm mãnh liệt mà đến, cơ hồ làm cậu hóa thành một hồ nước xuân.

“Thoải mái không? Em thích tôi làm như vậy với em đúng không?”

Thụy Hành Phong phủ lên tai cậu khe hà hơi, cũng vô cùng thân thiết cắn vành tai của cậu, hưởng thụ bao vây của nội bích nóng ướt của cậu. Thân thể đối phương giống như một khối mỹ ngọc nhẵn nhụi bóng loáng, theo đánh sâu vào của anh mà nhẹ nhàng run rẩy, mồ hôi từng chút chảy ra, lóe ra ánh sáng bóng loáng trên da thịt màu ngà. Tuy rằng không nhìn được vẻ mặt của cậu ta, nhưng hai tay cậu đang túm chặt lấy ga giường, đốt ngón tay đều trở nên trắng bệch, Thụy Hành Phong không nhìn được mà đan ngón tay vào giữa kẽ tay của cậu, cùng cậu mười ngón quấn chặt. Anh mê say trong thân thể làm kẻ khác thần hồn điên đảo kia của cậu, dần dần tăng nhanh lực đạo đâm chọc, khai quật khoái cảm lớn hơn nữa. Thú tính cùng cảm giác chinh phục trời sinh của đàn ông làm cho phân thân nóng cháy của anh giống như muốn phá hỏng hết thảy mà đâm sâu vào trong cơ thể cậu, làm cho cậu liên tục kêu rên. Rên rỉ gọi cảm theo đó mà đến của cậu vô cùng mê hoặc, muốn nghe được càng nhiều thanh âm của cậu ta, Thụy Hành Phong dần dần mất đi khống chế, một lần so với một lần càng thêm cuồng dã nhảy vào trong cơ thể cậu, giống như con ngựa hoang bắt đầu rong ruổi, khoái cảm mãnh liệt như thủy triều vọt tới, làm cho cả hai bên đều gần như bùng nổ.

“Ồ... Em thích... A... Cho em nhiều một chút nữa...” Tiêu Mặc Vũ dán sát mặt vào ga giường, như khóc như than mà lắc lắc đầu.

Cậu đã phân không ra rốt cuộc là mình đang ở địa ngục hay ở thiên đường, chỉ biết nhếch cái miệng lên thật cao, thừa nhận tham vọng không ngừng của người đàn ông phía sau, giống như thể giới sắp diệt vong, cùng anh ta liều chết triển miên. Quyển rũ của cậu càng dụ phát dục hỏa điên cuồng của anh, phân thân bị cậu ôm chặt nóng đến sắp cùng cậu hòa thành một thể, mà thân thể cậu giống như rong nước dưới đáy biển, chặt chẽ cuốn lấy anh, mút anh thật sâu vào bên trong, thở dốc ồ ồ càng trở nên nặng hơn, trêu chọc ngọn lửa dục vọng, càng đốt càng mạnh! Khoái cảm khi thân thể kết hợp khó có thể nói rõ, khoái cảm giống như pháo hoa bùng nổ rực rỡ, từng cơn từng cơn đưa cả hai lên cao trào... Vận động kịch liệt thời gian dài, làm cho thân thể Thụy Hành Phong thấm đầy mồ hôi. Anh khẽ nhướn thân trên, kéo thắt lưng của cậu gần lại, làm cho cậu càng thêm gần sát vào mình, cơ hồ rút ra toàn bộ, sau đó lại đâm vào thật sâu, làm thành truy kích mạnh mẽ như pháo nổ, hai tay đồng thời thô lỗ xoa nắn cặp mông của cậu... Anh nín thở đưa đầy vòng eo tinh trắng, hạ thể từng chút từng chút đánh lên cánh mông của cậu, thân thể theo đó rung động, cái mông căng tròn do vận động mạnh mẽ mà lộ ra lốm nhốm kêu gọi, mồ hôi trong suốt bám trên da thịt màu đồng cổ vị đàn ông mười phần, có vẻ đặc biệt gợi cảm. Có lẽ qua thật lâu, có lẽ chỉ là vài phút mà thôi, Thụy Hành Phong cảm thấy khoái cảm ở bụng dưới càng ngày càng mãnh liệt, phân thân không thể khống chế mà bắt đầu co rút...

Sắp rồi, anh cũng sắp cao trào rồi! Cơ hồ cùng lúc đó, toàn thân Tiêu Mặc Vũ lại vặn vẹo kịch liệt, nội bích phút chốc kẹp chặt anh, bị cậu kẹp một cách bất ngờ không kịp phòng bị như vậy, Thụy Hành Phong rên lên một tiếng, lại thúc thật sâu vài cái, liên phun ra chất lỏng nóng bỏng... Cơ hồ cùng lúc đó, Tiêu Mặc Vũ cũng bùng nổ, mặt huyết co rút chặt một đợt lại tiếp một đợt, khoái cảm đánh sâu vào làm cho hai mắt cậu biến thành màu đen, ở trong sung sướng quá độ mà ngất đi, nhưng thân thể cậu vẫn theo bản năng có phản ứng, nội bích không ngừng co rút cắn chặt phân thân trong cơ thể, toàn thân phiếm đỏ, ngay cả đầu nhũ cũng không tự giác mà sưng thẳng lên, mặt nước phun ra thấm ướt ga giường dưới thân... Cảm giác mê

muội trong đầu dần dần rút đi, Thụy Hành Phong chậm rãi từ trong cao trào cực khoái lui ra ôm cậu vào lòng... Cậu ta mất đi tri giác nên cực kỳ mềm mại, giống một con mèo nhỏ ôn thuận nằm ở trong lòng anh, Thụy Hành Phong nhẹ vỗ về khuôn mặt ướt mồ hôi của cậu, hồi tưởng lại hoan ái kinh tâm động phách vừa rồi. Kích thích cùng kích thích như vậy, dục vọng chinh phục được thỏa mãn hoàn toàn như vậy, từ bất luận trên người kẻ nào cũng chưa từng nếm được, trừ bỏ cậu ta, chỉ có cậu ta mà thôi. Đối với một bạn giường mà có cảm giác mãnh liệt như thế này, phải chăng đã quá rồi?

Thụy Hành Phong không thể không một lần nữa bình tĩnh xem xét kỹ mối quan hệ cùng cậu ta này, vừa rồi cậu ta cuồng vọng không hề phân rõ phải trái, dám chạy đến địa bàn của anh can thiệp vào “việc tư” của anh, cũng giở trò với Diêu Bân, không một điều nào không vượt quá giới tuyến xác định của Thụy Hành Phong, bất kì là điều gì, đều có thể làm cho anh phẩy tay áo bỏ đi, vĩnh viễn đoạt tuyệt quan hệ với người thanh niên này. Nhưng anh lại không làm, chẳng những không làm, ngược lại còn không nhịn được hấp dẫn của cậu ta, cùng cậu ta tận tình cuồng hoan, còn từ trên người cậu ta nếm được thỏa mãn trước nay chưa từng có. Hiện tại anh có thể lý giải, vì sao La Bình lại lo lắng như vậy, nếu hắn biết Tiêu Mặc Vũ tự tiện chạy tới phá hỏng chuyện tốt hắn tỉ mỉ bày ra, không biết lại sẽ có biểu tình như thế nào. Nghĩ đến một đồng phiền toái mà người đàn ông này làm ra, Thụy Hành Phong không khỏi có chút đau đầu.

“Ừm...” Tiêu Mặc Vũ phát ra tiếng nức nở giống như mèo con, cọt cọt lên hõm vai anh, chậm rãi mở mắt, “Em làm sao vậy?”

“Làm quá thích, em hôn mê.” Thụy Hành Phong khôi phục khuôn mặt không có biểu tình, buông cậu ra, giúp Tiêu Mặc Vũ đứng lên...

Tuy rằng biểu tình luôn lạnh lùng, nhưng phần lớn thời điểm, Thụy Hành Phong đều là một tình nhân cùng bạn giường tương đương xứng chức, không hề thiếu săn sóc. Tiêu Mặc Vũ im lặng không lên tiếng, cúi đầu, ngoan ngoãn mặc anh điều khiển.

Ngạc nhiên khi con mèo nhỏ bình thường giường nạnh múa vuốt giờ phút này sao lại im lặng như thế, Thụy Hành Phong tò mò cúi đầu nhìn cậu, chỉ thấy cậu cắn môi dưới, cả khuôn mặt đỏ như trứng tôm được nấu chín, bộ dáng xấu hổ lúng túng giống như thiếu niên ngây thơ chưa hiểu sự đời.

“Tiêu Mặc Vũ, em đây là biểu tình gì hả.” Thụy Hành Phong không nhịn được bật cười, tươi cười khó gập, độ ấm mặc dù nhạt nhưng lại gợi cảm vô song.

Tiêu Mặc Vũ ngước mắt hung hăng trừng anh, “Không cho cười!”

“Đại chiến ba trăm hiệp?” Thụy Hành Phong nắm lấy cằm cậu, nhìn vào trong đôi mắt của cậu, “Một hiệp em liền hôn mê như vậy, còn nói mạnh miệng cái gì.”

“Nhưng không phải anh còn bị em kẹp một cái liền bắn ra sao?” Tiêu Mặc Vũ không cam lòng trừng anh, cậu của giờ phút này, rất giống con mèo nhỏ đang nhe răng với chủ nhân.

“Ai bảo em cắn tôi chặt như vậy...”

Người đàn ông dán sát vào bên tai cậu khẽ cười, thanh âm từ tính trên chọc nội tâm cậu, mặt của anh chậm rãi hướng cậu cúi xuống... Tiêu Mặc Vũ ý thức được mà nhắm mắt lại, thừa nhận nụ hôn nồng nhiệt của người đàn ông... Nhưng mà, đợi vài giây cũng không thấy có động tác gì. Cậu mở to mắt, chống lại con người đen sâu không thấy đáy của người đàn ông, chảy xuôi về xa cách cùng đậm đặc mà cậu nhìn không thấu, thậm chí còn có một tia... Chấn ghét? Ngay sau đó, Thụy Hành Phong liền thả cậu ra, hơi thở ấm áp nhất thời rời xa làm cho cậu buồn bã mất mát. Luôn như vậy, thường thường vào lúc cậu cảm thấy mình cách anh gần một chút, lại bị anh lạnh lùng đẩy ra, luôn như vậy... Vừa rồi trong tình sự nhiệt liệt, hai người nước sữa hòa nhau, giống như tâm linh phù hợp, có phải đó chỉ là lỗi giác của cậu không? Hắn là lỗi giác thôi! Cậu chính là bạn giường của anh, quan hệ giữa bọn họ cũng chỉ có tính, chỉ có tính mà thôi. Tiêu Mặc Vũ thở dài thật sâu ở trong lòng, dừng ở bóng dáng đang bỏ đi của người đàn ông... Lần này cũng không ngoại lệ. Chỉ là không biết vì sao, hôm nay bóng dáng bỏ đi của anh lạnh lùng quyết tuyệt như vậy, khóe mắt Tiêu Mặc Vũ bắt đầu kinh hoảng, nổi lên dự cảm rất không tốt.

5. Chương 5

Một tuần sau. Tại biệt thự Thụy gia.

Diêu Bàn gõ gõ cửa thư phòng, nhẹ nhàng đẩy ra, nói với nam nhân đang ngồi bên bàn máy tính: “Thiếu gia, tối nay có bữa tiệc do thương hội (hội thương mại) tổ chức, cậu vẫn chưa chuẩn bị gì sao?”

“Mấy giờ?” Thụy Hành Phong ngẩng đầu.

Thụy Hành Phong gật gật đầu, đẩy ghế dựa ra, đi về phía phòng ngủ. Tuy luôn cho rằng loại tiệc của hội tư nhân này ngoài việc lãng phí thời gian và tiền bạc, cũng không có ý nghĩa gì, nhưng làm tổng tài điều hành B&P, không thể không nể mặt họ, thỉnh thoảng Thụy Hành Phong cũng sẽ ra mặt, vừa vận để triển lãm khối bài tử sáng long lanh này của B&P. (“bài tử” ở đây được hiểu là anh Phong). Nhưng loại hoạt động này tuyệt không thích hợp để tham gia thường xuyên, hàng năm chỉ vào vài dịp cố định Thụy Hành Phong mới tham gia bữa đại tiệc này, còn những cái khác thì miễn, bất quá đối với việc làm từ thiện anh lại khá nhiệt tình, không chỉ tham gia hội đấu giá từ thiện, mỗi tháng cũng quyên góp một khoản nhất định cho các tổ chức từ thiện, hơn nữa còn giúp nuôi dưỡng hai mươi mấy đứa nhỏ, cấp cho chúng tiền đi học miễn phí. Thực ra, lòng nhiệt thành này cũng là kế thừa từ người cha Thụy Bàn Lễ. Trước đây, cha cũng thường xuyên tham gia các loại hoạt động từ thiện, dẫn cả anh tới tặng quà cho cô nhi, dần dà, đã tạo cho anh một thói quen. Đứng trước gương, Thụy Hành Phong kéo lại cổ áo sơ-mi, ngửa cằm, bắt đầu thắt cà-vạt.....Áo sơ mi hàng hiệu được làm từ chất liệu tốt nhất, thiết kế thon gọn, như ẩn như hiện làm tôn lên đường nét cơ thể của nam nhân, làm cho anh thoát nhìn cực kỳ gợi cảm, so với những người mẫu trên sàn không biết còn đẹp hơn gấp bao nhiêu lần. Dù nhìn thiếu gia từ góc độ nào, vẫn đẹp trai như vậy, quả thực là nam nhân trong nam nhân! Diêu Bàn cung kính đứng bên cạnh, cánh tay phủ áo khoác tây trang, mặt ngoài vẫn là vẻ hung thần ác sát, nhưng hai mắt lại tỏa ra ngọn lửa nhiệt tình.....thắt cà vạt xong, Thụy Hành Phong duỗi tay, Diêu Bàn cũng cực hiểu ý mà đem áo khoác đưa cho anh.

“Cái kia.....Thiếu gia, tiệc tối đêm nay, Tiêu tiên sinh chắc hẳn cũng sẽ đi.”

Thụy Hành Phong đang cài nút áo nhất thời dừng lại, quay đầu nhìn Diêu Bàn, thiêu thiêu mi, “VẬY thì liên quan gì tới tôi?”

Diêu Bàn lập tức ngậm miệng.

“Diêu Bàn, Tiêu Mặc Vũ là Tiêu Mặc Vũ, tôi là tôi. Đừng để tôi phải nói lại lần nữa.” Thụy Hành Phong đem nút thắt cuối cùng cài lại.

“Thiếu gia, tôi biết cậu không thích tôi nhiều chuyện, chỉ là.....”

Chính là có điểm lo lắng. Đương nhiên, những lời này anh tuyệt đối không dám nói trực tiếp với Thụy Hành Phong. Tưởng tượng đến lần “vô cùng nhục nhã” ở “Nhân vật nổi tiếng”, Diêu Bàn còn có loại xúc động muốn một dao cắt phẳng tiểu đệ đệ của chính mình. Ngay cả kinh nghiệm trong huấn luyện anh còn không cầm giữ được, bại trận trước sắc đẹp, càng không nói đến thiếu gia. Tiêu Mặc Vũ tuyệt đối là yêu nghiệt, nếu vẫn cùng ở chung với thiếu gia, không chừng thiếu gia sẽ bị cậu hấp sạch sẽ, đến một giọt máu cũng không còn!

Đại khái là bộ dáng hung thần ác sát của Diêu Bàn quá mức ngưng trọng, Thụy Hành Phong thở ra, “Được rồi, lấy một chi phiếu trống(*), đưa cho Tiêu Mặc Vũ. Sau này không được cùng La Bình ở trước mặt tôi cần nhand không dứt giống lão thái bà.”

(*) Chi phiếu trống là chi phiếu còn để trống phần ghi giá trị tiền, ý anh Phong là Tiêu Mặc Vũ muốn lấy bao nhiêu tiền thì cứ điền vào đấy con số.

Diêu Bàn ngẩn ra, lộ ra ánh mắt kinh hãi, “Thiếu gia, cậu nói thật chứ?”

Thụy Hành Phong lạnh lùng liếc anh một cái, “Từ khi nào thì cậu bắt đầu nghi ngờ lời tôi nói vậy?”

“Tôi không có ý đó.” Diêu Bàn vội vàng nói.

Thật tốt quá!

Thiếu gia rót cuộc cũng muốn tổng tiến Tiêu Mặc Vũ! Bình thường Thụy Hành Phong muốn nói lời tạm biệt với bạn giường, sẽ cho người đem đến một chi phiếu hậu đãi, chính là lần này, cái giá phải trả thực không nhỏ.

“Chi phiếu trống.....cho Tiêu tiên sinh? Vạn nhất cậu ấy điền con số thiên văn(*) thì làm sao?”

(*) Con số thiên văn là nhưng số rất lớn từ hàng trăm triệu trở lên.

“Tiêu Mặc Vũ là luật sư, nếu làm việc không đúng mực, sao cậu ta có thể trụ được đến giờ?” Thụy Hành Phong thần nhiên nói.

“Là thiếu gia anh minh!” Diêu Bân lớn tiếng nói.

Cả người Thụy Hành Phong run lên, nhất thời nổi da gà, từ nhỏ đến lớn đều như vậy, dù anh có ân cần chỉ dạy như thế nào Diêu Bân cũng không mang ra áp dụng được.

“Diêu Bân, đã nói không ít lần, cậu và Thụy gia có quan hệ không bình thường, không cần tự coi mình là người hầu, tất cả đều là người một nhà.”

“Không! Thân phận chủ tớ khác nhau, tôi là người hầu và vệ sĩ của thiếu gia, dù phải vào nơi nước sôi lửa bỏng cũng không chối từ!” Diêu Bân vẻ mặt kiên định nói.

Da gà lại nổi lên càng nhiều, Thụy Hành Phong chà xát cánh tay, không nói gì nữa, run rẩy suy nghĩ rồi đi ra ngoài. Diêu Bân giống một trung khuyến (*), nháy mắt đuổi theo phía sau.

(*) trung khuyến: con chó trung thành, do để luôn theo qđ là con chó thì hạ thấp anh ý quá nên mạn phép để từ hán việt =.=

Tiệc của thương hội được tổ chức ở “Khách sạn Vương triều(*)”, mời không ít quan chức chính phủ và những nhân vật nổi tiếng, còn có các phóng viên báo tài chính kinh tế, trong khoảng thời gian ngắn dòng người đã tràn đầy, không khí thân thiện. Thụy Hành Phong đi vào giữa đoàn người, đã bị mắt sắc của Chủ tịch thương hội Trần Thanh Ba liếc thấy, vội vàng chào đón, “Thụy tổng, khách quý, khách quý, cuối cùng ngài cũng tới rồi.”

(*)Khách sạn Vương triều: Vương triều trong từ “triều đình” ý, chứ không phải chủ khách sạn tên Vương Triều.

Thụy Hành Phong mỉm cười bắt tay hắn: “Không dám, hạnh ngộ.”

“Tôi còn đang lo ngại sẽ không đến.”

“Chủ tịch đã tự tay viết thiệp mời, không đến thì thật thất lễ.”

Trần Thanh Ba đưa tay vẫy bồi bàn, lấy ra hai ly cốc-tai, một ly mời Thụy Hành Phong, kéo anh đến trung tâm hội trường, vừa đi vừa thấp giọng nói: “Ai, thời buổi rối ren, lòng người khó dò, nhiệm kì mới là thời điểm chấn động nhất. Để làm phấn chấn lòng người, tiệc tối đã mời không ít những nhân vật nổi tiếng, hi vọng có thể làm náo nhiệt một chút, xả đi cái xui.”. Gần đây thương hội cứ hết một nhiệm kì lại làm một vụ truy quét, ban đầu là từ thị trưởng, phó thị trưởng và quan chức cấp cao của Chính phủ có liên quan, những người lạm dụng chức quyền đều đang bị bỏ tù, người dứt lốt Phó hội trưởng thương hội nhiều nhất là tổng tài của “Tập đoàn Bách Hi”. Án này có thể nói là một trong những tiêu điểm gièm pha lớn nhất vài thập niên gần đây, như một cự thạch (tảng đá lớn) ném xuống mặt hồ, hiện tại toàn bộ thành phố đều bị chấn động.

“Nghe nói thị trưởng và phó thị trưởng mới nhậm chức đều không phải người bản địa, mà do cấp trên trực tiếp ủy nhiệm?” Thụy Hành Phong thuận miệng hỏi.

Trần Thanh Ba kéo anh vào góc, một bộ kiềng kị nói, “Nghe Thương Bất Chính nói, đây là hậu quả do phe phái của cấp trên đấu tranh. Nếu nói có vấn đề, tùy tiện cử ra một thanh tra đến kiểm tra, tôi thấy hắn không trong sạch gì. Chỉ hi vọng chuyện lần này, không ảnh hưởng đến chúng ta là tốt rồi, mọi người lên tiếng, đều cầu bình an phát tài thôi.”

“Hôm nay thật sôi nổi, hẳn Chủ tịch đã tổn không ít tâm huyết.”

Thụy Hành Phong ảm đạm cười, nhìn quanh bốn phía, mỗi người khách đều quần là áo lượt, phục trang nữ tân đẹp đẽ, ung dung quý phái, thật là một cảnh tượng phồn hoa. Đột nhiên, tầm mắt của anh ngừng lại, dừng trên một đạo thân ảnh thon dài ở cửa phía Tây. Người nọ ngũ quan tuấn mỹ, khéo môi vi kiều, ẩn ẩn toát ra liễm diễm sắc sảo, đang cùng người khác mỉm cười nói chuyện, không phải Tiêu Mặc Vũ thì còn ai? Quả nhiên cậu cũng đến. Thụy Hành Phong mặt nhăn mày nhú, nhưng không tiến lên chào hỏi. Sau đó có không ít người đến chào hỏi, Thụy Hành Phong vội vàng đáp lại, cũng không để ý cậu nữa. Đang giữa không khí hòa hợp, mọi người đàm luận vui vẻ, đột nhiên, cửa hội trường truyền đến một trận xôn xao.....

Dòng người tách ra hai bên, đầu tiên bước vào là vài người tướng tá cao lớn, đứng chắt vệ sĩ, người cuối cùng xuất hiện, là một người đàn ông trung niên hơn bốn mươi tuổi đeo kính râm màu trà. Vóc dáng hần không cao, dáng người vừa phải, khuôn mặt không có gì nổi bật, trừ bỏ vết sẹo gồ ghề trên mặt, không biết là do bẩm sinh hay do nguyên nhân nào, làm cho hần thoạt nhìn có vẻ đáng sợ, vừa nhìn đã biết không phải thương nhân đứng đắn.

“Hần chính là Đại vương sắt thép Ngụy Á Niên.” Diêu Bàn ở bên tai Thụy Hành Phong thấp giọng nói.

Quả nhiên, vừa nhìn đã biết là lưu manh.

Thụy Hành Phong lạnh lùng nhìn chằm chằm Ngụy Á Niên, lại theo bản năng nhìn về phía Tiêu Mặc Vũ.....

Tuy rằng hai người cách nhau một khoảng, nhưng vẫn có thể thấy được, sắc mặt cậu hơi đổi, cùng lúc đó, Ngụy Á Niên cũng nhìn thấy Tiêu Mặc Vũ, trừng mắt nhìn cậu, đi thẳng về hướng cậu.....Thụy Hành Phong nhin không được đi từng bước về phía trước, nhưng lập tức lại ý thức được hành vi của mình dường đột như thế nào. Anh muốn gì chứ? Kỳ thật từ sau lần ở “Nhân vật nổi tiếng”, Thụy Hành Phong đã quyết tâm, phải hoàn toàn chặt đứt quan hệ với thanh niên, hưởng hồ vừa rồi trước mặt Diêu Bàn anh cũng tỏ thái độ nhất dao lưỡng đoạn, một khi đã vậy, cậu và anh không còn quan hệ gì nữa, cần gì anh phải xúc động như vậy? Cho dù cậu có ôm ấp người khác như nào, cho dù xung quanh cậu có nhiều nam nhân ra sao, cũng không đến phiên anh hao tổn tâm sức. Khi Thụy Hành Phong tính thu hồi tầm mắt, chợt thấy Ngụy Á Niên không biết nói cái gì, thế nhưng đưa tay chạm vào má Tiêu Mặc Vũ, sau đó người kia hoàn toàn không cự tuyệt, còn tỏa ra nụ cười thật đẹp, quả thực giống như cố ý hấp dẫn hần.....Những người đứng xem nhất tề thở hắt ra, cả hội trường bắt đầu nghị luận. Tuy rằng không ít người đã nghe qua lời đồn về Tiêu Mặc Vũ, nhưng dù sao lời đồn cũng chỉ là lời đồn mà thôi, hiện tại Ngụy Á Niên đột nhiên xuất hiện có cử chỉ thân mật với cậu, đúng là trước mặt mọi người tuyên cáo lời đồn là thật. Tựa hồ cũng ý thức được mình trở thành tiêu điểm của toàn hội trường, không biết Tiêu Mặc Vũ nói gì với Ngụy Á Niên, người kia gật gật đầu, hai người cùng nhau đi ra ngoài.....Lúc bước ra khỏi hội trường, Tiêu Mặc Vũ chuyển mình, giống như có cảm ứng tâm linh, nhìn về phía Thụy Hành Phong đang đứng.....Tầm mắt gặp nhau, giống như lưu tinh ám dạ(sao băng) lướt qua, hào quang chợt lóe, rồi lại tắt ngấm. Trong mắt hai người đều không biểu lộ nhiều cảm xúc. Sau đó, Tiêu Mặc Vũ không quay đầu lại đi theo Ngụy Á Niên.....Dừng lại ở hai bóng dáng vừa rời đi, Thụy Hành Phong bất động thanh sắc nắm chặt ly thủy tinh trong tay, mọi đôi con người sắc bén, giống như ngọn lửa không tiếng không động mà thiêu đốt, Diêu Bàn đứng bên cạnh, dùng ánh mắt lo lắng nhìn chủ nhân của mình, mà khách quý trong hội trường cũng khe khẽ bàn luận, đem hình ảnh vừa rồi, tùy ý hợp thành tình yêu trong tưởng tượng của bọn họ.....Không ai phát hiện nội tâm ba người từng đột sổng đang cuộn trào.

“Thiếu gia..... Thiếu gia..... Thiếu gia?”

Diêu Bàn liên thanh la lên, kéo tỉnh thần trí của Thụy Hành Phong, “Sao vậy?” Khẩu khí không hề giận, ẩn ẩn thông suốt, tựa như một con báo đen lúc này đang bình tĩnh nhưng không biết khi nào thì sẽ bạo phát.

“Chúng ta về đến nhà rồi.” Diêu Bàn mở cửa xe cho anh, vô cùng cẩn thận, cho dù có là kẻ ngốc đi chăng nữa, cũng có thể phát hiện giờ phút này tâm tình của Thụy Hành Phong đang ác liệt cực điểm. Vẫn lại vì Tiêu Mặc Vũ. Sát tính này đúng thật là.....Diêu Bàn hận không thể có một cỗ máy thần kỳ để quay về quá khứ sửa lại lịch sử, đem người này xóa bỏ trong đầu thiếu gia. Thụy Hành Phong mặt không chút thay đổi bước ra khỏi xe, Diêu Bàn đi theo phía sau, hướng về phía cửa chính của biệt thự.....

“Cậu tới đây làm gì?”

Cước bộ Diêu Bàn đột nhiên ngừng lại, dang hai tay ra, giống gà mẹ đang bảo vệ gà con, đem Thụy Hành

Phong lui ở phía sau mình. Thật vất vả mới làm cho sát tinh này rời đi, không ngờ chỉ chớp mắt, cậu lại xuất hiện ở cửa biệt thự!? Không phải cậu đã đi cùng với Ngụy Á Niên sao?

“Diêu Bân, tránh ra.” Thụy Hành Phong mở miệng.

“Chính là..... Thiếu gia.....” Diêu Bân quay đầu nói.

“Tránh ra.”

“Vâng” Diêu Bân vô cùng miễn cưỡng tránh sang một bên.

Thụy Hành Phong tiến lên vài bước, Tiêu Mặc Vũ lười biếng dựa vào cửa biệt thự, vẻ mặt cậu giống như chuyện gì cũng chưa từng xảy ra.

“Có chuyện gì?”

Tiêu Mặc Vũ ngẩng đầu, nhìn anh.....Ánh đèn hắt ra từ cửa cảm ứng chiếu rọi gương mặt tuấn mỹ của cậu, một nửa ám(tối), một nửa sáng, sắc hoàng hôn âm đậm xâm lấn đôi con ngươi của cậu, tựa như nước hồ sâu, phản chiếu tinh quang đầy trời. Nhiều đốm sáng nhỏ rơi vào trong mắt cậu, giống như có một ma lực mãnh liệt hấp dẫn người ta, càng làm cho tâm tình Thụy Hành Phong thêm ác liệt.

“Thụy Hành Phong, anh không có gì cần giải thích với em sao?” Tiêu Mặc Vũ lẳng lặng nhìn anh.

Vừa rồi ở tiệc thương hội, rõ ràng nhìn thấy cậu, cũng trông thấy cậu rời đi cùng Ngụy Á Niên, nhưng cái gì cũng không nói, không ngăn cản. Tuy rằng đoán trước được nam nhân sẽ có biểu hiện như vậy, nhưng trong tim vẫn như bị đào ra một cái động lớn, gió thổi qua, sẽ ầm ầm đau.

“Em muốn tôi giải thích cái gì?” Thụy Hành Phong lạnh lùng nói.

“Em chỉ nghĩ anh muốn giải thích với em.”

Hai người giống như nói nhịu, nói ra mấy lời khó hiểu.

“Tôi không có gì cần giải thích, hết thấy đều đã kết thúc.” Thụy Hành Phong cho tay vào trong túi áo, lấy ra một tấm chi phiếu. Sắc mặt Tiêu Mặc Vũ hơi hơi thay đổi, theo dõi tay anh, một hồi lâu sau, mới tiếp nhận chi phiếu, nhìn thoáng qua, liền cười ra tiếng, “Chi phiếu trống? Thụy Hành Phong, anh cũng ghê gớm thật, nếu với bạn giường nào cũng rộng tay như vậy, em thấy sớm hay muộn anh sẽ phá sản.”

“Một tháng qua, em làm cho tôi rất khoái nhạc, mọi người hảo tụ hảo tán (có gặp thì có tan).” Trong mắt Thụy Hành Phong, không có chút độ ẩm. Biết rõ anh là một nam nhân như vậy, vì sao vẫn có cảm giác tổn thương do giá buốt.

“Hảo..... Hảo.....” Tiêu Mặc Vũ cười nói, trong mắt lại không có ý cười, “Thụy Hành Phong, không phải vừa rồi em rời đi cùng Ngụy Á Niên khiến anh phát điên sao? Anh chẳng phải cũng giống mọi người, muốn đoán quan hệ của em và hắn? Không phải trong lòng anh rất muốn hỏi, nhưng mạnh miệng không chịu hỏi, anh.....”

“Trước mặt tôi không cần nhắc đến nam nhân trước kia của em!”

Thụy Hành Phong lớn tiếng cắt ngang lời cậu, không hiểu vì sao, vừa nghe đến ba chữ “Ngụy Á Niên”, trong lòng một ngọn lửa vô danh liền bốc lên.

“Tiêu Mặc Vũ, cậu có bao nhiêu nam nhân tôi cũng mặc kệ, quá khứ *** loạn như thế nào tôi cũng không hỏi đến, dù sao cũng chỉ là bạn giường mà thôi, lẽ vật tự động đưa đến cửa, chính là thứ không đáng tiền nhất, cho nên cậu hãy nhớ kỹ thân phận của mình, không chỉ một.....mà hai, ba lần khiêu khích giới hạn của tôi....”

“Ba” một tiếng, không trung vang lên một tiếng tát tai rõ ràng, thanh âm của nam nhân cũng ngừng lại. Tựa hồ cũng bị dọa bởi hành động của chính mình, Tiêu Mặc Vũ ngơ ngác đứng im, tay phải giơ lên vẫn ngừng giữa không trung, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy.

“Thiếu gia!” Diêu Bân lắp bắp kinh hãi, mới nghĩ chạy lại đây, chỉ thấy Thụy Hành Phong nhanh chóng giơ tay phải lên, tát Tiêu Mặc Vũ.....

Thanh âm thanh thúy vang lên trong bóng đêm có vẻ phá lệ kinh hãi, lực đạo của nam nhân rất lớn, mặt của Tiêu Mặc Vũ nghiêng lệch hẳn sang một bên.....Hô hấp của Thụy Hành Phong cứng lại, tay không thể ngăn nổi cơn run rẩy đang chực trào lên.....Xúc động là ma quỷ, trên thực tế, lúc bàn tay vừa hạ xuống, anh đã hối hận mất rồi. Cậu đánh anh một chút, bất quá cũng chỉ như bị muỗi đốt, mà anh đánh cậu một chút, tuyệt đối sẽ không dễ chịu, nhưng hành vi vừa rồi cũng chỉ là phản xạ theo bản năng, ngay cả chính anh cũng không không chế được. Rõ ràng mọi sự đều đã trải, nhưng vì sao cứ đứng trước mặt cậu, lại lần nữa không thể không chế được? Không khỏi nắm chặt nắm đấm, trái tim từng trận co rút, muốn nói, lại không thể nói thành lời. Tiêu Mặc Vũ chậm rãi quay đầu lại, nhìn anh.....Trên mặt cậu đã in lại dấu bàn tay, khóe miệng còn có một vết máu, sắc mặt trắng bệch, như đóa hồng mai giữa nền tuyết trắng, lại mang theo vẻ đẹp khiến người ta kinh tâm động phách. Vẻ mặt cậu vô cùng kỳ quái, như ẩn như hiện nét cô tịch, lại có sợ hãi lạnh thấu xương; còn có hàn băng trong trẻo nhưng lạnh lùng, rồi lại ẩn nhẫn bi thương.....Một đôi mắt khiến người ta kinh sợ, giống như hai ngọn lửa vươn mình cháy tận (tận: hết), giây phút cuối cùng lại bộc phát quang mang.

Hai ngọn lửa này, đốt bỏng trái tim Thụy Hành Phong. Một giây sau, Tiêu Mặc Vũ cười khẽ một chút, thùy hạ mi mắt, ngọn lửa bỗng tắt, Thụy Hành Phong cảm thấy không gian xung quanh nhất thời hắc ám.

“Rốt cuộc cũng có kết cục hôm nay.....Cũng tốt.....” Tiêu Mặc Vũ hít sâu một hơi, khóe miệng hơi hơi nhếch lên, một lần nữa lại khôi phục biểu tình vô vị tựa tiểu phi tiểu.

“Tạm biệt, Thụy Hành Phong.”

Cậu dứt khoát nhét chi phiếu vào túi tiền, quay đầu rời đi. Từ nay về sau không bao giờ quay đầu lại nữa.

“Thiếu gia....”

Điều Bán muốn nói gì đó, lại bị Thụy Hành Phong ra hiệu ngừng lại, giữa đêm gió lạnh, mặt Thụy Hành Phong không chút thay đổi đứng lặng thật lâu, thật lâu.....

Với rất nhiều người mà nói, đêm nay, là một đêm mất ngủ.

Chặn lại một chiếc taxi, Tiêu Mặc Vũ vội vàng nói ra địa chỉ nhà trọ của mình, kiệt sức mà ngã vào phía sau, vẫn không nhúc nhích. Hai má nóng rất đau đớn.....Nam nhân này, thật không biết “hạ thủ lưu tình” sao, nếu không về nhà dùng đá chườm, ngày mai chắc chẳng dám đi gặp ai. Tiêu Mặc Vũ nhếch khóe môi, tự giễu cười cười. Đường cái đã gần về đêm khuya, cũng không còn nhiều xe lắm. Đêm, đèn đường như ngọc, từ nơi xa uốn lượn thành dải, ngẫu nhiên sẽ có ánh chớp lóe lên, là ngọn đèn từ xe ô tô bên cạnh. Tiêu Mặc Vũ hoảng hốt nhìn ngoài cửa sổ, sợ hãi than thời gian trôi qua thật nhanh, nhất thời quang ảnh(ánh sáng) luân chuyển, ngày và đêm thay thế, ở thời điểm không hề báo trước, chờ quay đầu lại, mới phát hiện thời gian tựa như dòng chảy của con sông, sớm đem dấu vết của quá khứ cọ rửa sạch sẽ, một chút cặn cũng không còn. Hai mươi năm, kể từ ngày thấy nam nhân này cho tới bây giờ, ước chừng đã hai mươi năm, dù phải vất hết óc của chính mình, dùng trăm phương nghìn kế mới tới được bên anh, thế nhưng, cuối cùng vẫn là kết cục như vậy. Ánh mắt anh thần nhiên mang theo khinh bỉ chán ghét, so với bất kỳ điều gì cũng làm cậu đau xót hơn. Tuy rằng thân thể thân mật kháng khí, còn tâm tình thì cự tuyệt thân thiết, cậu vẫn cố bỏ qua, nhưng không có nghĩa là cái gì cũng không biết. Từ lần đầu tiên chủ động hấp dẫn nam nhân, Tiêu Mặc Vũ hiểu rất rõ ràng, tuy rằng anh không từ chối, nhưng cũng không bỏ đi sự chán ghét đối với cậu, nam nhân này sẽ không cự tuyệt đàn bà dâng đến tận cửa, cũng tuyệt đối không yêu loại nữ nhân này. Bởi vì cậu không phải đàn bà, nên quyết không nước mắt lưng tròng hỏi anh: “Vì sao lại không thích em? Chẳng lẽ vì em chủ động nhiệt tình, nhìn thẳng vào dục vọng của anh, là loại *** đáng có thể mở chân ra với bất kỳ nam nhân nào?”. Tin đồn bên ngoài, đương nhiên cậu có nghe, Tiêu Mặc Vũ cũng không định phủ nhận, đích xác cậu đã từng bán mình.

Năm ấy mười bảy tuổi, cậu bán mình cho Ngụy Á Niên ba năm. Cùng ma quỷ kí hạ khế ước bán mình, trả một giá lớn ba năm tuổi thanh xuân để lấy một số tiền lớn, Tiêu Mặc Vũ dùng nó để trả tiền học phí của mình, đồng thời để gây dựng sự nghiệp sau khi trưởng thành, từng bước, từng bước một, rốt cuộc cũng đi đến ngày hôm nay. Tuy rằng sau khi tốt nghiệp, cậu đã chặt đứt liên hệ với Ngụy Á Niên, nhưng dù thế nào đi nữa, việc cậu bán mình là thật, khi vứt bỏ sự xấu hổ, một khắc kia bước lên bàn tế, cậu đã không cách nào gột rửa được như bản. Không còn là một thiếu niên thuần khiết không vấy bẩn nữa. Lúc ấy, nghe Thư Phạm nói về quan hệ của mình với Ngụy Á Niên, còn mạnh mẽ lên án cậu, hỏi cậu có phải điên rồi

không, sao có thể cầu kết với loại nam nhân đó? Vì sao lại phải bán mình? Chẳng lẽ tiền tài thật có sức nặng đến vậy? Tiêu Mặc Vũ nói cho hắn, đúng vậy, với cậu khi ấy, tiền chính là tất cả. Thử Phàm tuy rằng không thể lý giải, tức giận đến cực điểm, cuối cùng vẫn đón nhận cậu, không ngại quá khứ trở thành bạn tốt của cậu, điểm ấy làm cho cậu cảm kích cả đời, nhưng cậu cái gì cũng chưa nói, dù thân phận mình là cô nhi, mà lúc ấy cũng đã rơi vào cùng đường. Cậu không cần kẻ nào thương hại. Đồng thời, cậu cũng không biện giải gì cho bản thân mình. Cho tới bây giờ vận mệnh đều nắm trong tay của chính mình, cậu không phải là con sơn dương nhu nhược vô tội, nếu phải lựa chọn sự xấu hổ vô nghĩa và nhìn thẳng vào sự thật, cậu lựa chọn điều sau, con đường tối khuất nhục nhưng cũng là con đường thành công nhanh chóng nhất, vì thế, cậu phải gánh vác sự lên án về đạo đức cùng sự khiển trách về lương tâm, đồng thời cũng phải gánh vác kết cục hôm nay với nam nhân! Tất cả, đều là cái giá lớn mà cậu phải trả!

Thế nhưng, sâu trong trí nhớ, Tiêu Mặc Vũ vĩnh viễn không quên được ngày đó. Đó là một sáng sớm mùa thu mười năm trước, năm ấy cậu mười bảy tuổi, tạm biệt viện trưởng và mọi người trong “Cô nhi viện Ánh Dương”, thỏa thuê mãn nguyện, cõi lòng đầy hưng phấn, cách đây không xa, là trung tâm thành phố, bắt đầu nếm trải cuộc sống tự lập. “Cô nhi viện Ánh Dương” duy trì được là nhờ có cha Thụy Hành Phong – Thụy Bản Lễ lập quỹ giúp đỡ cô nhi, toàn viện có một trăm đứa nhỏ, mà Tiêu Mặc Vũ là một trong những đứa nhỏ yếu nhất. Mỗi khi có người ái tâm đến Ánh Dương thăm trẻ con, tất cả mọi người đều tuân ra cướp quà, chỉ có cậu, lẳng lặng đứng trong góc, không giống như đám kia, mà món quà đầu tiên đến trong đời cậu — là một bộ đồ dùng học tập tinh xảo được nhét vào trong tay, không phải ai, mà là một thiếu niên anh tuấn lớn tuổi hơn cậu. Thiếu niên kia tuổi còn trẻ, lại khí thế bức người, đôi mắt như hắc cẩu thạch, lóe lên quang mang lạnh lùng, không đợi Tiêu Mặc Vũ nhẹ giọng nói “Cảm ơn”, đã xoay người rời đi. Đương nhiên Tiêu Mặc Vũ biết anh là ai, toàn bộ viện từ nhỏ đến lớn không ai không biết đến người giúp đỡ lớn nhất cho viện – cha con Thụy gia, chính là cậu trăm triệu lần không ngờ được, Thụy Hành Phong lại chú ý cậu đứng trong góc! Chỉ một hành động này, khiến cho cậu nhận định anh là một thiếu niên ôn nhu, tuy rằng vẻ mặt của anh luôn luôn thần nhiên, lộ ra một tầng xa cách. Từ đó về sau, cậu càng chăm chú nhìn anh hơn, càng lâu, người này trong lòng cậu để lại dấu vết càng sâu. Cha con Thụy gia rất nhiệt tâm với việc làm từ thiện, cách một khoảng thời gian, sẽ lại đến Ánh Dương chia quà, với cậu mà nói, sự xuất hiện của anh không khác nào ngày hội đáng mừng. Tuy rằng chưa từng nói chuyện với nhau, trong mắt Thụy Hành Phong cũng không có sự tồn tại của cậu, đối với anh mà nói, loại hành động này, cũng chỉ đơn giản là phát hiện một con mèo nhỏ cô độc gầy yếu, nhất thời hảo tâm mà sờ sờ đầu nó mà thôi, nhưng với Tiêu Mặc Vũ, lại giống như ánh mặt trời chiếu rọi cõi lòng cậu, làm thế giới cô tịch không tiếng không động của cậu thoáng chốc tràn ngập ánh sáng. Đó là ánh nắng sinh mệnh đầu tiên đến trong đời, từ nay về sau, ánh mặt trời này đã chiếu soi cả quãng thời niên thiếu của cậu.

Rất nhiều người đã dùng không ít từ ngữ duy mỹ để hình dung về loại tình cảm như vậy, tỷ như “Mối tình đầu”, hay “Nhất kiến chung tình”.....Những lời này thật sự rất buồn nôn, đến nỗi Tiêu Mặc Vũ nghĩ tới không nhịn được mà bật cười, nhưng không ai có thể ngăn cản tình cảm chợt đến đánh sâu vào, đồng thời khi kéo đến thì không cần lý do, trong vô số lần cậu mơ thấy mình cùng thiếu niên chơi đùa giữa cảnh xuân, thậm chí có những hành động thân mật hơn, cả người Tiêu Mặc Vũ khô nóng mà tỉnh lại, bị ai phát hiện quần lót của mình vì vọng tưởng mà thấm ướt. Khi đó, cậu chỉ biết, trong cơ thể mình đã nảy sinh một loại khát vọng nguy hiểm cực đoan. Đã thú bàng hoàng(*) thức tỉnh....

(*) Nguyên văn: Bàng hoàng đích đã thú, cũng chính là tên tác phẩm:”>

Lạc Hi: Khổ thân bé Vũ, ai muốn chơi dếp anh Phong thì cứ tự nhiên:”>. Ngược sẽ còn kéo lê thêm 2 chương nữa. Nhưng=))~

6. Chương 6

Kỳ thật cả đời này Tiêu Mặc Vũ cũng không thể nào quên được hình ảnh đó; một thiếu niên lạnh lùng, băng qua cả dòng người, kéo cậu từ góc tối bước ra, không nói một lời nào, nhưng lại dúi món quà vào bàn tay nhỏ bé của cậu, sau đó lãnh đạm rời đi, hào quang bao phủ quanh thân anh, làm cho cậu cứ ngỡ rằng mình đang mơ. Hạt giống tình yêu nảy mầm, trưởng thành rồi thì biến thành đại thụ rợp bóng che trời, chỉ mất một khoảng thời gian mà thôi, huống chi tình yêu này, còn mang theo cảm xúc ngưỡng mộ cùng niềm biết ơn chân thành. Tình cảm này nảy nở mãnh liệt trong trái tim, mỗi ngày mỗi ngày lại càng sâu đậm

thêm, làm cậu không thể sống yên ổn, cuối cùng, ngày cậu đủ tuổi thành niên, Tiêu Mặc Vũ vội vã rời khỏi cô nhi viện Ánh Dương, vội chạy tới chỗ nam nhân kia. Tựa như một chú chim non vừa mới mở mắt, còn chưa nhìn rõ cảnh vật xung quanh, đã vội vàng giương lên đôi cánh non nớt, nhào tới mỗi ngon trước mắt. Thế nhưng, con đường phía trước lại vô cùng gian khổ.

Mỗi khi ăn ở và trọ lại mất hai trăm tệ, người không có bằng cấp như cậu, vì cuộc sống, đã từng làm những công việc nặng nhọc nhất, thợ xây, ban đêm đi bán hàng, rửa bát thuê, bốc vác hàng hóa.....Tuy rằng khi cầm được đồng tiền thì tứ chi đều đau nhức, nhưng cậu chưa từng than thân trách phận lấy nửa câu, chỉ cần nghĩ đến, mình có thể cùng nam nhân kia hít thở chung không khí của thành phố này, trong lòng lại hứng khởi tức khắc. Khi đó, nơi cậu làm thợ xây, gần với tòa cao ốc B&P, cậu cùng mười mấy công nhân chen chúc trong cái lán dựng tạm, mỗi tối khi ngủ, nhìn qua cửa sổ nhỏ hẹp, có thể loáng thoáng mơ hồ thấy được màn che tấm kính cao ốc B&P.....Giữa cái lán trần ngập mùi mồ hôi cùng bản thủ, ngày ngày cậu đều chăm chú nhìn lên, rồi sau đó ngủ say không hề nhúc nhích như một tảng đá.....Có lẽ số mệnh đã cảm động trước sự cố chấp của cậu, cuối cùng có một ngày, cậu gặp được người đàn ông ấy! Chàng vạng tối, là khi cậu chấm dứt một ngày làm việc nặng nhọc, sau đó đến vùng phụ cận B&P ngồi chờ, mong mình có thể may mắn thấy được bóng dáng của nam nhân. Cậu cũng không hi vọng xa vời có thể tiếp xúc thân mật, lại càng không trông chờ nam nhân sẽ nhận ra cậu, chỉ nguyện được tận mắt nhìn thấy người kia vẫn sống tốt, không cần như lúc trước, chỉ khi nhìn qua TV hay trên báo chí mới thấy được anh, chỉ vậy thôi, là cậu đã mãn nguyện rồi.... Nhưng cậu lại không ngờ, khi cậu vừa mới bước đến gần cửa lớn, đúng lúc anh đang vội vàng đi ra! Thành linh đôi bên mặt đối mặt, vô tình mà để lại ấn tượng sâu đậm! Khi đó toàn thân cậu cứng ngắc, cảm thấy như bị điện giật, đại não trống rỗng, đối phương lại chỉ quét mắt nhìn cậu một cái, rồi bước qua đi tới chỗ xe BMW đang đợi.....Cậu không nhận được muốn gọi anh lại, những ngay cả một chữ cũng không thốt được ra, trái tim giống như bị một bàn tay lạnh băng bóp chặt, hung hăng mà niết nát, từng cơn đau như sóng triều dâng lên gào thét, nháy mắt bao phủ lấy cậu, trước mắt một mảnh mơ hồ, bất tri bất giác, cước bộ đã theo bản năng mà đuổi kịp nam nhân.....Nhận thấy phía sau có người, Thụy Hành Phong ngừng lại một chút, hiển nhiên cảm thấy kì quái nhìn cậu.....Bằng một ánh mắt xa lạ, quả nhiên anh không nhận ra cậu, tuy đã sớm chuẩn bị tâm lý, nhưng trong lòng cậu vẫn không tìm được ẩn ẩn cơ rút đau đớn, còn chưa kịp nói gì, một chuyện khiến cậu kinh ngạc đã xảy ra!

Thụy Hành Phong vẻ mặt không kiên nhẫn, nhíu nhíu mày, đưa tay lấy chiếc bóp da trong túi ra, rút ra tờ tiền trăm tệ giá trị lớn, vội vàng nhét vào tay cậu, sau đó quay đầu bước đi.

“Uy.....”

Cậu chấn động, nhanh chóng đuổi theo được hai bước, còn chưa kịp nói gì, nam nhân đã bước vào ô tô, đi mất hút.....Cậu đứng tại chỗ ngây ra như phỗng, ước chừng qua hai phút, mới phản ứng lại, khuôn mặt lập tức đỏ bừng, toàn thân run lên không ngừngAnh.....Anh cứ nhiên coi cậu là tên ăn mày!? Nghĩ rằng mình đi theo anh, là muốn xin tiền, cho nên mới vội vàng lấy tiền ra đuổi khéo cậu!? Thật là sự nhục nhã nhất trong cuộc đời! Tiêu Mặc Vũ dường như cảm thấy bản thân bị chém ra làm hai nửa, một nửa vứt vào lò nung, một nửa đem ướp băng lạnh, trong hỏa lò bỏng cháy, “Két” một tiếng đã hóa thành tro bụi, còn chưa kịp reo hò, đã bị bánh răng vận mệnh nghiền nát thành cám bụi hèn mạt. Cậu không biết làm thế nào mà mình trở lại được lán, đêm hôm đó, cậu lên cơn sốt cao, mê sảng không ngừng, cậu vốn luôn khỏe mạnh, nhưng khi bệnh rồi, lại bệnh hơn một tháng, thật vất vả dưỡng cho thân thể khởi sắc, Tiêu Mặc Vũ liền bỏ việc, biến mất khỏi trung tâm thành phố. Hai tháng sau, cậu nhờ người giới thiệu, vào trong một câu lạc bộ bí mật, một tháng sau, cậu và mười nam hài khác, bị đưa đến trước mặt Ngụy Á Niên, Ngụy Á Niên chỉ liếc mắt một cái, liền chọn cậu. Năm ấy, cậu mới mười bảy, chính thức trở thành tình nhân bí mật của Ngụy Á Niên.

Ba năm trời, bên Ngụy Á Niên kể đến người đi, nhưng cậu vẫn được sủng ái đến vậy, cũng là người có một vị trí tối quan trọng, trong khi đám người tình kia tranh đấu lẫn nhau, cậu lại vui đầu vào khổ học, tranh thủ thời gian, sau đó thu thập đủ chứng cứ phạm tội của Ngụy Á Niên, buộc hẳn phải kí thỏa hiệp trao trả tự do cho cậu. Ngoài mặt, Ngụy Á Niên tỏ vẻ tuân theo định ước, nhưng kỳ thực chưa từng hết hi vọng với cậu, có một đoạn thời gian, còn như âm hồn không tán luôn bám theo cậu, còn phao tin đồn bất lợi cho cậu, với mục đích muốn cậu quay về bên hắn.

Tuy rằng cậu không sợ Ngụy Á Niên, trong tay cũng nắm giữ bằng chứng uy hiếp hắn, hắn đối phương sẽ không dám hành động thiếu suy nghĩ, nhưng dù thế nào, ba năm nhân sinh phải chịu khuất nhục, ba năm

tổn thương mình, ba năm bán đứng linh hồn và thể xác, đều tạo thành một vết thương lớn trong lòng cậu. Vì muốn được sống vai cùng nam nhân, cậu đã dùng thủ đoạn cực đoan này, dù phải trả một cái giá đắt lắm thống khó nói thành lời, cậu vẫn chưa từng hối hận, nhưng ngày hôm nay, Tiêu Mặc Vũ lại có loại đau đớn mềm yếu đến kịch liệt. Cửa xe phản chiếu gương mặt mình, khuôn mặt này, như đang chòng chẹo lên hình ảnh mười bảy tuổi xưa cũ.....Khi đó còn trẻ, ngây thơ không biết, đời có bao nhiêu sương lạnh đắng cay, không hiểu được giữa người với người còn có sự phân biệt, tuy rằng cho đến bây giờ cậu vẫn nghĩ linh hồn ngang hàng nhau, nhưng sự thực chứng minh, có sự chênh lệch giai tầng rõ nét, đó là giới hạn đã vạch ra, không phải chỉ mình mình có thể gạt bỏ đi được. Ngày đó cậu cầm trong tay tờ trăm tệ, một thân một mình mờ mịt, không biết mình đang đi về đâu, đột nhiên, cậu nhìn vào cửa kính ô tô ven đường: Một bộ dáng luộm thuộm, tóc tai rối bù, quần áo cùng tay chân bẩn đến không chịu nổi, sắc mặt do trường kỳ đói ăn thiếu uống mà xanh xao vàng vọt.....Vì sao mình lại tàn tạ đến thế, mình bây giờ, nào có khác chi một tên ăn mày?

Trong đầu như có dòng điện xẹt qua, khi đó, cậu liền hiểu được, cá lặn nơi đáy nước sâu, vĩnh viễn không thể như cánh đại bàng kia bay lượn giữa trời xanh, trừ phi chính cậu phải biến thành đại bàng, bay đến nơi cao xa ấy, buộc anh phải thừa nhận sự tồn tại của cậu, nếu không cả đời này cậu sẽ phải chịu loại thống khổ yêu đơn phương, mãi mãi chìm sâu, chen chúc trong đáy nước đen kịt. Tuy rằng cậu rất yêu công việc của mình, dùng lao động để đổi lấy thành quả có ý nghĩa biết bao nhiêu, nhưng nếu cứ sống mãi như vậy, cậu sẽ vĩnh viễn chỉ có thể nhìn anh trong chớp thoáng qua. Cậu không muốn một kết cục như thế, cậu vừa sinh ra đã bị cha mẹ bỏ rơi có lẽ là do cậu còn non nớt, nhưng giờ đây cậu phải nắm giữ vận mệnh của chính mình! Cuộc tất thắng vào canh bạc này thôi. Vì thế thời gian mười năm, càng ngày càng tới gần cậu, khi cậu có được danh tiếng, được mời làm luật sư cố vấn của B&P, có thể tiếp xúc với anh, rồi chủ động câu dẫn, chiếm được thân thể anh, cậu cứ nghĩ rằng rồi mình sẽ có được tình cảm của anh, thế nhưng, thế nhưng cậu sai mất rồi, sai quá rồi! Cậu không muốn hối hận, chính là hiện tại lại không tìm được mà nghĩ.....Nếu đời người có thêm một cơ hội, nếu thời gian có thể quay ngược, cậu có làm như vậy không? Còn có thể vì tình yêu này mà từ bỏ tất cả không?

Cậu không biết.....

Tiêu Mặc Vũ xoa xoa má mình, vừa chạm, lại một đợt nóng rực đau đớn, cậu lại rút tờ chi phiếu trống ra, nhìn thấy chữ kí như rồng bay phượng múa ở phía trên, nhin không được nở nụ cười. Thụy Hành Phong, anh một chút cũng không thay đổi, chỉ một cái xoát tay đã làm người khác đau đớn, đối với tên ăn mày đã có thể tùy tiện ném ra trăm tệ, bây giờ, lại cho đi một chi phiếu trống.....Không biết tài sản của B&P có bao nhiêu, rõ ràng chỉ cần điền một con số hàng trăm triệu trở lên, anh sẽ phá sản, đến lúc đó cậu sẽ bao dưỡng anh, ha ha, nhất định rất thú vị.....Rõ ràng là tưởng tượng khoái nhạc, nhưng không hiểu vì sao, cảnh tượng trước mắt lại dần mơ hồ..... Tầm nhìn mờ lung, ánh đèn đường giống như ánh sáng viên dạ minh châu, long lanh lấp lánh đẹp vô cùng, kính mắt ngày càng mờ nhòe, từng giọt nước lấp lấp bám lên, cậu không biết, là ngoài kia trời đang có mưa, hay chính trong mắt mình, mưa đã nhẹ nhàng rơi xuống.....Thụy Hành Phong, nói cho em nghe, rằng chuyện chúng ta lúc ấy không phải đã kết thúc? Cậu tựa đầu vào thành ghế, lẳng lặng nhìn cảnh đêm ngoài cửa kính xe, mi mắt vừa chớp, bao nhiêu cảm xúc đã vỡ tan, hốc mắt chan chứa nhiệt lệ.....

Mấy tuần này, Diêu Bán cảm thấy thực không ổn. Theo lý, anh nên cảm thấy vui mới đúng. Bởi vì kinh địch(*) lớn nhất đời anh, sát tinh lớn nhất Thụy gia rốt cuộc cũng bị thiếu gia đá đi, anh hẳn nên vui mừng khôn xiết, từ nay trời quang mây tạnh, thế nhưng không hiểu tại sao, anh lại không vui nổi, thậm chí sắc mặt âm trầm so với trước kia còn đáng sợ hơn, hai người hầu trong nhà vừa thấy anh, đều tránh vội, cứ như là gặp phải quỷ. Muộn, Diêu Bán cố bình tĩnh, nhẹ gõ cửa thư phòng. Không ai đáp lại. Diêu Bán nhẹ nhàng đẩy cửa phòng, một đoàn sương khói dày đặc bay ra, suýt nữa làm anh ho khan.

(*)kinh địch: đối thủ ; khác với “tình địch” nó 8-}

“Thiếu gia, thuốc này nhiều khói, không tốt cho sức khỏe.”

Diêu Bán vội mở cửa, để cho thanh khí phiêu vào. Thụy Hành Phong vẫn không nhúc nhích, ngồi bên bàn làm việc, hai mắt nhìn chăm chăm màn hình máy tính, tựa hồ đang xác nhận cái gì, bên tay phải bàn học, một cái gạt tàn to chứa đầy tàn thuốc, còn rơi vãi cả ra ngoài.....Rốt cuộc đã hút bao nhiêu? Một bao? Hai bao? Sáng sớm đã đem nhốt mình trong thư phòng để hít loại khí độc này sao?

Diêu Bân không khỏi nhú mày, “Thiếu gia.....”

“Không cần nói nữa, tôi biết.”

Thụy Hành Phong đưa tay ra hiệu anh ngừng lại, đóng máy tính, dễ dàng xách nó lên, cạp dưới nách, nói, “Đến giờ rồi? Đi thôi.”

“Vâng.”

Lái xe đã chờ ở ngoài biệt thự. Gần đây, Cao Hòa-một trong những tập đoàn hàng đầu về ngành điện tử của Hàn Quốc đang có ý muốn hợp tác cùng B&P, vì thế tổng tài của Cao Hòa đã đích thân đến đây. Để biểu lộ thiện chí muốn hợp tác, Thụy Hành Phong ngoài việc tự mình ra trận, thậm chí còn mang Lâm Tịch Hải theo cùng, địa điểm hẹn gặp là tại khách sạn Vương Triều. Khi lái xe mở cửa, Thụy Hành Phong bước vào, bên người vẫn là Diêu Bân đi theo sát.

Xe khởi động, anh không giống như mọi khi bất động thanh sắc nhìn ra ngoài cửa sổ, mà là nhắm mắt lại, tựa đầu vào sau ghế. Trên khuôn mặt thần nhiên toát lên vẻ ủ rũ, biểu tình như vậy, làm Diêu Bân cảm thấy không quen, thậm chí có chút khó chịu. Thiếu gia vốn là một người vừa cẩn thận lại vừa khuôn phép. Ấy vậy mà kể từ lần đó, Diêu Bân cảm nhận rõ được, cách làm việc và nghỉ ngơi của Thụy Hành Phong đang phá vỡ quy luật bình thường trước kia, dường như đang thay đổi không ngừng, có khi rất sớm đã lên giường đi ngủ, có khi lại ngồi trong thư phòng thức trắng đêm, không biết là làm những gì. Trong lòng anh cũng mơ hồ hiểu được, nguyên nhân làm cho Thụy Hành Phong khác thường như thế, có lẽ là vì Tiêu Mặc Vũ, nhưng lại không dám nói ra, sợ đào móc lên, những lo lắng ấy sẽ trở thành sự thật. Dường như có gì đó vì diệu đã đánh vỡ thế cân bằng, kể từ giờ phút người kia rời đi. Tưởng tượng đến biểu tình của người nọ khi bỏ đi, vẻ mặt lại trầm xuống.....Sắc mặt đối phương trắng bệch, bên khóe môi còn vương vệt máu đỏ thẫm, hình ảnh đó, cứ lặp đi lặp lại trong suy nghĩ, tựa như âm hồn không tan, làm thế nào cũng không xóa đi được, mà Thụy Hành Phong càng trầm mặc hơn trước, quanh người lại mặc danh kì diệu luôn ngưng kết áp thấp, tựa như bây giờ, tuy rằng chưa bùng nổ, nhưng lại giống trái bom hẹn giờ, làm cho Diêu Bân đứng ngồi không yên. Thụy Hành Phong còn chưa nói ra, đương nhiên Diêu Bân cũng không dám nhiều chuyện, nhưng không nói, không có nghĩa là không tồn tại. Ba chữ “Tiêu Mặc Vũ” này, hiện tại là cấm ngữ lớn nhất, vẫn mơ hồ cấm rở trong lòng, chỉ cần nghĩ đến, trái tim sẽ đau nhói đến kì lạ. Rõ ràng chỉ là một cái tên, không khác gì những bạn giường trước đây của thiếu gia, chỉ cần nhìn biểu tình của cậu khi thấy chỉ phiếu trống kia là biết, nhưng không hiểu vì sao, Diêu Bân lại không thể ngừng để ý đến cậu. Thực đáng giận! Khóe miệng Diêu Bân run rẩy, đem thân ảnh chiếm cứ suy nghĩ của mình đánh bay ra ngoài.

Chỉ chốc lát sau, đã tới “Khách sạn Vương Triều”. Xe dừng lại, Thụy Hành Phong mở to mắt đảo qua, trên gương mặt có vẻ mệt mỏi, trầm tĩnh bước ra khỏi xe, Lâm Tịch Hải cũng đã đứng chờ anh ở đại sảnh.

“Thụy tổng.” Nhìn thấy anh, Lâm Tịch Hải vội vàng tiến đến để dẫn đường, “Mời đi bên này.....”

Thụy Hành Phong gật đầu, cùng y bước vào thang máy.

Nơi hẹn gặp là nhà ăn xoay tròn(*) của khách sạn, tại đó có đầu bếp nổi tiếng tay nghề tuyệt vời, nhà ăn được thiết kế cách diệu tao nhã, có thể vừa ăn vừa nói chuyện, đồng thời ngắm nhìn phong cảnh xung quanh. Thang máy nháy đèn hiển thị số không, cuối cùng cũng tới được lầu một, “ding doong” một tiếng, cửa thang máy mở ra, vừa ngẩng đầu lên, trong nháy mắt vẻ mặt Thụy Hành Phong bỗng cứng ngắc. Người đứng trong thang máy dường như cũng không dự đoán được sẽ chạm mặt nhau như vậy, giật mình, nghe có tiếng người nhắc nhở, lúc này mới vội bước ra ngoài. Thụy Hành Phong không mở miệng, người nọ cũng không nói gì. Mắt to tròn mắt nhỏ, trong khoảng thời gian ngắn, không khí trở nên quỷ dị cực kỳ.

Cuối cùng vẫn là Lâm Tịch Hải đánh vỡ trầm mặc giữa bọn họ: “Tiêu luật sư, sao anh lại ở đây? Đến bàn chuyện làm ăn với khách hàng sao?”

Lâm Tịch Hải rất tự nhiên bắt chuyện với Tiêu Mặc Vũ, cũng sớm phát hiện không khí kì lạ giữa cậu và Thụy Hành Phong. Gần đây không thấy Tiêu Mặc Vũ xuất hiện, bây giờ hai bên chạm mặt, lại có biểu tình quỷ dị như thế, xem ra giữa hai người họ đã có chuyện gì. Trước đây, y chưa bao giờ thấy bộ dáng thất sắc của Thụy Hành Phong như vậy, đây xem như là lần đầu tiên.

“Phải” Tiêu Mặc Vũ âm thầm cười, cậu quay lại nói với nam tử ngũ quan đoan chính, khí chất nhã nhặn đứng cạnh mình: “Vị này là Lâm Tịch Hải, phó tổng tài B&P, còn vị này là.....Thụy Hành Phong, tổng tài

điều hành B&P.....”

“Ngưỡng mộ đã lâu, tôi là Thư Phàm, luật sư của “Sở luật sư sự vụ Quảng Hoa”, là bạn đại học trước kia của Tiêu Mặc Vũ, sau khi gặp nhau mới sáng lập ra sở luật sư này.”

Nam tử mỉm cười nói, toàn thân tản ra khí chất khiến người ta tin cậy, cùng Tiêu Mặc Vũ đứng chung một chỗ, một người nhã nhặn, một người tuấn mỹ, quả thật xứng đôi đến không còn lời nào để bàn. Đoạn tự giới thiệu này tuy vắn tắt, nhưng chỉ cần nhìn không khí giữa hai người, nếu là kẻ sáng suốt, liếc mắt một cái cũng nhận ra quan hệ không bình thường của hai người họ. Thụy Hành Phong không khỏi khẽ nhíu mày.

“Thì ra là đại luật sư Thư Phàm, ngưỡng mộ đã lâu, ngưỡng mộ đã lâu. mấy vụ kiện hàng đầu đều nghe đến tên của anh.” Lâm Tịch Hải cười nói.

“Không dám, chê cười rồi, hi vọng là không phải được nhắc đến do thua kiện.” Thư Phàm lộ ra nụ cười trầm ổn.

“Sao có thể chứ, Thư đại luật sư thật biết nói đùa.....” Lâm Tịch Hải cũng cười rộ lên.

Thật là mỉa mai làm sao! Những người rõ ràng chưa từng gặp mặt, giờ phút này lại nhiệt tình chào hỏi, mà những người lẽ ra nên thân mật, thì giờ đây lại tựa như người xa lạ. Thật muốn đem tất cả lãng quên đi sao? Nếu có thể xóa hết dấu vết của nam nhân trong lòng mình, liệu mình có thể được giải thoát, có thể sống vui vẻ hơn bây giờ chăng?

Thản nhiên nhìn thấy sắc mặt không tốt của Thụy Hành Phong, khéo miệng Tiêu Mặc Vũ nhẹ nhàng nhếch lên, “Thật ngại, tôi và Thư Phàm có việc bận phải đi trước, mong rằng sẽ có cơ hội nói chuyện sau.”

Nếu tiếp tục đối mặt với nam nhân như vậy, chỉ sợ bao nhiêu khí lực của cậu sẽ nhanh chóng cạn kiệt.

“A được, tôi và Thụy tổng cũng có hẹn với khách, tái kiến.” Lâm Tịch Hải nói, rồi nhấn nút thang máy.

“Tái kiến.”

Tiêu Mặc Vũ gật đầu, kéo Thư Phàm rời đi, liếc về phía ánh mắt lạnh nhạt của Thụy Hành Phong, từ đầu đến cuối vẫn không hề dao động, mà bọn họ trước sau vẫn không nói với nhau câu nào. Nhưng, thật sự có thể niềm phong kí ức, chôn giấu sâu tận đáy lòng sao? Rõ ràng Thụy Hành Phong tự ý quyết định rời khỏi cậu, vậy vì sao, bây giờ nhìn thấy cậu, trong lòng lại nổi lên dao động mãnh liệt không thể khống chế nổi, làm anh lần đầu tiên, cảm thấy khiếp sợ vì một cái “tôi” xa lạ khác của chính mình! Tất cả hình ảnh tan vỡ đêm đó, len lỏi vào những giấc mơ. Bóng dáng cậu khi rời đi, đôi mắt ẩn chứa thần sắc bi thương, dường như là lỗi giác của anh. Chia tay xong, một con người luôn làm việc và nghỉ ngơi đúng giờ giấc như anh, bỗng nhiên mọi chuyện lại xáo trộn hết thảy, mà cậu thì vẫn quần áo chỉnh chu, hăng hái như vậy, thậm chí mới đó mà đã có người đàn ông khác, không, nếu nam tử kia là đồng nghiệp của cậu, nói không chừng, mới đích thực là chân mệnh thiên tử của cậu.....Cửa thang máy chậm rãi đóng lại, chặt đứt tầm mắt của anh.....Ý thức được ánh mắt tò mò của Lâm Tịch Hải, Thụy Hành Phong ho nhẹ một tiếng, khôi phục biểu tình trầm tĩnh, nhưng dù bề ngoài có cố ngụy trang thế nào, vẫn không che giấu nổi nội tâm đang phiên giang đảo hải (sóng cuộn biển gầm), loại dao động dị thường này khiến anh pháp phủng không yên. Không, có lẽ không phải vì người này mà anh sốt ruột, anh nôn nóng chỉ vì đến giờ cậu vẫn dùng tấm chi phiếu kia, phải, có lẽ chỉ vì vậy mà thôi.....Lấy một cái cố gắng cười đến vậy, có thể thấy được, Thụy Hành Phong lúc ấy đã chật vật đến độ không ý thức được sự nực cười đó.

(*) Nhà ăn xoay tròn: Vào đây để xem giới thiệu sơ sơ về nó.

Lạc Hi: Tự nhiên đọc chương này xong có cảm giác mình đã đi qua một đời người ????

Nhớ đến lời một bài hát, sao mà giống cp Phong-Vũ này thế hèm biết

“Tình ơi sao có lúc vui mà vẫn thấy e ngại,

biết đâu tình đến vui chơi giây phút thôi.

Từ giây phút ấy đến bây giờ cũng đã bao ngày

mà tình vẫn đấy, ngại ngần vẫn đấy.

Yêu và em đã yêu đừng ko ít khi nỗi đau cũng nhiều
Nhưng tiếc gì vì khi được yêu là em sẽ cho
và cho rất nhiều ko cần giữ lại.
Thật đẹp biết mấy mỗi khi được yêu người ta sẽ yêu dù cho biết là xót xa cũng nhiều
Nhưng tiếc gì vì khi được yêu
là em sẽ cho và cho rất nhiều ko cần giữ lại những gì vô nghĩa
có tiếc nuôi mấy cũng qua mà thôi.”
A, rất cảm ơn mọi người vì đã nghe ta lảm nhảm đoạn trên =))~

7. Chương 7

Cố duy trì nụ cười hoàn mỹ đi ra khỏi cửa, vừa vào trong xe của Thư Phàm, Tiêu Mặc Vũ liền khom người, cả thân mình co rúm lại.....

“Mặc Vũ, cậu sao vậy?” Thư Phàm hoảng sợ, vội vàng đỡ lấy cậu.

Tiêu Mặc Vũ lắc đầu, ý bảo mình không sao, nhưng dạ dày lại như xoắn lấy nhau, làm cậu đau đến độ không thốt nổi chữ nào.

“Có phải dạ dày lại đau không? Cậu có mang thuốc theo không?” Thư Phàm lo lắng nhìn cậu. Tiêu Mặc Vũ dè dặt bụng lại, ngẩng đầu, tựa vào ghế dựa, sắc mặt trắng bệch như người chết.

Nhìn thấy ánh mắt của Thư Phàm, cậu quay đầu sang, nhẹ nhàng cười, “Người tốt không thọ mệnh, tai họa lưu ngàn năm, tớ chưa chết được đâu, cậu đừng làm bản mặt này.”

Thư Phàm thở dài một hơi, “Gần đây cậu hay mất ngủ? Có phải lại không ăn đúng bữa? Cơ thể của chính mình, nếu cậu cứ tiếp tục như vậy.....”

“Được rồi được rồi.” Tiêu Mặc Vũ ngoáy ngoáy lỗ tai, lười biếng nói: “Thư Phàm, từ khi nào cậu biến thành mẹ của tớ vậy? Chẳng qua chỉ là thất tình thôi, không lẽ cậu chưa thất tình bao giờ sao?”

Thư Phàm trừng mắt nhìn cậu một cái, ngậm miệng lại, khởi động xe. Đúng là phụ lòng tốt của người ta mà!

“Rốt cuộc tên kia có gì tốt chứ?”

Biết rõ không nên chạm tới vết thương của cậu, nhưng nghĩ đến vừa rồi người đàn ông lạnh lùng kia ngay cả một câu cũng không thêm nói, Thư Phàm liền cảm thấy tức giận. Tiêu Mặc Vũ vì hấn mà hàng đêm mất ngủ, bệnh đau dạ dày tái phát, còn hấn, lại cùng một nam tử tuần mỹ đi đến khách sạn! Nói cái gì mà đi gặp khách, có ngọc cũng biết là nói dối. Bây giờ Thư Phàm đã không còn khuyên Tiêu Mặc Vũ “Đừng chơi với lửa có ngày chết cháy” hay “Tội gì mà như vậy” linh tinh nữa. (Trong đoạn này là suy nghĩ của Thư Phàm đang tức anh Phong nên ngôi thứ 3 của anh Phong là “hắn” chứ không để “anh” như thường lệ.)

Vào một buổi sáng cuối tuần trước, do phải ra tòa nên hấn đi làm sớm, vốn tưởng rằng trong sở tư pháp không có ai, không ngờ trong phòng Tiêu Mặc Vũ có ánh đèn hắt ra. Hấn mở cửa, nhìn thấy trên mặt đất rơi đầy những tờ giấy bị vo tròn, mà ở giữa sô pha lại có “vật gì đấy” cũng cuộn tròn nốt, chỉ hở một chút tóc, còn đầu cả người đều bị áo ba-đờ-xuy bao phủ. Nghĩ cậu ngủ say chưa tỉnh, nên hấn cũng không quấy rầy, Thư Phàm khom người nhặt mấy tờ giấy bị vo lại, nhẹ nhàng mở ra.....Bên trong là hình vẽ biếm họa một người đàn ông, nét vẽ không hề có chút chuyên nghiệp, chỉ đơn giản là tùy hứng phác ra mà thôi. Vì thể nhân vật kia cũng không giống lắm, chưa kể tâm tình “họa sĩ” không tốt, còn vẽ xiên xẹo, không phải thần tình âm trầm mà là bộ dạng hung hăng muốn ăn người, mặt vẫn là tỉ lệ bình thường, nhưng toàn thân lại thu nhỏ, còn mặc áo khoác siêu nhân rất buồn cười. Thư Phàm khẽ cong khóe miệng, không ngờ cậu lại vẽ như vậy, nhưng cái làm hấn chú ý là dưới góc trang giấy có viết năm chữ nho nhỏ: “Thụy Hành Phong ngu ngốc.” Thư Phàm lại nhặt tờ khác lên, vẫn là phác họa gương mặt người đàn ông ấy, nhưng trang phục lần này lại là bộ áo cánh dơi cũ kỹ, dòng chữ trên đó là “Ngu ngốc ngu ngốc ngu ngốc”, lại mở tờ giấy nữa,

vẫn làn nam nhân này, cũng khuôn mặt này, nhưng trang phục vô cùng kì quặc, lạc khoản (*) có lúc ghi là “Thụy Hành Phong”, có lúc lại đề “Sắc lang”, “Người xấu”, “Đại *** ma”, v.....vv..... Đại khái là nhận ra trong phòng có người, “vật gì đấy” bắt đầu động đậy, tựa như động vật ăn lông ở lỗ, nhô đầu ra khỏi áo ba-đờ-xuy.....

(*) Lạc khoản: phần đề chữ, ghi tên bức tranh.

Thư Phàm không nhịn được bật cười: “Tiêu Mặc Vũ, cậu và Thụy Hành Phong đã xảy ra chuyện gì? Oán niệm với hần như vậy, trên đất đều là tranh.....”

Đột nhiên, trong đầu linh quang chợt lóe, thanh âm của hần cũng tắc nghẹn lại, chỉ thấy gương mặt lim dim, bàn tay đang dụi dụi mắt của Tiêu Mặc Vũ, Thư Phàm bừng tỉnh đại ngộ!

“Thì ra cậu thích anh ta?” Hần sải chân bước tới sô pha, kéo cậu đứng dậy, dùng sức mà lay, “Thì ra cậu yêu anh ta?”

Hần cứ tưởng rằng mối quan hệ giữa Tiêu Mặc Vũ và Thụy Hành Phong chỉ là vui đùa, có nằm mơ cũng không ngờ, Tiêu Mặc Vũ lại thật lòng. Một người luôn coi nhân sinh tựa trò chơi như cậu, thế nhưng cũng có ngày thật lòng!

(*) Nhân sinh: đời người / cuộc đời.

Tiêu Mặc Vũ nửa tỉnh nửa mê, lại bị Thư Phàm lắc lắc đến độ trước mắt toàn sao Kim, tức giận nói: “Vô nghĩa, nếu không ai lại cam tâm tình nguyện bị đàn ông đâm chọc cái mông chứ?”

Lời nói thô tục, tựa như một quả bóng đập thẳng vào mặt Thư Phàm, làm hần một lúc lâu sau vẫn không hé được lời nào.

“Nếu thích, sao lại không nói với anh ta? Cần gì phải giả vờ chỉ chơi đùa? Cậu có biết làm vậy là rất tàn nhẫn không?” Thư Phàm không hiểu nổi trừng mắt nhìn cậu.

“Không cần!” Tiêu Mặc Vũ quả quyết nói: “Lúc trên giường vẽ mặt tên kia luôn không tự nhiên, rõ ràng không cam lòng, nhưng vẫn bị tố dụ dỗ, loại vẽ mặt này thật sự quá tuyệt, tớ có chết cũng không nói cho anh ta.....Ha ha ha.....”

Thư Phàm đen mặt, bỗng nhiên lúc ấy, hần lại thấy thông cảm với Thụy Hành Phong.

Chậm rãi thu lại nụ cười, Tiêu Mặc Vũ tránh khỏi tay hần, “Nói đùa vậy thôi, cậu nghĩ rằng tớ chưa từng có ý nghĩ giống cậu sao? Thế nhưng biết mở miệng sao đây? Không lẽ làm một màn diễn quá khích như kịch của Quỳnh Dao, ôm lấy đùi anh ta, khóc sụt sùi nói, em vô cùng yêu anh, yêu đến độ lòng em như tan nát, đến không thể thở nổi, không có anh em không sống nổi, anh đừng bỏ đi....”

Nói dứt lời, Tiêu Mặc Vũ còn bắt chước nữ diễn viên hát, làm Thư Phàm lạnh hết cả sống lưng.....

Cười tự giễu, Tiêu Mặc Vũ khôi phục lại giọng nói bình thường, rừ mắt nói “Thật đáng tiếc, Thư Phàm, tớ không phải phụ nữ, càng không nói mấy lời buồn nôn đó. Cậu bảo tớ phải nói thế nào? Tớ và anh ta có gì? Ngoài nhu cầu thể xác, cái gì cũng không có! Nếu không phải tớ chủ động tấn công, anh ta cũng không thêm để mắt tới tớ. Lúc bắt đầu như thế, giờ cậu bảo tớ làm sao nói với anh ta chữ “yêu”? Nói không chừng, anh ta nghe xong sẽ bảo tớ nên đến bác sĩ tâm lý khám. Nếu, ngay từ đầu mọi chuyện thuần khiết sạch sẽ như tờ giấy trắng, còn có thể viết nên đồng thoại(*), nếu không phải vì quá yêu anh ta, có lẽ tớ đã từ từ để anh ta chú ý tới mình, từ từ mà quen biết, rồi hẹn hò, nói như vậy, tình cảm lưu luyến có thể thuận lợi rồi. Thế nhưng, một thời gian dài như vậy tớ mới có thể xuất hiện trước anh ta, tớ không thể chờ lâu hơn được nữa! Thư Phàm, cậu không hiểu đâu. Anh ấy là Thụy Hành Phong, tớ là Tiêu Mặc Vũ, anh ấy có cuộc sống của mình, còn tớ có quá khứ không thể nói ra. Có lẽ, cứ thế này là kết thúc tốt nhất cho cả đôi bên. Vẫn theo đuổi anh ấy, không ngừng đuổi theo, tớ mệt mỏi rồi.....Bây giờ chỉ muốn nằm xuống nghỉ ngơi thật tốt.....Cho nên.....Đừng hỏi lại tớ lần nữa.....”

(*) Đồng thoại: truyện cổ tích.

Nói xong, thanh âm của cậu dần trở nên mỏng manh.....làm Thư Phàm không khỏi rung động thật nhiều. Ngoài miệng nói những lời vô nghĩa, nhưng trong ánh mắt lại hàm chứa nỗi thống khổ sâu sắc, khiến người ta không dám nhìn thẳng vào. Tuyệt đối không đơn giản như vậy, trên mặt giấy này, từng đường cong nét

vẽ, trút xuống đó là bao tâm tư so với máu nhỏ còn sâu đậm hơn. Thì ra Tiêu Mặc Vũ trong mắt mọi người là kẻ phóng đảng không đứng đắn, nhưng tận đáy lòng cậu lại chôn giấu tình cảm kiên trinh đến thế, đây là điều mà hắn chưa bao giờ ngờ tới. Cũng chính giây phút này, Thư Phàm mới phát hiện, quen cậu lâu như vậy, nhưng hắn vẫn chưa từng thực sự hiểu cậu.

Nhìn thấy biểu tình ngưng trọng của Thư Phàm, Tiêu Mặc Vũ cười ha ha, vỗ vỗ vai hắn, “Làm chi mà bày cái vẻ mặt này ra vậy, chỉ là một tình yêu nhỏ mà thôi, trời cũng không sập xuống được. Một buổi sáng đẹp trời thế này, không cần thảo luận vấn đề nghiêm túc ấy, tớ vừa thất tình, cậu không thể dượng dượng với tớ một chút được sao? Bụng đói quá a, đi, đi ăn sáng với tớ.....”

“Lát nữa phải ra tòa rồi, tớ còn phải chuẩn bị tài liệu.”

“Hắn, không phải tài liệu đều nằm trong đầu cậu sao, tớ tin cậu không cần nó cũng có thể thắng quan tòa, đi nào đi nào.....”

Tiêu Mặc Vũ kéo hắn ra ngoài.....Từ đó, hết thảy mọi chuyện lại như cũ. Cậu vẫn như trước vui cười bình thường, bề ngoài tỏ vẻ không có chuyện gì, dùng đôi mắt hoa đào phóng điện loạn xạ, nhưng chỉ có mình Thư Phàm biết, vết thương của nam nhân này sâu đến độ nào, khổ đau giãy giụa, một mình liếm miệng vết thương. Mỗi sáng đi làm, đều thấy ánh đèn từ phòng cậu hắt ra, có thể thấy được, cậu lại thức trắng một đêm dài, mà nhìn khuôn mặt gầy yếu ấy, cũng đủ thấy được cậu ăn uống nghỉ ngơi thất thường. Đúng thế, chỉ là thất tình mà thôi. Có ai chưa từng thất tình chứ? Hắn không nên lo lắng, một người kiên cường thông minh như cậu, nhất định có thể đứng dậy được, hiện tại việc hắn có thể làm, cũng chỉ là luôn bên cạnh cậu mà thôi. Hai tay cầm chắc tay lái, Thư Phàm thoáng nhìn Tiêu Mặc, người kia khép hờ đôi mắt, tựa lưng vào ghế ngồi, không hề nhúc nhích, dường như đang ngủ, nhưng đôi môi mím lại, có thể thấy cậu đang chịu đựng cơn đau dạ dày tra tấn.

Tăng ga, Thư Phàm lập tức lái xe đến bệnh viện, lần này dù có phải khiêng, cũng quyết vác cậu đi khám!

“Thụy tổng?”

“Thụy tổng?”

Thụy Hành Phong giật mình, đối diện với ánh mắt dò xét của Lâm Tịch Hải, mới ý thức được mình thả hồn đi tận đâu đâu rồi, “Xin lỗi, vừa rồi anh nói gì vậy?”

“Lần gặp này ấn tượng cũng khá tốt, nếu hợp tác với Cao Hòa thì điều kiện hợp đồng có thể thương lượng, thị trường Á Châu của chúng ta sẽ được mở rộng.” Lâm Tịch Hải hưng phấn mà nói.

“Đúng vậy.” Trên mặt Thụy Hành Phong lại không hề có vẻ vui mừng, chỉ thần nhiên gật đầu thế thôi. Tuy rằng vừa nãy khi đàm phán với tổng tài của Cao Hòa, anh vẫn là Thụy Hành Phong như mọi khi, nhưng cuộc họp vừa kết thúc, cả người hoàn toàn mất đi vẻ già dặn, quanh thân ngưng tụ một loại áp suất thấp âm trầm, tựa như báo hiệu sắp có bão táp kéo đến. Một người nhạy cảm như Lâm Tịch Hải nhanh chóng nhận ra điểm khác thường của anh, hẳn là có liên quan tới việc lúc nãy gặp Tiêu Mặc Vũ và Thư Phàm ở thang máy.

“Thụy tổng, thứ cho tôi mạo muội, nghe nói.....Anh định đổi cổ vấn luật sư của công ty sao?”

“Đúng là có quyết định này.” Thụy Hành Phong gật gật đầu.

Lúc ở công ty nhìn thấy Tiêu Mặc Vũ, khó tránh khỏi có chút xấu hổ, không bằng cứ nhắm mắt làm ngơ. Thế nhưng, thật sự có thể yên lặng mãi được sao?

“Năng lực làm việc của Tiêu tiên sinh rất tốt, mấy lần công ty xảy ra tranh chấp, cậu ấy đều xử lý thỏa đáng, vì sao Thụy tổng lại.....” Lâm Tịch Hải cảm thấy tiếc hỏi.

“Cứ coi như tôi công tư không phân minh đi, việc ấy tôi sẽ tự kiểm điểm lại.”

Lâm Tịch Hải kinh ngạc nhìn Thụy Hành Phong, không ngờ anh ta lại thừa nhận quan hệ với Tiêu Mặc Vũ, không khỏi mỉm cười bảo, “Cậu này.....Có thể coi là lời tự thú không?”

“Rất kì quái sao?” Thụy Hành Phong nhướn mày.

“Không, tôi chỉ nghĩ anh sẽ không trực tiếp thừa nhận như vậy.” Lâm Tịch Hải cười nói, cứ tưởng rằng anh sẽ che giấu một chút.

“Người nhạy bén như anh, chỉ sợ đã sớm nhận ra rồi, hơn nữa, tôi cũng không định giấu giếm, đem việc công và tư lẫn lộn, là lỗi của tôi, sau này tuyệt đối không có chuyện như vậy nữa.” Thụy Hành Phong thần nhiên nói.

“Vậy bây giờ.....Đã kết thúc với Tiêu Mặc Vũ rồi sao?” Lâm Tịch Hải cẩn trọng hỏi.

“A, hoàn toàn chấm dứt rồi.” Thụy Hành Phong nhìn ngắm phong cảnh ngoài cửa xe, trong đầu hiện lên hình ảnh Tiêu Mặc Vũ ở cùng người đàn ông khác, trong lòng nhất thời lại thấy nóng lên.

“Thực đáng tiếc.....” Lâm Tịch Hải thở dài.

“Đáng tiếc?” Thụy Hành Phong quay sang nhìn y.

“Chỉ là cảm thấy hai người rất xứng đôi, khi đứng cùng nhau, tạo nên sự hài hòa vô cùng. Thụy tổng, có lẽ chính anh cũng không phát hiện, nhưng mỗi khi hai người các anh nói chuyện công việc, thái độ đều hòa hoãn hơn so với bình thường, chưa kể, còn xuất hiện những biểu cảm phi thường hiếm thấy.” Ý thức được mình đã nhiều lời, Lâm Tịch Hải “A” một tiếng, “Thực xin lỗi, bây giờ mới nói những lời này có lẽ không còn phù hợp nữa.”

“Không sao, đối với tôi, cậu ta chỉ là bạn giường mà thôi, tôi nghĩ những điều anh nhìn thấy chắc đều là ảo giác rồi.”

Đúng vậy, chắc chắn Lâm Tịch Hải đã nhìn nhầm!

“Thật sao?” Lâm Tịch Hải nhìn anh hồi lâu, cười cười, “Nếu Thụy tổng cảm thấy nghĩ vậy mà trong lòng thanh thản hơn thì cũng tốt.”

Thụy Hành Phong nhú mày, ý ám chỉ trong lời nói làm anh không thoải mái, “Rất cuộc anh muốn nói cái gì?”

“Không có gì, trước kia vì sự tự cao tự đại của mình mà tôi thiếu chút nữa để mất người yêu đầu nhất, bây giờ thấy có người cũng phạm sai lầm giống vậy, tôi chỉ ngậm sốt ruột thay anh ta mà thôi.”

Đang nói, xe đã chạy đến nhà trọ của Lâm Tịch Hải, y tháo dây an toàn, cười với Thụy Hành Phong nói: “Tôi sẽ không can thiệp nhiều vào việc riêng của người khác, Thụy tổng, mai gặp.”

Nhìn theo bóng dáng xa dần của đối phương, Thụy Hành Phong nghĩ nghĩ, quay lại hỏi Diêu Bân ngồi ở ghế lái, “Diêu Bân, lúc ở cạnh Tiêu Mặc Vũ, biểu tình trên mặt tôi có thay đổi gì không?”

“Không có, thiếu gia, ngài vẫn giống như trước, đẹp hoàn mỹ như tượng đá tạc!” Diêu Bân lớn tiếng trả lời.

Đùa cái gì chứ, cho dù có chết mình cũng không nói ra sự thật. Khóe mắt Thụy Hành Phong run rẩy một chút, hỏi anh ta thì cũng như không, còn làm mình nổi hết cả da gà, anh lâm vào trầm tư.....

Tại câu lạc bộ “Nhân vật nổi tiếng”. Vừa thấy thân ảnh Thụy Hành Phong, La Bình liền cười mị mị chạy ra chào đón, dang rộng hai tay, vừa mở miệng đã nói mấy lời buồn nôn: “Tiểu Phong Phong.....” Thụy Hành Phong mặt âm trầm, không giống như mọi khi phản ứng lại mà cứ im lặng không nhúc nhích, để mặc đối phương tình cảm chan chứa dạt dào. Đến lúc ôm được người anh rồi, La Bình lại dờ ra, hỏi Diêu Bân đi phía sau Thụy Hành Phong, “Này, thiếu gia nhà anh sao thế? Bị choáng hả?”

“La tiên sinh, thỉnh tự trọng.”

Diêu Bân nhìn thấy “móng vuốt sói” của La Bình bám chặt lấy Thụy Hành Phong thì nghiêng răng nghiêng lợi, hận trong tay không có bảo đao, một phát chém đứt.

“Cái gì, chủ nhân của anh cũng không phản đối, con chó ngốc như anh quản gì chứ?” La Bình trừng mắt liếc anh một cái, vừa rở dãi vừa niết niết người Thụy Hành Phong.....Ác ác, cơ thể thật lớn, ngạnh ngạnh, lại co dãn, cũng không biết cậu ta làm sao luyện được thể này, rở thật thoải mái.....

“La Bình, cậu còn muốn sống để nhìn mặt trời mọc ngày mai không?” Thanh âm băng lãnh của Thụy Hành Phong vang lên bên tai khiến kẻ khác không khỏi phát run.

“Sờ cậu vài cái cũng có mất miếng thịt nào đâu.” La Bình lưu luyến thu tay, “Đã lâu không gặp cậu, dạo này bạn gì vậy?”

“Ngoài việc công ty thì còn chuyện gì nữa.”

“Thấy cậu ít đến đây, tôi nghe nói cậu đã bye bye Tiêu Mặc Vũ, thật tốt quá, Tiểu Phong Phong, cuối cùng cậu cũng quay về đường ngay nẻo chánh.” La Bình nhếch môi cười nói. Không ngờ Thụy Hành Phong lại chia tay với sát tinh này, cũng nhờ công lao thấp hươu mỗi ngày của hắn a, từ sau sự kiện “lễ vật” kia, hắn cũng hiểu rõ Tiêu Mặc Vũ chính là cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt, bây giờ nhổ được cậu ta rồi, có thể nói là một chuyện vô cùng đáng mừng. Thụy Hành Phong bắt đắc dĩ nhìn hắn, anh đến đây để thư giãn chứ lâu phải đến để lắng nghe cái tên âm hồn không tan này lắm lắm.

“Được rồi được rồi, là tôi không tốt, không nên nhắc đến cái tên này, giờ để nhận lỗi với cậu, hôm nay tôi mời, đi, đến uống một chén với tôi.” Nói xong, La Bình kéo anh về phía quán bar.....

Cửa quán bar của “Nhân vật nổi tiếng” mở ra, bồi bàn đã sớm quen mặt Thụy Hành Phong, khi anh vừa mới ngồi xuống, không đợi gọi rượu, đã tự động pha loại cốc tai mà anh hay dùng. La Bình thật sự rất quần người, sau khi chịu đựng gần hai mươi phút lải nhải của hắn, Thụy Hành Phong mặt đầy hắc tuyến một cước đá hắn ra ngoài, Diêu Bân lại thực thức thời núp vào chỗ tối, không quấy rầy thế giới riêng của anh. Cả quán bar rộng như vậy bỗng chốc yên ắng, xung quanh có bày một chiếc đàn dương cầm cổ, còn có màu lam của bức tường phản chiếu ánh sáng, làm người ta như đắm chìm vào cảm giác về một đêm trăng đẹp trên biển. Rõ ràng bầu không khí yên tĩnh như vậy, vì sao trong lòng lại ồn ào hỗn loạn, vướng mắc, ưu phiền, xé rách, chìm trong bế tắc, hoàn toàn không tìm thấy lối ra. Bình thường Thụy Hành Phong ít bị chi phối bởi dòng cảm xúc nên giờ phút này đây anh cũng không hiểu rõ loại dao động này là gì. Đặt ly rượu trống rỗng xuống, ý bảo nhân viên pha chế rót thêm, đột nhiên, một đạo bóng đen chặn ánh sáng phía bên trái. Thân ảnh kia, mơ hồ truyền đến cảm giác áp bách.....Nhưng Thụy Hành Phong cũng không phải loại người dễ dàng bị dọa bởi khí thế ấy, anh ngay cả lông mi cũng chưa thèm nâng, tay đã rút trong ngực ra một hộp thuốc, đúng lúc anh đang tìm bật lửa thì có vật gì đó “sư” một tiếng bay về phía này.....Thụy Hành Phong bắt lấy, mở lòng bàn tay ra, đó là một cái bật lửa tinh xảo hình súng lục, được làm từ bạc nguyên chất, vừa nhìn đã biết niên đại của nó không nhỏ. Quả nhiên không hổ là “Đại vương sắt thép” ra tay bất phàm. (bất phàm: không giống người thường)

Nhướn mày, Thụy Hành Phong gật đầu với bóng người bên trái, “Cảm ơn Ngụy tiên sinh.” Sau đó dùng nó châm thuốc lá.

“Nếu Thụy tiên sinh thích nó, vậy tôi xin tặng nó cho ngài.”

Cho dù ngồi trong quán, nhưng Ngụy Á Niên vẫn đeo kính râm màu trà, dưới ánh sáng mờ nhạt của quán bar, càng làm người ta không thể thấy rõ được mặt hắn.

“Tôi không có thói quen dùng đồ của người khác.” Thụy Hành Phong trả lại cho hắn.

“Xem ra Thụy tiên sinh có tính khiết phích(*), đó là thói quen tốt.” Ngụy Á Niên nhận lại, tán thưởng cái bật lửa nho nhỏ, trong lời nói pha đủ thâm ý.

(*)Khiết phích: thích sạch sẽ.

“Chưa kể khiết phích hay không, chỉ là thói quen của bản thân mà thôi.” Thụy Hành Phong thần nhiên nói: “Thì ra Ngụy Á Niên ngài cũng là khách VIP của ‘Nhân vật nổi tiếng’.”

“Không có, chỉ là gần đây nhàn rồi, lại có người bạn ra sức giới thiệu “Nhân vật nổi tiếng”, nên mượn tạm thẻ VIP của cậu ta tới đây thư giãn một chút, không ngờ, lại gặp được nhân vật nổi tiếng đỉnh đỉnh đại danh, tổng tài điều hành của B&P ở đây, cũng coi như là có duyên hạnh ngộ.”

Ngụy Á Niên tự châm điếu xì gà, hít vào một hơi, rồi sau đó phả ra làn khói dày đặc.

“Đúng vậy, có duyên hạnh ngộ.” Đón lấy ly cốc-tai bồi bàn mới rót, Thụy Hành Phong không mặn không nhạt nâng ly hướng về phía Ngụy Á Niên, sau đó khẽ nhấp một ngụm.

Nghe ngữ điệu khách khí như vậy, mỗi người một câu, người bên ngoài nhìn vào sẽ tưởng hai người họ đang bàn về chuyện công việc, chỉ có những người thật sự mẫn tuệ mới cảm nhận được đạo quang kiếm ảnh ẩn

chứa trong cuộc đối thoại ấy. “Gần đây hay thấy Ngự tiên sinh xuất hiện tham gia các hoạt động, mọi người còn đoán ngài muốn chuyển việc làm ăn từ phương Bắc về phía Nam.” Thụy Hành Phong chậm rãi phun ra một ngụm khói, ngón tay đảo quanh miệng ly rượu.

Ngự Á Niên cười ha ha, “Đúng là có quyết định này, nhưng việc cấp thiết trước mắt, vẫn là tìm kiếm con mèo nhỏ đi lạc của tôi thì hơn.”

“Nga?” Thụy Hành Phong khẽ nâng chân mày, “Không ngờ Ngự tiên sinh lại là người yêu thích mèo.”

“Con mèo nhỏ kia của tôi vô cùng đặc biệt.” Ngự Á Niên nhìn anh, “Trong nhà có nuôi rất nhiều mèo, chỉ có con này thông minh nhất, xinh đẹp nhất, nhưng cũng xảo quyệt nhất, không ngờ lại bị móng vuốt của nó cào rách da. Mà hình như Thụy tiên sinh cũng từng nuôi một con mèo giống vậy, không biết ngài có phải nếm đau khổ không?”

Thụy Hành Phong lạnh lùng nói: “Nhà tôi không nuôi mèo, tôi bị dị ứng với mèo.”

Lời nói của Ngự Á Niên, khiến anh cảm thấy khó chịu.

“Như vậy.....Thật đáng tiếc, chỉ cần nuôi một lần, ngài mới biết được nó “tốt” như thế nào.....” Ngự Á Niên híp mắt lại, khóe miệng càng nhếch cao, nụ cười này hiển lộ trên gương mặt của hắn, càng mang theo ngập tràn tà ý.

Thụy Hành Phong đứng dậy, “Thực đáng tiếc, đối với việc “yêu mèo” tôi không có hứng thú. Xin lỗi, tôi còn có việc phải đi trước.”

“Ngài không muốn biết vì sao con mèo này chạy trốn tôi sao?”

Một câu này, làm Thụy Hành Phong phải dừng bước.

“Rõ ràng tôi đã cho nó hết thấy, chỉ cần nó ngoan ngoãn ở lại bên tôi, tôi sẽ sủng nó, chỉ sủng mình nó. Nó có thể muốn gì được nấy, tôi có thể cho nó một cuộc sống xa xỉ vô cùng, tùy tiện mà xài tiền như nước, còn sung sướng hơn cả thần tiên. Thậm chí tôi còn xây cho nó một tòa cung điện xa hoa, mặc cho nó giường oai, thể nhưng con mèo nhỏ vô lương tâm này lại muốn tránh né tôi, dù tôi có cưỡng ép hay dụ dỗ thế nào, cũng không chịu trở lại bên tôi, Thụy tiên sinh, ngài có thể cho tôi biết vì sao lại thế không?”

Thụy Hành Phong chậm rãi quay đầu, nhìn hắn không chớp mắt, trong con ngươi sâu thẳm dấy lên một ngọn lửa khiếp người, “Ngài. hỏi. tôi?” Nội tâm đang rối rắm bỗng nhiên thả lỏng, lộ ra điểm trí mạng đã giấu kín! Từ ngày gặp Tiêu Mặc Vũ đến nay, tất cả mọi chuyện, thoáng chốc đều tái hiện.....Biểu tình lần đầu tiên khi cậu quyến rũ mình, vẻ nhiệt tình khi cùng mình hoan hảo, còn có khi nghe những lời đồn nhảm, cậu cố chấp đuổi theo mình tới “Nhân vật nổi tiếng” để ngăn mình nhận “lễ vật”, ánh mắt quyết liệt khi cậu bị đánh, gương mặt thờ ơ vô tình khi gặp thoáng qua.....

Nếu cậu thật sự trời sinh *** đấng, vì sao khi cùng mình một chỗ chưa bao giờ lăng nhăng với người khác? Nếu cậu sự yêu tiền hơn mạng, vì sao lại rời khỏi triệu phú Ngự Á Niên, rồi còn dây dưa không dùng chỉ phiếu trống kia? Ai có thể giải thích hết thấy! Dấu chấm hỏi thật lớn này làm cho tim anh rung động, giữa đại não như có cơn lốc xoáy, mãnh liệt xoay tròn, như từng nét vẽ sinh động.....

“Nếu không thì tôi nên hỏi ai đây?” Chiếc kính màu trà của Ngự Á Niên ánh lên dị quang(ánh sáng lạ), “Thụy Hành Phong, những gì tôi không chiếm được, anh cũng đừng mơ tưởng!” Chán ghét cái kiểu giả mù sa mưa(vỡ vĩnh), Ngự Á Niên đi thẳng vào đề. Từ sao khi tra được Tiêu Mặc Vũ rời mình để lao vào vòng tay của Thụy Hành Phong, người đàn ông này liền trở thành cái gai trong mắt hắn.

“Ngự Á Niên, anh đang uy hiếp tôi?” Trong mắt Thụy Hành Phong, hàn ý như kết đọng lại thành băng tuyết.

“Không dám, dù sao nơi này cũng không phải địa bàn của tôi, tôi chỉ cảnh báo trước mà thôi. Thụy Hành Phong, chỉ cần anh không làm mấy chuyện thừa thãi, chúng ta đôi bên nước sông không phạm nước giếng, nếu không, thủ hạ của tôi mà bị kích động, bọn họ làm ra chuyện gì, tôi cũng không dám đảm bảo.”

“Thực đáng tiếc, Ngự tiên sinh, những lời này của anh đem ra dọa người khác sẽ sợ, nhưng với tôi, còn chưa đủ phân lượng!”

“Thụy Hành Phong, đừng rượu mời không uống thích uống rượu phạt, tôi cũng không muốn anh mất thể diện!” Bị thái độ bình tĩnh của anh chọc giận, Ngụy Á Niên đứng lên.....

Diêu Bân thấy tình thế không ổn, định xông lên, lại bị cánh tay Thụy Hành Phong ra hiệu ngừng lại.

“Ngụy tiên sinh, sao phải tức giận. Cậu ta là người, không phải đồ vật, càng không phải là thú yêu, cậu ta có ước muốn của riêng mình, cũng có quyền tự do lựa chọn.” Biểu tình lãnh đạm của nam nhân, lại như mãnh hổ đứng giữa rừng cây lặng gió, tưởng chừng là đứng yên bất động, nhưng thực chất ẩn chứa cơn giận mãnh liệt, nếu.....không để ý, sẽ bị tê liệt bởi đôi mắt sắc bén của nó, một người đã quen thấy sóng to gió lớn như Ngụy Á Niên, cũng không khỏi âm thầm kinh hãi trước khí thế này. Trong lúc nhất thời, hai người đều đứng thẳng bất động, không khí giương cung bạt kiếm, hết sức căng thẳng.

“Ai êu, có chuyện gì vậy? Đây không phải là Ngụy Á Niên tiên sinh sao? Ngưỡng mộ đã lâu, ngưỡng mộ đã lâu!” Đúng lúc này, La Bình đột nhiên đi vào, đứng giữa hai người, đánh vỡ thế giằng co đôi bên.

“Ngụy tiên sinh thật là, vào “Nhân vật nổi tiếng” lại không nói với tôi lời nào, khách quý như ngài, chúng tôi mời ngài còn không đến, sao dám mặt dày làm ngài phải hao tổn tiền. Đến đến, đêm nay tôi mời, không say không về!” La Bình cười mỉa đi qua kéo tay Ngụy Á Niên đến quán bar, một tay ra hiệu, lập tức từ trong quán bar có hai nam tử thanh tuấn đi ra, một tả một hữu ngồi vào cạnh Ngụy Á Niên, đồng thời người pha chế cũng lanh lẹ bưng cốc- tai và một vài món điểm tâm lên.....

Chỉ chốc lát sau, Ngụy Á Niên đã bị quay như chong chóng, không rảnh bận tâm đến Thụy Hành Phong, Thụy Hành Phong ném một ánh mắt cảm tạ về phía La Bình, sải bước, ra ngoài.....

“Thiếu gia, cậu muốn đi đâu?” Diêu Bân vội đuổi kịp anh.

Không còn vẻ âm trầm như mấy ngày vừa rồi, biểu tình của Thụy Hành Phong hoàn toàn thay đổi, toàn thân như một mũi tên nhọn đã lên dây muốn nhanh chóng được bắn ra, tràn ngập khí thế sắc bén không thể chống đỡ.

“Còn phải hỏi, đi tìm cậu ta để hỏi cho rõ!” Không kiên nhẫn để cho Diêu Bân lái xe, Thụy Hành Phong tự mình khởi động máy, nhấn ga, nhanh chóng hướng về nơi người kia ở mà phóng đi.....

Cái màn đau nhất truyện này, ta cứ định ninh nó nằm ở=A= Mấy chương cuối này tác giả viết dồn để bố lại trong 10 chương nên rất dài ;A,;

8. Chương 8

Trong nhà trọ của Tiêu Mặc Vũ không có ai, Thụy Hành Phong nôn nóng, lập tức quay đầu xe đi về hướng “Sở tư pháp Quảng Hoa”.....Quả nhiên, tuy đêm đã khuya, nhưng từ cửa sổ phòng luật sư vẫn thấy có ánh đèn hắt ra, trong màn sương đêm bao phủ, lại giống như ngọn hải đăng đắm chìm giữa biển đen mịt mờ. Ánh sáng ấy như dẫn đường cho anh tiến bước. Tuy rằng không biết cậu có ở đó không, nhưng chỉ cần nghĩ đến việc sẽ gặp được cậu ngay tức khắc, ***g ngực anh không khỏi phập phồng hồi hộp, bàn tay cầm lái cũng không kiềm được mà run nhẹ.....

Thụy Hành Phong hít sâu một hơi, cố làm cho mình tỉnh táo lại. Những câu chuyện vụn vặt, giờ phút này điên cuồng xoay tròn trong đầu, anh đã không còn thời gian để làm rõ tiền căn hậu quả(*), thậm chí còn không có nổi thời giờ để bình ổn tâm tình của mình, anh bây giờ, đang bức thiết muốn nhìn thấy cậu. Anh phải gặp cậu, phải hỏi rõ ràng những chuyện mà lúc trước đã bị bỏ qua! Cửa sổ tư pháp không khóa, nhẹ nhàng đẩy, liền mở ra. Tuy rằng có bảo vệ trông coi biệt thự này nhưng vẫn làm Thụy Hành Phong nhũn mảy. Đèn trong phòng khách bật sáng, công văn trên bàn được sắp gọn gàng, hai mặt tường phía tây, xếp đầy những tài liệu pháp luật, vách tường bên tay phải còn có ảnh chụp và sơ yếu lý lịch của tất cả các luật sư trong sở, mang đậm tính chuyên nghiệp. Đọc theo hành lang vào đến phía trong, tới gian cuối cùng, cửa phòng hơi hé mở hắt ra ánh đèn nhàn nhạt, tìm Thụy Hành Phong không khỏi càng đập nhanh hơn..... Đẩy ra cánh cửa khép hờ, ngoài dự đoán, trong phòng lại không hề có một bóng người, đèn bàn vẫn bật, cửa sổ cũng không đóng, tấm rèm che bị gió đêm thổi khê lay động.....

(*) tiền căn hậu quả: nguyên nhân kết quả.

“Thiếu gia, tôi đã xem qua, không thấy Tiêu tiên sinh, xe của cậu ấy cũng không có ở đây, chắc là có việc đi ra ngoài, sẽ về ngay.” Diêu Bân xem xét một vòng xung quanh rồi báo cáo.

“Tôi biết rồi.” Thụy Hành Phong gật gật đầu, ngồi xuống sô pha, chỉnh lại quần áo cho ngay ngắn, hai tay bắt chéo trước ngực, lẳng lẳng chờ cậu trở về.....

Đột nhiên, gió bỗng thổi mạnh, làm những tờ giấy trên bàn Tiêu Mặc Vũ bay lả tả khắp phòng, bay tới trước mặt anh..... Đây là cái gì? Thụy Hành Phong cúi người nhặt lấy tờ giấy..... Thì ra trong đó vẽ xấu một con sói được nhân cách hóa, con sói kia có bộ lông xù và một cái đuôi vểnh, trên đầu có một đôi tai nhọn cũng xù xù nổi, một tay của sói thì chống cằm, không biết là đang nghỉ ngơi hay suy nghĩ chuyện gì.....Đại hôi lang có thân thể cường tráng, ngũ quan bằng lãnh, khóe mắt hẹp dài, lộ ra hơi thở nguy hiểm dị thường. Khuôn mặt này sao mà quen thế? Hơn nữa càng nhìn càng thấy quen, khóe mắt Thụy Hành Phong không kìm được giật giật, sau đó..... Anh dịch dịch ngón tay ra, quả nhiên có một hàng chữ nhỏ Thụy Hành Phong anh là đại sắc lang!

“Khụ khụ....” Diêu Bân đứng cạnh anh nhìn thấy lập tức ho khụ mãnh liệt, Thụy Hành Phong bắn một ánh mắt âm trầm về phía anh, Diêu Bân không dám lên tiếng nữa, chỉ có thể buồn bực trong lòng, lại vì cố nín cười rất vất vả, toàn thân đều run lên, tựa như cái sàng (*). Thụy Hành Phong mặt không đổi sắc nhặt một tờ giấy khác lên, lần này vẫn là mặt mình, nhưng mặc một chiếc quần lót và khoác áo siêu nhân rất buồn cười, trên đó có viết “Thụy Hành Phong ngu ngốc”, nhặt một tờ nữa, vẫn là anh, nhưng thay đổi một bộ quần áo mặc cười khác..... Nhặt lên càng nhiều, anh lại càng bất ngờ. Mỗi một bức tranh đều vẽ anh, khi lạnh lùng, lúc tức giận, có khi lại bất động thanh sắc hoặc mỉm cười, tuy rằng nét vẽ còn thô sơ, nhưng đều đã lột tả được mọi cung bậc cảm xúc của anh. Trước mắt anh tựa như đang hiện lên hình ảnh, cậu ngồi bên bàn công tác, xóa xóa tẩy tẩy, đôi lúc sẽ nghiêng răng nghiêng lợi mắng anh, rồi lại kiên nhẫn ngồi vẽ, đến khi hoàn thành bức tranh, cậu giống con mèo nhỏ thấu tinh thành công mà trộm lộ ra nụ cười đắc ý mê người..... Trái tim dường như đang bị cái gì cắn xé! Cậu nói lúc trước của Ngụy Á Niên, đã làm anh hiểu ra vấn đề nổi lên, bây giờ tất cả mọi chuyện như được phơi bày sáng tỏ. Vì sao đến bây giờ mới thoát khỏi u mê, hiểu được những chuyện này? Vì sao trong việc làm ăn thì thông minh nhạy bén nhưng trong tình cảm lại ngờ nghệch đến thế? Vì sao phải sau khi tổn thương cậu, mới hoàn toàn hiểu ra, nghĩ lại quá khú, có lẽ chỉ là một hồi hiểu lầm! Ngực anh ần ần co rút đau đớn..... Hai người có vô số lần thân cận da thịt, mỗi một lần làm tình, đều như tới ngày tận thế, tựa hồ đã trút hết toàn bộ nhiệt tình trong đó, kịch liệt triển miên không ngừng nghỉ, xúc cảm đắm say đến vậy, nhưng mình lại chỉ coi như sức hút thân thể thuần túy. Sai lầm! Cậu nói đúng, anh là người ngốc nhất trên đời! Cuối cùng Thụy Hành Phong không thể chờ đợi thêm một giây phút nào nữa, vội đứng lên, cẩn thận giấu những bức vẽ vào trong ngực áo.

(*) cái sàng: cái sàng dùng để sàng bột, khi sàng thì nó rung rung, tưởng tượng cảnh anh Bân cũng rung rung như thế XD~ Có thể vào đây để xem

“Tôi đi tìm cậu ấy.....”

“Chờ một chút, thiếu gia, hình như Tiêu tiên sinh về rồi.” Diêu Bân chỉ ra ngoài cửa sổ.....

Quả nhiên có chiếc xe đang tiến vào bãi đỗ, ô tô của Tiêu Mặc Vũ chạy chậm dần lại, qua vài giây sau, đèn tắt, một thân ảnh thon dài quen thuộc bước ra khỏi xe.....

Là cậu! Thụy Hành Phong không hề chần chờ, lập tức xông ra ngoài.

Chiếc xe bên cạnh xe cậu, hình như.....là của Thụy Hành Phong? Ngẫm nghĩ hai giây, Tiêu Mặc Vũ dụi mắt, nhìn nhìn, lại dụi dụi, lúc này mới tin rằng mình không nhìn lầm. Giật mình, suýt chút nữa làm rớt cả thức ăn khuya, thật là anh sao? Làm sao có thể là anh? Anh ở đây? Tìm cậu, hay là..... Trong lòng nhất thời bối rối, lại không thể tự có đáp án, cũng không nhận thấy được dị động xung quanh mình. Đúng lúc này, có một bóng đen không biết nhảy ra từ đâu, đột ngột tiến về phía cậu, rồi vung tay lên..... Lưỡi dao sắc bén lóe sáng, dưới ánh trăng nhàn nhạt, xẹt qua một đạo quang mang rét lạnh..... Thụy Hành Phong vừa ra tới cửa nhìn thấy một màn như vậy, trái tim không khỏi như muốn vỡ ra.

“Cẩn thận!” Anh hét lớn một tiếng, vội vàng chạy tới, nhưng đã không kịp nữa rồi, lưỡi dao sắc lạnh đã đâm ngập bụng Tiêu Mặc Vũ..... Còn chưa ý thức được chuyện gì xảy ra, bụng đã truyền đến cảm giác đau đớn, trời đất quay cuồng, cả người lắc lắc mạnh rồi ngã quỵ về phía sau, không ngờ lại rơi vào một cái ôm ấm áp.....

“Này, Tiêu Mặc Vũ, tỉnh lại một chút!”

Thụy Hành Phong ôm chặt người trong ngực, lòng nóng như lửa đốt, quay về phía Diêu Bân đang định đuổi theo hung thủ quát lên: “Diêu Bân, không cần bắt hẩn, tên kia không chạy thoát được đâu, mau gọi xe cứu thương!”

“Vâng” Diêu Bân dừng chân, lập tức rút điện thoại ra.....

Lưỡi dao cắm vào rất sâu, chỉ còn độc chuôi dao lộ ra, dựa theo kích thước chuôi dao, áng chừng lưỡi dao này dài hơn mười cm, xem ra hung thủ thật sự muốn dồn cậu vào chỗ chết! Thụy Hành Phong không dám di chuyển, càng không dám rút nó ra, chỉ nhẹ nhàng ôm cậu vào trong ngực, tay trái đặt lên hai tay cậu đang run rẩy giữ chuôi dao..... Máu tươi đỏ sẫm, cứ như nước suối chảy không ngừng, nhuộm hai người thành một mảnh đỏ rực. Người trong ngực đang suy yếu hấp hút không khí, mỗi một lần máu tươi trào ra, đó là biểu hiện cho sinh mệnh cậu đang dần hao mòn, Thụy Hành Phong lòng đau như cắt, lần đầu tiên cảm thấy thống hận bản thân thật vô dụng. Vất vả lắm mới hiểu rõ mọi chuyện, làm sao có thể để mất cậu dễ dàng? Cúi đầu, hôn thật sâu lên cái trán nhẵn mịn, tay phải lưu luyến vuốt ve đôi gò má tái nhợt của cậu, Thụy Hành Phong ngừng lại, “Tiêu Mặc Vũ, đừng sợ, có tôi ở đây. Em sẽ không sao hết, tôi không cho phép em xảy ra chuyện gì!”

Tiêu Mặc Vũ cố nén đau, ngược mắt lên, nhìn anh, hô hấp một cách khó khăn, “Thụy Hành Phong..... Sao anh lại ở đây?”

“Đừng nói, tôi sẽ giải thích với em sau. Xe cứu thương sẽ lập tức đến ngay, em phải cố chống đỡ cho tôi!” Thụy Hành Phong ôm chặt cậu.

“Cố chống đỡ”, ba chữ này làm tâm hồn mỏng manh tựa dây đàn của Tiêu Mặc Vũ rung lên. Những chuyện xưa cũ phủ lớp bụi thời gian nay lại xẹt qua như điện quang đá lửa(*)..... Mối lo sợ cái chết kéo đến làm cậu sợ hãi, đau nhức trên người làm ý thức cậu mơ hồ, mà người đàn ông ấy ôn nhu như thế, lại làm cậu cảm thấy yếu ớt lạ thường, mình đang nằm mơ đấy sao? Hẳn là một giấc mộng, sao có thể là thực. Do dự vì nghĩ mình đang mơ, Tiêu Mặc Vũ mới run nhè nhẹ đôi môi, thổ lộ những tiếng lòng mà bình thường cậu tuyệt không nói ra.....

(*) điện quang đá lửa: “điện quang” là tia chớp, “đá lửa” chỉ tia lửa xẹt qua khi đánh lửa bằng đá, ý chỉ một việc gì xảy ra rất nhanh, xẹt qua rồi biến mất.

“Em cũng muốn chống đỡ, nhưng, thật vất vả..... Cố cũng không nổi nữa..... Anh tốt, Thư Phàm cũng tốt, Diêu Bân cũng tốt, người nào cũng tốt, tất cả phiền não của mọi người, đều vì vất óc suy nghĩ làm sao để em và anh chia tay, kỳ thực..... Sớm hay muộn em cũng phải chết, các anh cần gì phải nóng lòng?”

Nhìn sâu vào đôi mắt hắc bạch phân minh của nam nhân, Tiêu Mặc Vũ tự giấu nỗi nụ cười, mỗi một câu một chữ, đều làm miệng vết thương nứt rộng hơn.

“Lời nói không một câu ôn nhu, lại khiến cho em mê luyến anh hai mươi năm. Dù tình cảm ngày càng sâu nặng chân thành, nhưng kết cục vẫn là chia tay, dù em có muốn đến bên anh như thế nào, rốt cuộc vẫn bị anh đẩy ra xa hơn. Nhân sinh ngắn ngủi, vì không muốn ôm tiếc nuối đến hết đời, cho nên em mới cố sức như thế..... Cố sức muốn tiếp cận anh..... Trong lòng em rõ ràng hiểu được, có những khoảng cách không thể nào vượt qua, dù có cố gồng thế nào, cánh cửa trái tim anh vẫn sẽ đóng chặt. Thật ra em cần gì phải cố chấp như thế? Đời người chưa trải nỗi trăm năm, trong chớp mắt, yêu nhau hay không, cũng còn gì đâu? Nhắm mắt lại, hết thấy xuôi về với cát bụi. Buông tay đi, có lẽ sẽ tốt hơn, anh không cần vì em mà như con mành thú bị cuốn theo dòng nước lũ, Diêu Bân vẫn có thể giữ được thiếu gia mà anh ấy yêu quý nhất..... Nếu..... Em chết.....”

Nói chưa dứt lời, ý thức đã ngày càng mơ hồ, toàn thân dần rét lạnh..... Đánh mất ý chí sống, làm cho cậu cảm thấy bàn tay tử thần đã bắt đầu xiết lấy cổ mình..... Buông tha đi, buông tay rồi sẽ dễ chịu hơn..... Không còn thống khổ..... Từng câu nói của tử thần như hấp dẫn bên tai.

“Tôi không cho em nói mấy lời nhảm nhí đó!”

Thanh âm của Thụy Hành Phong như sét đánh bên tai, ông ông tác hưởng, hai má không ngừng bị anh vuốt, đau đớn rất nhỏ làm cậu không thể ngắt đi.

“Tiêu Mặc Vũ, em tỉnh táo lại cho tôi, em không được phép hôn mê! Không phải em yêu tôi sao? Nếu em cứ vậy mà buông tay, tôi tuyệt sẽ không để em được yên! Cho dù em chết, tôi cũng không dừng tay, nếu em không muốn bị tôi gian thi(*) thì cố mà sống!”

(*) gian thi: tức là anh Phong abcxzyz với xác em Vũ Ồ.Ồ

Thật là một nam nhân bá đạo! Tiêu Mặc Vũ vừa bực mình vừa buồn cười, cổ mở to mắt, ngược nhìn đôi mắt đầy tơ máu của người đàn ông, ngũ quan vốn anh tuần giờ phút này do quá lo lắng mà vận vẹo biến dạng, từ trước đến nay, anh vẫn luôn giữ bộ mặt than lãnh ngạnh, thế nhưng bây giờ lại vì cậu mà thay đổi đầy sao?

Trái tim như được đánh thức làm ngực Tiêu Mặc Vũ dần dần ấm nóng, một lần nữa ý chí sống lại được thắp lên, “Đây là do anh nói đó.....”

“Phải, chỉ cần em cố gắng vượt qua được, sau này dù em muốn làm bất cứ điều gì, anh tuyệt đối không nói nửa chữ ‘không’.”

Ách, đúng là điều kiện hấp dẫn trăm năm khó gặp! Nếu cậu không biết nắm lấy cơ hội, chỉ sợ không có lần sau nữa. Thân là một luật sư trời sinh, làm cho Tiêu Mặc Vũ quên mất tình cảnh nửa sống nửa chết của mình, cả người thắm đầy máu tươi, bụng còn cắm một con dao, trong lòng bắt đầu khoái trá tính toán nhỏ nhất.....

“Nói rồi sẽ không nuốt lời chứ?” Cậu cố nhin đau nhìn anh.

“Tôi đã nói được thì nhất định sẽ làm được.” Trả lời cậu, là lời hứa hẹn chắc nịch của nam nhân. Vì thế khi được xe cứu thương đưa tới bệnh viện, tuy mặt cắt không còn chút máu nhưng Tiêu Mặc Vũ vẫn tỉnh táo cho tới tận khi đưa vào phòng cấp cứu.

Phòng cấp cứu, bệnh viện Thị Lập.

“Thiếu gia, uống chút cà phê đi, môi cậu đều khô nứt hết rồi.” Diêu Bân mua được cà phê ở chỗ rẽ hành lang, đưa đến cho Thụy Hành Phong.

Thụy Hành Phong lắc đầu, anh cứ đi qua đi lại trước phòng cấp cứu tựa như một con thú nhỏ, không biết qua bao nhiêu lượt đi tới đi lui mới chịu ngồi xuống ghế, dùng cánh tay đang phát run đỡ lấy cái trán..... Quanh thân anh tràn ngập mùi máu, trên người nơi nơi đều có vết máu loang lổ, màu sắc tươi đỏ ấy làm cho anh không khỏi run lên bần bật. Một người sao có thể chảy nhiều máu đến vậy? Cậu còn có thể chống đỡ được sao? Không, không, anh không nên cả nghĩ, cậu nhất định phải vượt qua, cậu đã hứa với anh, cậu sẽ không bỏ anh mà đi! Tiêu Mặc Vũ, chỉ cần em tỉnh lại, tôi sẽ dùng tất cả những gì mình có bù đắp cho em. Nếu em muốn cơ thể tôi, tôi sẽ tự tắm rửa sạch sẽ, tự thoát quần áo rồi đóng gói làm quà tặng em; nếu em muốn tình yêu của tôi, vậy lại càng đơn giản, kỳ thực tôi đã yêu em từ lâu rồi, thật đáng cười thay đến bây giờ tôi mới nhận ra. Sự hối hận tựa như ngọn lửa bùng cháy, ở trong ngực anh mà hùng hực thiêu đốt, làm cho toàn thân anh, không một nơi nào không đau đớn. Làm sao có thể quên, lần đầu tiên gặp mặt, đã bị cậu hấp dẫn thế nào?

Anh vẫn còn nhớ rõ, đó là một buổi chiều nắng trời rực rỡ, thư kí tươi cười vui vẻ báo cổ vấn luật sư đang chờ anh ở phòng họp để bàn bạc chuyện nhân hiệu công ty B&P. Anh đi theo thư kí tới nơi, vừa đẩy cửa phòng họp, đã thấy được thân ảnh thon dài của thanh niên, như ngọc thụ lâm phong(*), đứng lặng bên cửa sổ, phóng tầm mắt ra xa nhìn những mái hiên tầng tầng lớp lớp xếp chồng lên nhau..... Sườn mặt cậu tuấn mỹ phi phạm, lông mi dày dài như cánh quạt nhỏ, đáy mắt tựa có sóng, dường như đang xuất thần nghĩ cái gì, biểu tình trên mặt vừa vui vừa buồn, khó có thể hình dung, cậu đứng đó, giống một bức tranh thu hút ánh nhìn của kẻ khác. Lúc anh tiến đến gần, cậu xoay người lại, mặt đối mặt, thản nhiên cười, rạng rỡ như trăm hoa đua nở, làm anh nhất thời hoa mắt, muốn đắm chìm trong nụ cười đẹp không sao tả xiết ấy. Cảm giác ấy, giờ nghĩ lại vẫn còn kinh diễm. Vì sao lại quên? Sau khi bàn bạc công việc xong, cũng là lúc trời đã sẩm tối, cậu chủ động mời anh, anh cũng khó lòng mà từ chối, vì thế cuối cùng hai người cùng nhau dùng bữa. Trong không khí tốt đẹp khi ấy, anh biết cậu có ý với mình, từ ánh mắt khiêu khích như có như không, đến nụ cười quyến rũ chết người, tất cả đều làm anh nhiệt huyết sôi trào, vì thế anh đã vứt bỏ mọi sự đề phòng mà dẫn cậu về biệt thự, củi khô lửa bốc, cuồng hoan một đêm, vui thích đến độ xưa nay chưa từng có. Vì sao lại quên!? Vì có được dễ như trở bàn tay nên mới không biết quý trọng sao? Vì những

lời đồn nhảm bên ngoài, nên cảnh giác với cậu, không thém nhìn đến ngọn lửa nhiệt tình thăng thấn trong mắt cậu? Cho nên, đúng là người phàm tục, chỉ cần che đi hai mắt, đã không thể thấy nổi những chân thật của cậu, bản thân mình như vậy, nhưng cậu vẫn không ngừng yêu mình, quả thật không thể không cảm thấy hổ thẹn vô cùng.

“Tôi sai rồi, Diêu Bán!”

Thụy Hành Phong phát ra tiếng thở dài sâu kín. Khi nghĩ đến cảnh suýt chút cậu chết trong ngực mình, toàn bộ tình yêu cùng cảm giác sợ hãi khôn cùng bộc lộ một cách mãnh liệt, mãi đến lúc ấy, Thụy Hành Phong mới hiểu được, thì ra, mình thật sự yêu người này. Đã quá muộn rồi sao? Chẳng lẽ phải thật sự mất đi, mới ý thức được mình đã bỏ lỡ cái gì? Một loại cảm xúc đau hối ứ nghẹn nơi cổ họng làm cho anh khó thở, khi nhận ra được tình yêu của mình, tâm tình anh cũng thả lỏng hẳn, lại càng thêm si mê, khổ sở không nói nên lời.

“Tôi cũng sai rồi, thiếu gia.” Diêu Bán cũng biến sắc. Cái gì anh cũng nghĩ tới rồi, nhưng không ngờ đó lại là tình yêu! Tưởng tượng đến cảnh Tiêu Mặc Vũ toàn thân nhiễm đỏ máu, nằm trong lòng Thụy Hành Phong hấp hối, ngực anh tựa như bị cái gì đó đâm vào. Vậy mà anh còn cứ tưởng cậu chỉ là một người đàn ông tham tiền tài dục vọng!

“Tôi hi vọng, tôi và cậu ấy, còn chưa quá muộn.” Thụy Hành Phong chậm rãi nói, đứng lên, gất gao nhìn chăm chăm chữ “Đang phẫu thuật” giữa phòng cấp cứu, rồi sau đó, không nói thêm lời nào nữa.

Bóng đêm, vẫn thâm trầm như trước.

(*) Ngọc thụ lâm phong: Cây ngọc đón gió. Dùng để miêu tả con người có dáng vẻ thanh lệ xinh đẹp tuyệt trần, phóng khoáng như loài cây ngọc.

“Ngọc thụ lâm phong” xuất xứ từ bài “Ấm trung bát tiên ca” của Đỗ Phủ. Tại Trường An, Lý Bạch kết bạn với Hạ Tri Trường, Thôi Tông Chi, Vương Tiến, Tô Tấn, Trương Húc, Tiêu Toại, Lý Thích Chi, hiệu là “Tứ Trung Bát Tiên” (tám vị tiên trong rượu), được rút trong câu:

“Giảo như ngọc thụ lâm phong tiền. Tô Tấn trường trai tú phạt tiền”

9. Chương 9

Cuộc phẫu thuật diễn ra hết sức thành công. Do được đưa đến bệnh viện kịp thời lại thêm thể chất của Tiêu Mặc Vũ cũng không tồi nên đến rạng sáng ngày hôm sau, cậu đã qua khỏi cơn nguy kịch, sau đó được chuyển sang phòng hồi sức cấp cứu mà Thụy Hành Phong đã chuẩn bị riêng cho cậu. Tuy nhiên do bị mất máu quá nhiều nên cậu vẫn hôn mê chưa tỉnh. Ngồi trông Tiêu Mặc Vũ suốt một ngày một đêm, đến tảng sáng hôm sau mà cậu vẫn chưa tỉnh lại, Thụy Hành Phong cũng mệt mỏi vô cùng. Cuối cùng, đành nghe lời khuyên của Diêu Bán, vội vàng quay về biệt thự, thay rửa qua loa rồi lập tức phi xe đến bệnh viện. Trên đường đi anh nhìn thấy một cửa hàng hoa trước cổng bệnh viện, nghĩ nghĩ thế nào bèn dừng lại mua một bó hồng đỏ thắm. Gửi xe xong, Thụy Hành Phong cầm bó hồng được thắt gói gọn gàng trong tay với một vẻ mặt nghiêm túc, từng bước từng bước, đi về phía phòng bệnh của Tiêu Mặc Vũ Trong lòng không thôi lo lắng hồi hộp, giống như một thiếu niên ngây thơ lần đầu biết yêu, đi gặp người mà mình yêu thương nhất. Bây giờ thì anh đã hiểu vì sao lần đầu tiên gặp nhau, trên nét mặt Tiêu Mặc Vũ thoáng hiện ra biểu tình vừa vui vừa buồn, tâm trạng của cậu khi ấy có lẽ cũng giống hệt anh lúc này đây. Đứng trước cửa, Thụy Hành Phong dừng lại một chút, hít sâu một hơi rồi mới nhẹ nhàng đẩy cửa ra Anh tưởng tượng tới hình ảnh say ngủ của cậu đẹp tựa thiên sứ đang thiêm thiếp giấc nồng giữa vườn hoa hồng. Nhanh tính lại đi, đừng để anh tiếp tục đợi chờ trong lo âu như thế nữa

Ai ngờ, vừa ngẩng đầu lên nhìn thấy tình cảnh trên giường làm Thụy Hành Phong há hốc mồm ra. Tiêu Mặc Vũ không biết đã tỉnh từ lúc nào, đang ngồi trên giường bệnh, hai tay đặt trên vai Diêu Bán, còn người kia thì đang ôm ngang eo cậu, tư thế mặt đối mặt của hai người giống như Diêu Bán nhanh chóng nhận ra có người bước vào, quay đầu lại nhìn thấy gân xanh nổi lên hai bên thái dương Thụy Hành Phong thì vô cùng hoảng sợ, vội vàng buông Tiêu Mặc Vũ ra, nhảy xuống khỏi giường, đứng cách xa ba mét rồi mặt đỏ tai hồng lắp bắp: “Thiếu thiếu thiếu Thiếu gia, tôi chưa làm gì hết đâu!”

Thật oan uổng mà, chẳng qua vừa rồi lúc Tiêu Mặc Vũ tỉnh cứ giãy giụa đòi xuống giường, anh không thể cứ đứng làm ngơ nên mới giúp cậu, vì sao mỗi lần cậu chủ đều bắt gặp đúng lúc thế chứ?

“Cút ra ngoài cho tôi!”

Nếu không phải hiểu rõ Diêu Bán trung thành và tận tâm với mình như thế nào, có lẽ Thụy Hành Phong đã chém đứt hai bàn tay vừa ôm Tiêu Mặc Vũ rồi, không được tận mắt thấy cậu tỉnh lại đã đủ làm anh bức mình, giờ lại để anh thấy cả chuyện này nữa!

“Vâng.” Diêu Bán vội chạy trốn chết.

“Anh cần gì phải cáu giận như vậy, Diêu Bán thực đáng thương mà.” Tiêu Mặc Vũ cười nói, vết thương dưới bụng vẫn còn đau, đầu hơi choáng váng, do mất máu quá nhiều nên giờ đây khuôn mặt cậu tái nhợt không chút huyết sắc nhưng suy nghĩ lại tỉnh táo đến lạ kỳ.

Nghe Diêu Bán nói, người ám sát cậu không phải thủ hạ của Ngụy Á Niên mà là người đã từng bị thua cậu trong một vụ kiện công ty kiến trúc Hải Ninh. Cậu vẫn nhớ có lần Thư Phàm từng nhắc nhở Cao Kiến Dũng vì vụ anh trai hãm tử sát trong tù mà trở nên điên cuồng, sau khi được tạm tha ra tù rất có thể sẽ trả thù những người liên quan tới vụ án, nhắc cậu nhất định phải cẩn thận song cậu lại không chú ý.

Minh thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng (*). Hiện tại Cao Kiến Dũng đã bị cảnh sát bắt giữ, xem ra lần này bị phạt tù mười tám năm, hẳn chắc chắn sẽ không chịu nổi đâu. Đạo qua quỷ môn quan một vòng, không thể nói cậu không sợ hãi chút nào, nhưng cảm giác không thể dứt bỏ lại còn sâu đậm hơn, suy nghĩ cũng thanh tỉnh chưa từng có.

(*) Thương phóng trước mặt dễ tránh / Tên bắn sau lưng khó phòng. Ý chỉ sự công kích công khai thì có thể dễ dàng né tránh nhưng sự công kích, hãm hại ngầm ngấm thì khó mà biết được để đề phòng.

Tiêu Mặc Vũ lẳng lẳng nhìn người đàn ông đang bứt rứt bất an đứng ở cửa, hạ tầm mắt xuống nhìn thấy bó hoa hồng trong tay anh, khóe môi không khỏi khẽ giương lên

“Tặng cho em sao?”

“Ừ.”

Thụy Hành Phong bước tới, cắm hoa vào chiếc lọ để trên bàn. Màu đỏ tươi của hoa hồng dường như làm nền cho vẻ tái nhợt của cậu, tạo ra một vẻ đẹp tương phản thị giác mãnh liệt.

“Mặt em tái quá, có muốn ngủ thêm một lát không?” Thụy Hành Phong nhìn cậu không biết chán. Lúc này trên đường đi, có biết bao nhiêu lời muốn nói với cậu thì giờ đây khi cùng cậu mặt đối mặt, ngay cả một câu cũng chẳng thể nói thành lời.

“Thôi, em đã ngủ đủ rồi.” Tiêu Mặc Vũ lắc đầu. Sau sự việc kinh hoàng kia, không ngờ cuộc nói chuyện giữa hai người lại có thể bình tĩnh đến thế, là vì tiếp cận với cái chết một lần rồi nên bây giờ đôi bên đều thành thật hơn chăng?

Tiêu Mặc Vũ đau lòng nhìn sắc mặt âm đạm của nam nhân, “Anh gây đi nhiều quá, nghe Diêu Bán nói, anh đã rút những bảy trăm cc máu cho em nhưng lại không chịu ăn uống nghỉ ngơi phải không?”

“Anh không sao. May là anh cùng nhóm máu B với em, nếu được, có rút hết máu của anh cho em anh cũng đồng ý.”

“Vậy anh sẽ chết.” Tiêu Mặc Vũ nở nụ cười.

“Nhưng còn tốt hơn là nhìn thấy em chết.” Thụy Hành Phong ừ ừ nói, cảm giác thống khổ khi suýt mất cậu, cả đời này không bao giờ anh muốn ném trái tim thêm lần nữa.

Người đàn ông này vốn không phải loại người biết nói lời ngon tiếng ngọt, những lời vừa rồi của anh đã là cố gắng lắm rồi. Giờ phút này, Tiêu Mặc Vũ chợt thầm cảm ơn Cao Kiến Dũng đã đâm cậu một dao.

Kéo chiếc ghế qua, Thụy Hành Phong ngồi xuống bên cạnh, nắm lấy tay trái đã thấm lạnh mồ hôi của cậu, áp lên má mình, nhẹ nhàng dụi dụi Thật may, cậu vẫn ổn, thật tốt quá, mọi chuyện vẫn chưa quá muộn! Khóe mắt Tiêu Mặc Vũ hơi ướt, để mặc anh im lặng nắm lấy tay mình thật lâu, hai người đều

không nói câu nào, chỉ lẳng lặng ngồi thế thôi, thậm chí còn nghe được cả tiếng hít thở của nhau. Kinh qua kiếp nạn này, mới phát hiện thời gian hai người được ở cùng nhau thật quý giá biết bao!

“Sao anh không nói gì?” Cuối cùng Tiêu Mặc Vũ đánh tan sự trầm mặc, rũ mi nhìn người đàn ông ngồi bên giường.

“Không biết nên nói gì.” Muốn nói, muốn sám hối, nhiều lắm, rất nhiều, nhưng lại không biết mở lời thế nào.

“Anh không nói, vậy để em nói.” Tiêu Mặc Vũ mỉm cười, “Thụy Hành Phong, em hối hận” Lời còn chưa dứt, tay cậu đột nhiên bị nam nhân siết chặt lại.

“Em rất hối hận, thì ra mọi việc chúng ta đã từng làm, đều chẳng có nghĩa lý gì hết.” Tiêu Mặc Vũ nghĩ lại mọi chuyện

“Không được nói hối hận!” Thụy Hành Phong không kiềm được nữa, tình cảm đè nén trong phút chốc như hồng thủy phá vỡ đê, anh khom người ôm cổ cậu, cẩn thận tránh đi miệng vết thương trên bụng cậu, đem cả người cậu tựa vào ngực mình Từ trước đến giờ nhiệt độ cơ thể anh bao giờ cũng cao hơn cậu, cậu thích nhất là được cọ cọ vào người anh, giống như con mèo nhỏ nhận sự ấm áp từ anh; thế nhưng lúc này đây, độ ấm ấy lại làm cậu toàn thân cứng ngắt. Đã từng có quá nhiều hành vi thân mật, đã biết quá rõ từng phân da thịt của nhau, nhưng bây giờ, ngay cả độ ấm của một cái ôm bình thường cũng không thể chịu được! Trái tim Tiêu Mặc Vũ đau thắt lại Giờ khắc này, cậu thật sự hối hận.

“Đừng nói lời hối hận. Xin em, làm ơn tha thứ cho anh, em phải tha thứ cho anh, không phải hai mươi năm rồi em mới đến được với anh sao? Cho nên bây giờ, em phải tha thứ, phải tha thứ cho anh Nhất định phải tha lỗi cho anh Tha thứ cho anh”

(*) Đoạn này mình đọc cảm giác anh Phong có phần sợ hãi và luống cuống rối trí nên để anh Phong xưng “anh” thay vì cách xưng “tôi” như mọi khi nghe có phần hồ hững và lãnh đạm. Nếu bạn nào cảm thấy có gì không ổn góp ý cho mình với nhé:”>

~Giọng nói khàn khàn của nam nhân, cứ lặp đi lặp lại bên tai, một lần lại một lần, không ngừng nói ba chữ “Tha thứ anh”, ông ông tác hưởng bên tai cậu, như xé rách trái tim cậu. Bất tri bất giác, trong mắt dâng lên một màn nước, cảnh vật phía trước, đã mơ hồ khó phân biệt

“Đừng, đừng hối hận vì đã yêu anh!” Thụy Hành Phong nắm chặt tay cậu.

Tiêu Mặc Vũ rưng rưng nhìn anh, nhẹ nhàng lắc đầu, “Em không hối hận vì chuyện này, hai mươi năm, dù có hối hận cũng đã muộn, em chỉ hối tiếc vì cách mà chúng ta chọn để bắt đầu.”

Cậu không phải là người chấp nhặt, sẽ không để bụng những xung đột trước kia với nam nhân, cho dù có thật sự hơi để ý, nhưng nhìn anh lộ ra vẻ mặt bồn chồn lo lắng như vậy, mọi cảm giác khó chịu cũng đều tan thành mây khói. Cậu chỉ hối hận cách mà hai người quen nhau, còn có, biết bao năm tháng hoài phí trải qua trong sự dằn vặt Nếu, ngay từ đầu cậu thành thật với bản thân, rồi làm quen bằng cách bình thường, chuyện quá khứ có thể sửa lại một lần nữa chăng? Là do cậu vội vàng, muốn nhanh chóng được gần anh, vì từ nhỏ bị cha mẹ vứt bỏ nên càng không tin mấy chuyện cổ tích tình yêu, cậu khẳng khái cho rằng, muốn trong mắt anh không còn ai khác ngoài cậu, chỉ có một phương thức duy nhất, đó là bắt đầu bằng thể xác. Cho dù không chiếm được trái tim anh, nhưng chỉ cần có thể chạm vào anh, cũng đã tốt lắm rồi. Chính vì ôm suy nghĩ ngờ nghệch như thế, mới dẫn đến kết cục ngày hôm nay: Quen thuộc cơ thể của nhau, nhưng hai tâm hồn lại không đồng điệu, thậm chí thiếu chút nữa, còn trở thành người xa lạ.

“Thụy Hành Phong, em sai rồi, lúc trước, nhẽ ra chúng mình có thể có một khởi đầu tốt.”

Tiêu Mặc Vũ lẳng lặng nhìn anh, đôi mắt phiếm lệ

“Lẽ ra chúng ta nên tạo một ấn tượng thật tốt, vào một buổi sáng đẹp trời sau cơn mưa, hoặc vào một chiều nắng trời rực rỡ, hai đứa tình cờ gặp nhau trên đường, hoặc ở B&P Em tán thưởng năng lực của anh, anh cũng khen ngợi tài năng của em, chúng ta cùng nhau làm việc và dần dần hiểu về đối phương; sau mỗi đợt công tác, hẹn nhau đi uống vài ly, rồi trở thành tri kỷ không giấu nhau điều gì Cứ như vậy, sớm chiều bên nhau, từ từ yêu mến lẫn nhau, nhận ra đối phương là người không thể thiếu trong cuộc đời mình; tổ tình, sau đó hẹn hò. Bắt đầu như vậy, thật tốt hơn nhiều so với hiện tại, lại càng có thể khắc cốt ghi

tâm! Nên em thật hối hận, em không nên Không nên vừa gặp đã quyến rũ anh, không nên dễ dãi cùng anh lên giường, để anh khinh thường em Rõ ràng em yêu anh đến thế, vì sao lại cố tình chọn một cách bắt đầu ngu ngốc như vậy! Vì sao em không thể chờ, chờ anh dần yêu em? Vì sao em lại nóng vội như thế?” Giọt nước mắt trong, lặng lẽ lăn trên gò má cậu “Điều em hối hận cuối cùng, không nên vì tiền mà theo Ngụy Á Niên ba năm. Đoạn quá khứ đen tối đó là chuyện em không muốn nhắc đến nhất, nếu có thể, em thật muốn chặt đứt mọi liên hệ với quá khứ; nhưng đây là chuyện không có khả năng. Quá khứ, cũng là một phần của hiện tại, bóng ma này sẽ theo em cả đời. Vì thế, hôm nay em phải nói với anh, em không phải loại sơn dương ngây thơ thuần khiết, để đạt được mục đích của mình có thể không từ thủ đoạn, cực hết thảy vào canh bạc. Em như vậy, còn có tư cách ở lại bên anh sao? Anh có thể chấp nhận sao? Nếu thời gian có thể quay ngược..... Em nhất định, nhất định không bước vào cuộc đời anh như vậy

“Đừng nói gì nữa!” Thụy Hành Phong ôm chặt cậu, nước mắt của cậu làm tim anh quặn đau từng hồi.

“Với chúng ta lúc ấy, đó đã là cách bắt đầu tốt nhất, là kết quả tốt nhất! Cho dù khi đó có tốt thế nào, cũng không thể tốt hơn so với hiện tại.”

Anh thay cậu lau đi nước mắt, nâng cằm cậu lên, nhìn vào đôi mắt ướt của cậu, “Đồ ngốc, em nghĩ ngợi lung tung làm gì? Anh chưa bao giờ hối hận vì đã quen em như thế, thật ra, lần đầu tiên gặp em ở B&P, anh cũng đã động tâm, nếu không sao có thể dễ dàng đưa một người lạ về nhà như thế? Huống chi em còn là cố vấn luật sư của B&P. Từ ngày gặp em đến giờ, tất cả những gì liên quan đến em anh đều tự phá vỡ nguyên tắc của bản thân, vì em mà lòng không yên, tất cả chỉ tại anh quá ngu ngốc, tới tận bây giờ mới chịu hiểu ra mọi chuyện. Tiêu Mặc Vũ, anh không bận tâm quá khứ của em ra sao, chỉ lo từ rày về sau em còn ở bên anh hay không mà thôi. Chuyện em ở cô nhi viện Ánh Dương anh đã sớm tra ra từ trước. Xin lỗi, vậy mà lại không nhận ra em, nhưng không phải anh có ý coi thường em đâu, nếu thật sự chỉ vì tiền, sao em lại rời bỏ Ngụy Á Niên được.”

Anh dùng tay che lại môi hoa của cậu đang há hốc vì ngạc nhiên, nhẹ nhàng lắc lắc đầu.

“Anh không cần một con sơn dương ngây thơ vô tội, kiểu loại yếu đuối ảo lả đó, vừa thấy đã không muốn ăn, cái anh yêu là sự liều lĩnh của em. Tin tưởng anh, chúng ta lúc ấy như vậy đã là rất tốt rồi, nên em đừng hối hận vì quá khứ, còn bây giờ, em phải tha thứ cho anh, tha thứ vì anh đã hiểu lầm em, thứ cho anh trước kia đã không hiểu tường tận về con người em, làm em tổn thương nhiều đến thế.....”

Thụy Hành Phong cúi đầu, thành kính hôn lên tay cậu, nhìn sâu vào đáy mắt cậu, “Em có nguyện tha thứ cho anh không?”

Tiêu Mặc Vũ nhìn anh một lúc lâu, cuối cùng nín khóc mà cười, “Anh nói xem?”

“Em muốn anh nói? Điều anh muốn nói nhất lúc này là.....” Thụy Hành Phong ghé sát vào người cậu, lúc còn cách môi cậu một tấc mới chậm rãi nói: “Anh yêu em, yêu đến hận không thể một ngụm ăn sạch em luôn..... ” Sau đó nhẹ nhàng áp môi mình lên bờ môi cậu.

Là do tâm ý tương thông, hơn nữa lại để ý đến miệng vết thương của cậu nên nụ hôn này mang theo một sự dịu dàng trước nay chưa từng có. Nam nhân nhẹ nhàng cuốn lấy đầu lưỡi của cậu, biến hóa từng góc độ, mềm nhẹ cắn mút, hấp lấy nước bọt của cậu, hơi thở thân mật đan xen vào nhau, ngực dần dần nóng lên, tim cũng đập thành thịch từng hồi..... Rõ ràng chỉ là một cái hôn mà thôi nhưng so với cảm giác nóng bỏng lúc làm tình lại càng say mê quyến luyến hơn. Sợ cậu còn yếu sẽ không chịu được, nụ hôn này cũng không quá lâu, Thụy Hành Phong buông cậu ra, vuốt ve đôi gò má nhợt nhạt pha chút đỏ ửng của cậu.....

“Việc bây giờ em cần làm là phải dưỡng thương cho tốt, không được lộn xộn có biết không? Nếu đã nói rõ hết thảy với anh, vậy từ giờ cứ giao việc chăm sóc em cả đời cho anh đi. Chờ sức khỏe của em tốt lên, anh sẽ mang em về biệt thự, còn từ giờ tới lúc đó, hãy cố kiên nhẫn một chút.”

Tiêu Mặc Vũ mỉm cười nhìn nam nhân, đường nét cương hãn cương nghị làm gương mặt anh trở nên rất đẹp, nhưng sự dịu dàng nhu hòa lại càng làm anh đẹp đến độ khiến cho nai con chạy loạn trong lòng người ta(*), cậu quả nhiên đã không nhìn nhầm báu vật này!

(*) Nai con chạy loạn trong lòng: Ý chỉ sự chọn vẹn, bối rối. =v=

“Nhìn anh kĩ như vậy làm gì?” Thụy Hành Phong thân mật cọ cọ mũi cậu.

“Em cười anh thật hào phóng vung tay đưa chi phiếu, nói lời cũng thật êm tai, anh đừng quên, em vẫn còn giữ chi phiếu anh cho.” Trong mắt Tiêu Mặc Vũ hiện lên một tia giảo hoạt.

Không ngờ cậu nhắc lại chuyện cũ này, trên trán Thụy Hành Phong chảy ra một giọt mồ hôi lạnh, “Sao em còn giữ tấm chi phiếu đó vậy, nhanh trả nó lại cho anh.”

“Không được!” Tiêu Mặc Vũ kiên quyết từ chối, “Thật vất vả mới có được tấm chi phiếu giá trị như vậy làm vật kỉ niệm, em sẽ cất giữ thật tốt. Vạn nhất có một ngày anh muốn chia tay với em, em còn có thể nhân cơ hội vớt vát một chút.”

Thụy Hành Phong vẻ mặt khổ sở, chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài ôm lấy cậu, “Tiểu tử tông, anh biết sai rồi, rốt cuộc phải làm thế nào em mới bằng lòng tha thứ cho anh?”

Anh chỉ biết, cậu sẽ không dễ dàng tha lỗi cho anh như vậy. Hajz, tất cả đều là do mình tự làm tự chịu thôi.

“Hừ hừ, lúc trước anh đã nói thế nào, cái gì mà chỉ cần em có thể chống đỡ được, sau này em muốn làm cái gì anh cũng không nói nửa chữ “không”, anh không định nuốt lời đấy chứ?” Tiêu Mặc Vũ nhìn anh, cười xấu xa như một ác ma.

“Đúng rồi, anh đã từng nói thế.” Trong lòng Thụy Hành Phong chợt nảy lên dự cảm không tốt cho lắm, “Không phải bây giờ em định đòi nợ anh đấy chứ?”

Đúng là làm người không nên nói trước cái gì mà. Anh đã tự đem mình lên thớt gỗ mặc cho cậu “làm thịt”(*), nhìn thấy ánh mắt giảo hoạt của cậu không biết lại nảy ra ý đồ đen tối gì, trong lòng Thụy Hành Phong âm thầm ai oán. Thảm! Đời mình sau này thảm rồi!

(*) Nguyên văn: [zǎigē] nghĩa là “xâu xé, chia cắt, áp bức, bóc lột, xâm lược” nhưng vì có hình ảnh cái thớt nên mình để từ “làm thịt” đi kèm, mong là không làm hỏng ý nghĩa của câu T^T

“Bây giờ em còn chưa nghĩ ra, chờ khi nào em nghĩ ra rồi sẽ nói lại với anh.” Tâm tình vừa thả lỏng đã cảm thấy toàn thân đau nhức, Tiêu Mặc Vũ quyết định “từ bi” tạm tuyên bố “hoãn thi hành hình phạt”. Dù sao ngày tháng còn rất dài, anh trốn không thoát được đâu.

“Em vừa mới tỉnh không nên nói nhiều, ngủ thêm một lúc đi.” Thụy Hành Phong đau lòng vuốt ve gò má cậu, dịu cậu nằm xuống, chỉnh lại chăn cho cậu.

“Anh vẫn ở đây với em chứ?” Tiêu Mặc Vũ vươn tay ra khỏi chăn.....

“Còn phải nói, đương nhiên anh sẽ ở lại với em rồi.” Thụy Hành Phong cầm tay cậu, hôn hôn lên đầu ngón tay, sau đó coi nó như trân bảo mà nâng niu.

Không còn tiếng động, phòng bệnh rộng lớn bỗng chốc lặng tờ như lòng đại dương sâu không thấy đáy, chỉ còn nghe tiếng tim đập của nhau, như đáp lại nhau Quả thực, không có gì..... có thể tốt hơn hiện tại! Thụy Hành Phong chăm chú nhìn đôi môi xinh đẹp mà tái nhợt của cậu, nhìn đến không chớp mắt, anh không nỡ nhắm mắt..... Mãi tới tận khi không chịu được cảm giác buồn ngủ dâng lên mãnh liệt, anh mới vô thức chậm rãi nhắm mắt lại, ghé vào bên giường cậu ngủ..... Cho dù đang ngủ, tay anh vẫn nắm chặt tay cậu. Đầu hai người gần như là tựa vào nhau, cùng hít thở, hơi thở ngọt ngào vẫn vít, ngay cả bầu không khí xung quanh cũng trở nên nhu hòa đến lạ kì. Chờ hồi lâu không thấy có động tĩnh gì, Diêu Bán thấy lạ, nhẹ nhàng đẩy cửa ra, nhìn vào, quả là một bức họa đẹp vô cùng. Diêu Bán sợ run vài giây, bỗng nhiên cảm thấy hốc mắt nóng lên, sau đó, anh nhẹ nhàng đứng ngoài canh cửa, giống như một pho tượng môn thần (*), thành kính canh giữ bên ngoài.

(*) Môn thần: Thần giữ cửa.

Yêu nghiệt sống lại! Diêu Bán không biết mình nên mang tâm trạng “Hoan hô vạn tuế” hay “Đầu đau muốn nứt” khi kể ra những lời này.

Số là từ khi Tiêu Mặc Vũ được Thụy Hành Phong đưa về biệt thự, cuộc sống của anh chỉ có thể dùng hai chữ “địa ngục” để hình dung, mà đối với thiếu gia, hẳn cũng là “địa ngục”, tuy nhiên vừa nhìn thấy vẻ mặt thích thú của thiếu gia dù cho bị Tiêu Mặc Vũ đè đầu cưỡi cổ giường oai, Diêu Bán mới hiểu hết được cái

gì gọi là “Người vương vào tình yêu đều biến thành kẻ ngốc”. Nhưng nói thế nào đi chẳng nữa, thiếu gia, dù cậu có hoàn toàn biến thành kẻ ngốc, trong mắt tôi cậu vẫn anh minh sáng suốt như thiên thần! Trong lòng Diêu Bân ghen ngào rơi lệ..... Đợt này biệt thự của Thụy Hành Phong yên ổn được vài ngày, bởi vì vết thương đang khép miệng, chỉ có thể ngoan ngoãn nằm trên giường dưỡng thương, không thể làm được việc gì khác nên Tiêu Mặc Vũ có vẻ an ổn hơn chút, nhưng dù mỗi ngày nằm trên giường, cậu vẫn giày vò anh và Thụy Hành Phong đến chết đi sống lại. Suốt ngày nằm trên giường không làm gì, đối với một người từ trước đến nay thích bận rộn như Tiêu Mặc Vũ thì khó tránh khỏi cảm thấy buồn chán, cậu bèn làm làm nũng với Thụy Hành Phong, mà cái người kia thì đã sủng cậu lên trời, vô luận yêu cầu khó khăn thế nào cũng đều đồng ý. Tiêu Mặc Vũ cần môi, tỏ vẻ đáng thương nói ở một mình trong phòng rất buồn, muốn nuôi một con gì nhỏ nhỏ để chơi cùng, Thụy Hành Phong xụ mặt, bảo Diêu Bân chạy nhanh đi mua hai con mèo nhỏ, một đôi cún con, một đôi chuột bạch, hai con thỏ trắng, bốn con vẹt, một đàn cá cảnh nhiệt đới và ba con rùa, hạn cho Diêu Bân trong một giờ phải mua về đủ làm anh té xỉu, mặt mày xám tro tới chợ bán thú nuôi, vượt đủ loại đèn xanh đèn đỏ chạy xe về tới biệt thự, còn bị Thụy Hành Phong trách cứ sao lại để Tiêu Mặc Vũ phải đợi thêm hai mươi phút. Kết quả thì thế nào chứ, không tới ba ngày, Tiêu Mặc Vũ có mới nới cũ, chơi đùa chán xong liền tổng hết đồng thú nuôi đó cho Diêu Bân. Mấy con vật kiểu như mèo con hay thỏ trắng linh tinh gì đó còn đỡ, nhưng đôi cún con lại rất bất nháo, đại tiểu tiện bừa bãi, thậm chí thừa dịp Thụy Hành Phong ngủ quên lúc trông Tiêu Mặc Vũ, ngang nhiên tha đôi giày da đắt tiền của anh ngâm vô nước tiểu

Diêu Bân sợ tới mức ba hồn bảy vía đều chạy ra ngoài, vội vàng tóm cún con liệng linh tới trước mặt Thụy Hành Phong nói: “Thiếu gia, cậu cứ yên tâm, tôi nhất định sẽ làm thịt nó, báo thù thay cho giày da của cậu” Lời còn chưa nói hết đã bị cún con cắn một ngụm vào mu bàn tay, đau đến độ làm khuôn mặt anh sém biến dạng.

“Thịt chó hầm có vẻ ăn ngon hơn, đừng quên cho hà tiêu và hoa hồi.” Sắc mặt Thụy Hành xanh đen ném ra một câu rồi phúi phúi ống quần rồi đi.

Quả nhiên không hổ là thiếu gia, vừa đẹp vừa độc! Còn chưa kịp cảm thán thành lời, chỗ bắp đùi đã truyền đến một cơn đau nhức, một con cún con còn lại đã cắn anh phát nửa đồng thời không ngừng sửa anh, đại khái chắc là nhìn thấy đồng loại của mình đang “vùi thân trong nguy hiểm”, cu cậu rất có “nghĩa khí” đến cứu viện.

Mấy ngày sau đó, trên người Diêu Bân luôn bị cắn tã tơi, mỗi ngày đều mệt mỏi, đi theo phía sau là hai con chó nhỏ trời sinh tính tình hung ác, “rác rưởi” này không bị ném ra khỏi cửa hoàn toàn là do một câu nói của Tiêu Mặc Vũ “Đừng vứt đi, thỉnh thoảng tôi còn muốn chơi với chúng nó.” Diêu Bân chỉ thiếu nước quỳ xuống hô lên “Hoàng đế bệ hạ”, một câu nói vô tâm của cậu, có người sẽ làm theo như phụng thánh chỉ nhưng cuối cùng chỉ có tôi là gặp xúi quẩy! Mấy ngày đầu Tiêu Mặc Vũ còn yếu, Thụy Hành Phong luôn cố gắng dành thời gian chăm sóc, nhưng khi thương thế của cậu dần tốt lên lại cộng thêm chuyện công ty có nhiều việc chồng chất cần xử lý ngay, thời gian Thụy Hành Phong ở nhà cũng ít dần đi. Mà không có Thụy Hành Phong, người tiếp Tiêu Mặc Vũ cũng chỉ có Diêu Bân, thời gian hai người ở chung bắt đầu nhiều thêm, Diêu Bân mới cảm nhận sâu sắc được cậu là người khó hầu hạ cỡ nào. Một giây trước còn dùng ngữ điệu đáng thương nói “Tôi rất buồn chán.....” sau đó để lộ một nụ cười mê người, đưa ra những yêu cầu tai quái, nếu không phải là muốn đồ ăn chay nổi tiếng ở Phúc Kiến thì cũng là muốn ném thử xúi mại ở Hương Cảng, đôi lúc hứng lên thì muốn ăn hạt dẻ rang đường Thường xuyên hại Diêu Bân phải lái xe từ thành đông sang tây, rồi từ thành tây vào trong nội thành, thậm chí có khi một ngày phải lái xe mấy vòng mới đến được, chỉ vài ngày như vậy, Tiêu Mặc Vũ hiển nhiên được nuôi béo mập, sắc mặt hồng nhuận, trong khi đó Diêu Bân lại gầy một vòng, toàn thân xanh xao vàng vọt. Bây giờ mỗi lần đi đến phòng ngủ anh đều cảm thấy kinh hãi, chỉ cần vừa nghe thấy câu “Tôi rất buồn chán”, hai chân liền phát run, làm vệ sĩ mười mấy năm, Diêu Bân còn chưa rơi vào tình trạng kiệt sức thế này bao giờ, mỗi một buổi tối khi ngã lên giường, đều cầu nguyện mặt trời tốt nhất đừng có mọc nữa.

Đang ở trong lòng rơi lệ lên án, cửa lớn bỗng nhiên mở ra, Thụy Hành Phong vừa mới tan làm xuất hiện ở cửa.

“Thiếu gia, cậu đã về!” Diêu Bân nhìn thấy anh, tựa như nông nô bị ức hiếp gặp giải phóng quân(khổ =))). A a, cuối cùng thiếu gia đã về, những ngày chịu khổ sở của anh có thể chấm dứt rồi! Thụy Hành Phong cởi áo ba-đờ-xuy xong, câu đầu tiên nói chính là hỏi Tiêu Mặc Vũ.

“Ách..... Này..... ” Tưởng tượng đến nỗi bi thảm hôm nay mình gặp, Diêu Bân nghĩ mình đúng là đâm đầu vào bụi rậm.

“Làm sao vậy? Cậu ấy lại bắt nạt anh sao?” Nhìn thấy biểu tình của Diêu Bân, Thụy Hành Phong cảm thấy vừa buồn cười vừa tội nghiệp. Ai, mấy ngày nay thực sự là vất vả cho cậu ta rồi. Nếu không phải anh tin tưởng Diêu Bân, cũng sẽ không nhờ y chăm sóc Tiêu Mặc Vũ, nhưng nhìn dáng vẻ cậu ta thực thê thảm, chờ Tiêu Mặc Vũ hoàn toàn bình phục, để cho y nghỉ ngơi một chút vậy.

“Hôm nay..... Rất tốt..... Nhưng..... Chỉ là”

“Chỉ là cái gì, cậu ấy bảo cậu làm gì sao?”

Thụy Hành Phong đi đến phòng ngủ, Diêu Bân theo ở phía sau

“Tiêu tiên sinh muốn tôi cùng cậu ấy chơi cái gì mà “Hồng hoang chi kiếm””

“À, là game online, cái đó, cậu ấy cũng bắt tôi chơi cùng.” Thụy Hành Phong cười khổ nói. Bởi vì nằm trên giường thực sự rất nhàm chán, Tiêu Mặc Vũ mới muốn chơi trò chơi, không chỉ chơi đến nghiện, còn thường xuyên lôi kéo anh chơi cùng. Phải cái Thụy Hành Phong là gì cũng giỏi nhưng chơi game lại cực dở, một phút đồng hồ mà chết đến ba lượt, làm Tiêu Mặc Vũ tức giận, mắng anh ngu ngốc, không bao giờ chơi cùng anh nữa.

“Cậu ấy mắng anh ngu ngốc phải không?” Dựa vào kinh nghiệm của bản thân, Thụy Hành Phong hỏi Diêu Bân.

“Không phải..... Chính là.....”

Nắm tay, thả ra, rồi lại nắm tay, sau một hồi xoắn xuýt, Diêu Bân ngẩng đầu, nét mặt bi tráng lên án: “Rõ ràng tôi là một người đàn ông cao lớn thô kệch, vì sao Tiêu tiên sinh nhất định phải bức tôi chọn nhân vật nữ nũng nịu, mất to đến đáng sợ, lông mi dài hơn bút lông? Cái gì tôi cũng có thể chịu được, nhưng không thể chịu được phải làm kẻ lẳng lơ!”

Thụy Hành Phong run run, thiếu chút nữa ngã sấp xuống, ngồi xổm ôm lấy bụng, toàn thân run rẩy kịch liệt

“Thiếu gia, cậu làm sao vậy? Có phải cảm thấy người không khỏe không?” Diêu Bân hoảng sợ.

“Tôi không sao..... Không có việc gì Anh đi nghỉ đi.” Thụy Hành Phong duy trì tư thế ôm bụng buồn cười, bước vào phòng ngủ, mở cửa ra, cũng không quay đầu lại phát tay với Diêu Bân, rồi “Phanh” một tiếng liền đóng cửa. Diêu Bân đứng tại chỗ, sờ sờ đầu, vẻ mặt u mê không hiểu gì hết.

“Có chuyện gì vui vậy?” Gặp Thụy Hành Phong vừa bước vào cửa đã cười sặc sụa, Tiêu Mặc Vũ không khỏi tò mò.

“Em đấy, về sau đừng bắt nạt Diêu Bân như vậy nữa, còn cứ thế, anh thấy cậu ta sẽ nổi điên lên mất.” Thụy Hành Phong cười đi đến bên giường, đem tiểu ác ma kia ôm vào lòng, nhéo nhéo mũi cậu.

“Em nào có!” Tiêu Mặc Vũ thực vô tội kêu lên: “Chẳng qua chỉ bảo anh ấy mua vài đồ vật cùng chơi trò chơi, nhảy thoát y vũ cho em xem, về mặt anh ta liền giống như bị em cưỡng ép vậy, đúng là không có một chút hài hước nào hết.”

“Em còn bảo cậu ta nhảy thoát y vũ cho em xem?” Thụy Hành Phong mị mắt, đột nhiên buông tay ra.

“Em buồn chán thôi, bảo anh ta nhảy thoát y vũ làm em vui một chút, kết quả anh ta chết cũng không chịu, giống như con thỏ chạy đi, em lại không thể cử động, nên không bắt được anh ta.”

Nhìn thấy sắc mặt nam nhân ngày càng đen, Tiêu Mặc Vũ hơi chột dạ cọ cọ ngực anh, “Đừng giận mà, anh bỏ em lại đi làm, em rất buồn na.” Cho nên mới đem Diêu Bân ra làm trò cười, mới trút giận vì lúc trước anh ta và La Bình trăm phương nghìn kế muốn chia rẽ bọn họ. Đương nhiên, những lời này cậu tuyệt đối sẽ không nói ra.

“Gần đây công ty bề bộn nhiều việc, em nghĩ anh có thời gian suốt ngày ở cạnh em sao?” Thụy Hành Phong hôn hôn hai má cậu, nghiêm mặt nói: “Sau này không được thân thiết với Diêu Bân như vậy, tuy rằng anh

tin cậu ấy nhưng không có nghĩa là anh không ăn dấm chua.” Lúc trước ở “Nhân vật nổi tiếng”, cậu ngang nhiên làm trò khiêu khích Diêu Bân, nếu là người khác, anh đã sớm đem hai người bọn họ trôi lại vớt vào rọ thả trôi sông như heo rôi. “Anh sẽ ghen thật sao?” Tiêu Mặc Vũ ngẩng đầu nhìn anh. Cậu và Diêu Bân ở cùng cả ngày nhưng rõ ràng anh không hề phản ứng gì hết.

“Tin lời anh, hậu quả cơn ghen của anh, em không thể dễ dàng chống đỡ được đâu, ít nhất là thân thể em lúc này không chịu được.” Tay trái Thụy Hành Phong trượt xuống lưu luyến vuốt ve cái mông mềm mướt của cậu, mỹ nhân ôm trong lòng nhưng lại không thể làm gì được, đáng giận, đời anh còn chưa bao giờ phải nhẫn nhịn như vậy.

“Thật ra..... Em cảm thấy mình gần khỏe hẳn rồi..... Có lẽ chúng ta có thể thử xem?” Hai má Tiêu Mặc Vũ phỉm đỏ, đưa tay sờ soạng nơi khóa kéo quần hơi mở của nam nhân..... Nhưng.... tay cậu bị chặn lại, anh nhìn cậu, lắc đầu.

Trong lòng có loại xúc động muốn khóc, Tiêu Mặc Vũ đẩy anh ra, dùng chăn trùm kín người mình..... Rõ ràng tâm ý đã tương thông nhưng lại vì mình bị thương mà không thể thân cận da thịt, nhìn anh nhẫn nhịn vất vả như vậy, cậu không khỏi tự giận bản thân.....

“Sao thế?” Thụy Hành Phong ôm cả chặn lẫn người vào lòng, xoay mặt cậu lại, dịu dàng nhìn cậu, “Không phải em đã đợi anh hai mươi năm rồi sao, bây giờ ngay cả mấy ngày cũng không thể chờ thêm được nữa ư?”

“Thế nào là không chờ được nữa, chỉ là em không muốn thấy anh khổ sở như vậy, em thật vô dụng.” Mắt Tiêu Mặc Vũ hồng hồng giống hai con thỏ nhỏ cậu mới mua. Đáng yêu quá, sao có thể đáng yêu như thế chứ? Thụy Hành Phong cười hân hoan lên môi hoa của cậu, ôn nhu nức nức liếm liếm, hôn đến tận khi cậu ý loạn tình mê mới buông ra.

“Tâm ý của em anh xin nhận, không muốn anh vất vả vậy thì nhanh khỏe lại đi. Đến lúc đó anh sẽ cùng em đại chiến ba trăm hiệp, làm đến độ thất lực em không thể thắng được, cho nên vì ngày đó, em phải chịu khó để dành sức lực đi, được không?”

Tiêu Mặc Vũ sục sịt, ngoan ngoãn gật đầu, không quậy phá nữa, hiếm khi cậu lại giống một con thú nhỏ ngoan hiền nép vào ngực anh..... Hôn hôn lên tóc cậu, Thụy Hành Phong cảm thấy mãn nguyện thở phào một hơi, ôm chặt người mình yêu nhất vào lòng.

10. Chương 10

Hai tuần sau, vết thương của Tiêu Mặc Vũ đã gần khỏi hẳn, đi lại cũng không đáng ngại nữa, sinh lực phục hồi khá nhanh, đồng thời dưới sự đồng ý của Thụy Hành Phong, cậu bắt đầu giúp Thư Phàm đang kêu khổ thấu trời xử lý một vài án kiện, không còn rảnh để đến “bắt nạt” Diêu Bân, điều này làm cho Diêu Bân nhẹ nhõm thở phào một hơi.

Sáng sớm, theo thường lệ người giúp việc mang đến một tập dày báo buổi sáng. Tiêu Mặc Vũ còn ngủ say, trong phòng ăn chỉ có hai người Thụy Hành Phong và Diêu Bân. Liếc nhìn tiêu đề một tờ báo xã hội, Diêu Bân mặt không đổi sắc đưa tờ báo cho Thụy Hành Phong, “Thiếu gia, cậu xem đi.....” Thụy Hành Phong đang uống nước trái cây bèn ngừng lại, liếc liếc sơ qua, đầu tờ báo là một tiêu đề to đậm đập vào mắt người đọc “Vua sắt thép Ngụy Á Niên ngồi tù, số tiền buôn lậu lên đến hơn hai triệu.” Thụy Hành Phong lạnh lùng nhếch khóe môi, “Hủy tờ báo này đi, đừng để cho cậu ấy thấy, còn nữa, sau này không được nhắc đến ba chữ “Ngụy Á Niên”.

“Vâng.” Diêu Bân cầm tờ báo mang đi.

Kể từ sau vụ Tiêu Mặc Vũ bị đâm, Thụy Hành Phong hạ quyết tâm diệt tận gốc quả bom nguy hiểm tiềm ẩn Ngụy Á Niên. Anh không muốn để sót lại bất kì mối nguy nào có thể gây hại cho cậu, huống chi Ngụy Á Niên còn từng giáp mặt uy hiếp anh, thấy hấn cố chấp với Tiêu Mặc Vũ như vậy, quả bom này bùng nổ chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi, xuống tay chậm không bằng ra tay nhanh. Vì vậy anh vận dụng vài mối quan hệ để tra ra chuyện làm ăn của Ngụy Á Niên, cũng là vận số tên đó đã đến lúc tận, chỉ vừa tra, Thụy Hành Phong phần khích phát hiện được một người hợp tác lâu dài với Ngụy Á Niên cùng đi buôn lậu, trùng hợp làm sao anh lại quen người này, sau đó nhanh chóng thương lượng với hấn, nhận lời cho hấn một

số tiền lớn đồng thời cho hắn ra nước ngoài. Người nọ cung cấp tất cả chứng cứ làm ăn buôn lậu, trong đó có liên đới tới không ít quan chức chính phủ cấp cao. Một vụ án lẽ ra gặp rất nhiều khó khăn trong việc điều tra nhưng nhờ tiếng tăm của họ Thụy và có người quen ở trong chính phủ cấp cao, phải nói “Đạo cao một thước, ma cao một trượng”, vận dụng các mối quan hệ làm cho cục điều tra buôn lậu vào cuộc, trong một lần Ngụy Á Niên đi buôn lậu, tiến hành bắt và thu giữ được cả người lẫn tang vật. Bây giờ có thể nói đồng bằng chứng như núi, cho dù Ngụy Á Niên có bản lĩnh gì cũng không thể trở mình được, xác định ở tù cả đời đi.

Ấy vậy mà Thụy Hành Phong chẳng có vẻ vui sướng gì cho lắm, không những thế mi tâm còn nhúu chặt lại, không phải anh để tâm đến Ngụy Á Niên mà người anh quan tâm làTiêu Mặc Vũ. Lúc tra xét về Ngụy Á Niên, anh phát hiện trong tay Tiêu Mặc Vũ nắm giữ không ít chứng cứ phạm tội của Ngụy Á Niên. Lúc ấy anh không khỏi giật mình, nhưng ngẫm lại, dù sao Tiêu Mặc Vũ cũng theo hắn ba năm, với sự thông minh của cậu, sao có thể không tóm được bằng chứng phạm tội cơ chứ? Đồng thời, điều này có thể giải thích tại sao Ngụy Á Niên rõ ràng mê mẩn cậu như vậy nhưng ba năm sau lại thả cậu đi, chỉ e là do hắn sợ bằng chứng trong tay cậu. Nhưng, nếu có chứng cứ, sao Tiêu Mặc Vũ lại không giao ra, thậm chí còn không hề nhắc đến nửa chữ với anh. Phải chăng vào thời điểm cá chết lưới rách(*), vẫn không muốn ném ra tấm vương bài cuối cùng? Có lẽ..... Cậu đối với Ngụy Á Niên, kỳ thật cũng có chút tình cảm phức tạp? Dù sao Ngụy Á Niên cũng là người đàn ông đầu tiên của cậu, mà theo anh biết, hắn đối xử với cậu cũng không tệ. Thụy Hành Phong tự giận bản thân mình thật hẹp hòi. Đàn ông khi đã yêu cuồng nhiệt thì so với phụ nữ lại càng ích kỷ nhỏ nhen hơn, anh không muốn trước mặt Tiêu Mặc Vũ để lộ dáng vẻ khó coi đó của mình. Dù thế nào, người Tiêu Mặc Vũ yêu, chỉ có duy nhất anh mà thôi, không ai có thể tin tưởng điều này hơn anh.

(*) Cá chết lưới rách: Tương tự câu “Mất cả chì lẫn chài”

Về phần quá khứ, tất cả cứ chôn trong tù cùng Ngụy Á Niên đi!

Trên đời này không có bức tường nào mà gió không thổi lọt qua được. Sau đó ít lâu, Thụy Hành Phong mới hiểu được điều này.

Chiều hoàng hôn.

Tan làm, vốn định về sớm gặp người yêu, nhưng khi mở cửa, lại phát hiện phòng khách không một bóng người, vì thế vọt tới phòng ngủ, khách phòng(*), thư phòng, phòng tập thể thao..... Tìm đến n lần nhưng cũng không thấy bóng dáng cậu, Thụy Hành Phong có hơi sốt ruột.

(*)Khách phòng: Phòng dành cho khách nghỉ lại, khác với “phòng khách” là phòng dùng để tiếp khách trà nước, nói chuyện, v.....v.....

“Thiếu gia, cậu ấy ở bể bơi.” Vẫn là Diêu Bân tìm được Tiêu Mặc Vũ.

“Bể bơi?”

Thụy Hành Phong ngẩn ra, lập tức phóng đi.

Do Tiêu Mặc Vũ chưa khỏe lại hoàn toàn nên Thụy Hành Phong vẫn dặn cậu không được ra ngoài trời, hướng chỉ bấy giờ đã vào mùa thu, anh lo cậu bị cảm lạnh. Cậu cũng luôn nghe lời, không ngờ hôm nay lại không nói tiếng nào đã đi ra ngoài.

“Sao em lại ở đây?”

Trên ghế đá cạnh bể bơi có một người đang nằm cuộn mình, trong lòng Thụy Hành Phong lo lắng, vội vàng cởi áo khoác đắp cho cậu rồi ôm lấy cậu. Tiêu Mặc Vũ cũng không phản kháng, ngoan ngoãn nằm trong ngực anh. Thân thể trong lòng gần như không hề có chút độ ẩm nào, cánh tay mảnh khảnh của cậu vòng qua cổ anh, anh cúi đầu, môi liền tiếp xúc với da thịt lạnh băng. Người này, rốt cuộc đã ở ngoài này bao lâu rồi? Lẽ ra không nên mang Diêu Bân đi, nên để cậu ta lại trông nom em ấy một tác không rời mới phải.

“Sao không chịu nghe lời anh, quần áo cũng không khoác thêm đã chạy ra ngoài thế này?”

Thụy Hành Phong nén giận, ra hiệu cho Diêu Bân chỉnh điều hòa ấm lên, sau đó ôm cậu ngồi lên sofa mềm mại đồng thời xoa nắn tay chân lạnh lẽo của cậu, Diêu Bân cũng thức tỉnh rồi khỏi.

“Ngụy Á Niên bị bỏ tù?” Tiêu Mặc Vũ không ngẩng đầu, chỉ rầu rĩ tựa vào ngực anh, nhẹ giọng hỏi.

Quả nhiên, không có bức tường nào cản được gió.

“Em biết rồi.” Thụy Hành Phong thản nhiên trả lời, tiếp tục xoa xoa tay cậu.

“Là anh làm?” Tiêu Mặc Vũ lại hỏi.

Ngụy Á Niên làm việc luôn rất cẩn thận, giao hoạt gian trá, trước nay chưa từng sơ hở, trừ phi có người nhúng tay vào, nếu không sao hẳn lại có thể thất bại thảm hại chứ.

Động tác của Thụy Hành Phong nhất thời dừng lại, sau một lúc lâu mới nói: “Anh.....”

“Không cần nói gì.” Tiêu Mặc Vũ cắt lời anh, “Em biết chắc chắn là anh, trừ anh ra không còn ai khác.”

“Anh không muốn để bất kỳ kẻ nào làm hại em.” Thụy Hành Phong cúi đầu nhìn cậu, “Đừng quên, anh cũng là một người không từ thủ đoạn nào, để bảo vệ người mình yêu, chuyện gì cũng có thể làm được.”

Tiêu Mặc Vũ đón ánh mắt của anh, “VẬY anh cũng biết..... Thật ra..... Trong tay em..... Nắm giữ đủ chứng cứ để Ngụy Á Niên phải ngồi tù cả đời.....” Từng lời cậu nói ra thực chậm, thực khó khăn, “Nhưng..... Em lại chưa từng nói với anh..... Có phải anh.....”

“Sẽ không.” Thụy Hành Phong kiên định nói: “Anh tuyệt đối sẽ không hiểu lầm em lần nữa, anh biết em làm như vậy, tất có lý do của riêng mình, em không cần phải giải thích với anh.”

Tiêu Mặc Vũ hơi hơi cử động, siết chặt lấy eo của anh, thấp giọng nói: “Phong, em chỉ không muốn đuổi tận giết tuyệt. Dù nói thế nào, nếu không có hẳn, cũng sẽ không có em của ngày hôm nay, mà em cũng không thể cùng anh yêu nhau. Chỉ cần hẳn không quá đáng, em cũng không muốn dồn hẳn vào chỗ chết.”

“Anh hiểu.” Thụy Hành Phong thơm má cậu, thẳng thắn nói: “Nói thật, anh có hơi để ý vì em không nói cho anh biết, nhưng chút tâm tư này rất nhanh đã tiêu tán. Bởi vì anh biết em yêu anh, đã trải qua nhiều chuyện như vậy, trên đời này đã không còn gì có thể chia cắt được chúng ta, em phải tin anh, cũng phải tin chính mình, thế nên, em có thể vui lên được không? Đừng giống như mang nặng tâm sự thế này. Quá khứ chỉ là quá khứ mà thôi, em cần nhìn vào thực tại. Không phải bây giờ anh đang ở trước mặt em sao, chẳng lẽ thế này còn chưa đủ sao?” Nói xong, anh dịu dàng nâng cằm cậu lên, chăm chú nhìn vào mắt cậu.....

Hốc mắt Tiêu Mặc Vũ phấp phất, môi mang theo nụ cười, “Vâng.” Sau đó, cọ cọ vào ngực anh.....

Cái ôm ấm áp, tâm hồn tương thông, không gì có thể tốt đẹp hơn thời khắc này..... Đang cảm thán, đột nhiên, sau gáy truyền đến đau đớn rất nhỏ, cúi đầu, thì ra cậu đang gặm cắn cổ mình.....

“Sao vậy, có phải em đói bụng không? Ngang nhiên bắt đầu ăn cả anh sao?” Thụy Hành Phong vui vẻ cười nói.

“Không sai, đúng là em muốn ăn anh!” Tiêu Mặc Vũ lập tức ngồi xuống, cười trên người anh.

Về mặt hưng phấn và ánh mắt giao hoạt của cậu làm cho Thụy Hành Phong cảnh giác.

“Em muốn làm gì?”

“Làm gì? Hắc hắc..... Cái này còn phải hỏi sao?” Tiêu Mặc Vũ nhếch môi, giống như công tử nhà giàu đùa giỡn “gái nhà lành”, lộ ra nụ cười mê đắm đồng thời nhanh chóng lột quần áo của Thụy Hành Phong.

“Này, em có chịu được không?”

Tình nhân nhiệt tình chủ động, tất nhiên anh nhiệt liệt đón mừng, chỉ là lo lắng cho thân thể của cậu.

“Không sao đâu, sáng nay bác sĩ Khương tới, em hỏi riêng ông ta có thể vận động mạnh được không, ông nói chỉ cần không quá kịch liệt, vận động hợp lý đều có thể làm.”

Tiêu Mặc Vũ đã cởi xong áo khoác của anh, giờ đang tháo cúc áo sơ mi.

“Vận động hợp lý? Hai chúng ta cùng một chỗ, nếu không phải củi khô lửa bốc thì cũng là trời long đất lở, em xác định là có thể thật chứ?” Chính vì sợ bản thân mình không khống chế được sẽ làm cậu bị thương nên anh mới nhấn nhay vấp vấp như vậy.

“Không cần lo lắng, em sẽ tự kiểm chế.” Tiêu Mặc Vũ tràn đầy tự tin nói.

“Tự kiểm chế?” Thụy Hành Phong cảm thấy trong lời nói của cậu có chút kỳ quái.

“Đương nhiên rồi, bởi vì lần này em sẽ thượng anh!”

Tiếng nói vừa dứt, Thụy Hành Phong liền giật mình. Một giây sau, anh ôm bụng cười to.

“Cười cái gì, họ Thụy kia, anh có gì bất mãn với em hả?” Tiêu Mặc Vũ then quá hóa giận, kéo cổ áo anh.

“Không có không có, anh nào dám có nửa điểm không hài lòng.”

Thụy Hành Phong nhin không được, đưa tay xuống phía dưới của cậu, thành thạo xoa bóp vài cái, Tiêu Mặc Vũ đã mềm nhũn người tựa vào anh.

“Tiểu Vũ thân mến, em chắc chắn rằng lúc em muốn thượng anh, cái kia có thể đứng lên chứ.”

Rõ ràng là tiểu thụ hồ ly quyến rũ, thế mà lại muốn thượng lão hổ, đúng là làm phản rồi!

“Vô nghĩa!”

Tiêu Mặc Vũ hung hăng trừng mắt nhìn anh, “Lúc trước anh đã hứa với em, chỉ cần em có thể chống đỡ được, dù em làm cái gì, cũng sẽ không nói không.”

Thụy Hành Phong nghĩ nghĩ, ấy thế mà lại dứt khoát gật đầu, “Được rồi, vậy em đến đây đi.”

Sau đó, anh thuần thục cởi sạch chính mình, nằm lên sofa rộng rãi..... Đồng ý nhanh như vậy? Phi gian tức trá! Nhưng dù thế nào, thân thể nam tính đẹp như tượng tạc trắng trợn phô bày trước mắt mình như vậy, làn da màu đồng cổ khỏe mạnh, vân da rõ ràng từng khối, phần bụng bằng phẳng, lồng ngực rắn chắc như đá tảng..... “Sắc đẹp” trước mắt làm suy nghĩ của Tiêu Mặc Vũ loạn hết lên, nước miếng chảy ròng ròng, làm sao còn có thể nghĩ kế gian thật hay giả ở đây.

“Anh chàng đẹp trai, em đến đây!” Tiêu Mặc Vũ lau lau nước miếng, xoa tay, nhanh chóng cởi quần áo của mình, hưng phấn nhào tới....

Quả nhiên, cảm giác “ở phía trên” thật tuyệt!

Tiêu Mặc Vũ dùng đầu lưỡi cố gắng mút nhũ tiêm của nam nhân, cảm nhận được của anh ở trong miệng mình dần cứng lên, sau đó, hai tay bắt đầu di chuyển trên người anh, vuốt ve cơ bụng rắn chắc cùng thắt lưng khêu gợi.....

Người đàn ông cũng không cự tuyệt, ngược lại còn mang vẻ mặt rất hưởng thụ, trên mặt còn lộ vẻ tươi cười cổ vũ, một bàn tay đưa ra sau đầu để gối, một bàn tay khác thì đùa bỡn mái tóc mềm mại của cậu. Tiêu Mặc Vũ cười quyến rũ, cả người ghé vào khối hạ của anh, cúi đầu, đưa nơi đã hơi cương của anh ngậm vào trong miệng. Thụy Hành Phong hưng phấn rên lên thỏa mãn, hai tay đè lại đầu cậu, phối hợp với động tác phun ra nuốt vào của cậu, để cho cậu hàm ngậm càng sâu hơn. Trong miệng truyền đến mùi xạ hương nồng đậm của nam nhân nhưng cậu không hề cảm thấy chán ghét, ngược lại còn có loại cơ khát mãnh liệt. Đã lâu không nhắm nháp thân thể của anh, toàn thân cậu đều rục rịch, thật muốn mau chóng cùng anh hòa làm một. Vì thế cậu cơ hồ tham lam liếm mút phân thân hùng vĩ thô dài kia, cũng bởi nó quá lớn, không thể hàm ngậm hết được nên cậu liếm như liếm kem, nút liếm từ trên xuống dưới một chút, vừa liếm vừa lấy tay đùa nghịch hai túi mềm kia để tăng thêm kích thích. Thỉnh thoảng nghe được tiếng rên rất nhỏ của anh chứng tỏ anh đang trong trạng thái vô cùng thoải mái, xem ra kỹ thuật của mình cũng không tồi, Tiêu Mặc Vũ hơi nâng khóe mắt, chỉ thấy nam nhân đang nhắm mi lại, như là nhắm nại điều gì, dáng vẻ cảm dục gợi cảm làm trái tim cậu loạn đập thành thịch. Lúc này anh hơi nâng thân lên, làm cho người ta càng nhìn rõ ràng vân da săn chắc, khối cơ bụng tuyệt mỹ tràn ngập sức mạnh nam tính. Sắc tâm nổi lên, Tiêu Mặc Vũ đánh bạo, đưa tay chạm vào phía sau của nam nhân, đụng đến cái mông vênh của anh, mười ngón tay vùi lấp trong đó, dùng sức mà xoa nắn. Đúng là cái mông tốt! Vừa co dãn lại vừa rắn chắc, không biết bên trong có tư vị gì, khẳng định là tiêu hồn thực cốt, càng nghĩ càng không kiềm được nước miếng. Thế nhưng, vì sao đã liếm nửa ngày trời, anh cũng ngạnh hơn chày sắt nhưng lại không bắn? =)))

Không phải trong sách có hướng dẫn, tiểu công khi đánh hạ tiểu thụ, đều cho tiểu thụ ra trước, sau đó mới thừa dịp người ta mềm nhũn vô lực mới đánh thẳng vào phủ Hoàng Long sao? Nếu anh vẫn duy trì độ

cứng này, còn ngạnh hơn cả cậu, thì làm sao một “tiểu công chính quy” như anh có thể thừa nhận một “tiểu thụ” làm công như cậu đây. Tiêu Mặc Vũ nổi nóng, liếm càng nhiệt tình hơn, nhưng suy nghĩ cả nửa ngày, liếm đến lưỡi xót cảm mỗi mà Thụy Hành Phong vẫn cứ duy trì được độ cứng ấy, kè cà không bùng nổ.

“Này, anh này, sao đến tận giờ vẫn không bắn?” Sức bền cũng quá kinh người đi, Tiêu Mặc Vũ hổ hển, nhả “Quái vật” trong miệng ra, cười lên người anh, đề anh lại.

“Anh đợi lát nữa em dùng kỹ thuật cao siêu của mình, làm cho anh không nhận được phải bắn ra.” Thụy Hành Phong lộ vẻ mặt tươi cười đáng ghét.

“Em không muốn liếm nữa đâu, miệng xót lắm na ~” Tiêu Mặc Vũ như bóng cao su xì hơi, ngã vào lồng ngực nam nhân. Đáng giận, nếu biết làm công lao lực như vậy, cậu sẽ không chọn thời điểm mới khỏi bệnh khiêu chiến anh, lẽ ra nên đến phòng tập thể thao luyện khoảng năm rưỡi rồi mới..... Ách..... Bất quá phải đợi một năm rưỡi nữa..... Cậu nhất định sẽ vì dục hỏa đốt người mà tắt thở mất.

“Em vẫn muốn “thượng” anh sao?” Thụy Hành Phong nhìn cười, vuốt ve tấm lưng bóng loáng của cậu..... Chịu không nổi nữa, quá đáng yêu, tình nhân của mình từ khi nào lại trở nên đáng yêu như vậy, hại mình muốn nhảy ngay vào trong em ấy, hung hăng mà yêu thương em ấy.

“Đương nhiên em muốn!”

Càng nghĩ càng không cam lòng, cắn răng một cái, không biết là lấy được ở đâu mà Tiêu Mặc Vũ đem một hộp thuốc bôi trơn ra, đưa cho Thụy Hành Phong, “Hôm nay em nhất định phải thượng anh, anh tự dùng cái này làm mềm tiểu cục hoa ra, sau đó để em cắm vào.”

Khụ..... Tuy rằng nghe vậy có hơi mất mặt, rõ ràng đi “công” người ta, vậy mà còn muốn người ta tự bôi trơn, có lẽ cậu là một tiểu công kém cỏi nhất từ trước đến nay, nhưng thấy kệ, ai bảo anh vừa dài vừa thô vừa ngạnh vừa bền bỉ hơn cậu chứ.

Thụy Hành Phong cố nén cười, hai bả vai run run, phải hơn nửa ngày mới bình tĩnh trở lại, “Rồi, rồi, tiểu tử tông, em muốn gì cũng được, tại hạ xin tuân thánh chỉ.”

Anh ngồi dậy, hôn cậu thật nồng nhiệt rồi thừa dịp cậu không chú ý quệt ít cao trơn đưa vào sau huyệt động của cậu..... Đang bị nam nhân hôn đến đầu choáng mắt váng, đột nhiên sau huyệt lạnh lạnh, bị nhồi cao trơn gì đó, Tiêu Mặc Vũ nhanh chóng hiểu ra anh muốn làm cái gì.

“Anh... vô lại, không được ăn gian!”

Cậu vừa thở gấp vừa rời khỏi môi anh, nhưng đã chậm mất rồi, ngón tay thon dài của nam nhân đã sớm nung theo cao trơn xâm nhập u huyệt của cậu, gãi mạnh lên nội vách mẫn cảm, làm cho eo cậu không kìm được mà đưa đẩy.....

“Anh có ăn gian đâu, rõ ràng em đang “thượng” anh còn gì.”

Thụy Hành Phong cười cười để cho cậu cười trên người mình, hai tay bắt lấy gò mông của cậu, ngón tay ở trong u huyệt ra ra vào vào, đồng thời đầu lưỡi mềm dẻo khiêu khích cổ và ngực cậu, lưu lại hồng ngân rực rỡ như lửa.

“A..... Ha.....”

Tiêu Mặc Vũ không kiềm chế được bật ra tiếng thở dốc thơm ngọt, thân thể hư không không thể chống đỡ được khiêu khích xảo diệu của nam nhân, toàn thân lâm râm nóng lên. “Thoải mái sao? Cơ thể em đang thấy trống rỗng, khao khát anh tiến vào?” Thụy Hành Phong nhẹ nhàng gặm cắn vành tai mềm mại của cậu, áp vào tai cậu mà thổi nhiệt khí.

“A..... Thật thoải mái.....” Đàn ông vĩnh viễn là loại sinh vật trung thành với dục vọng nhất. Tiêu Mặc Vũ không kháng cự nữa, toàn thân đã sớm nhuyển ra, cánh tay quăn lấy cổ anh, thân thể cong lên, tự động đem nhũ tiêm dâng tới miệng anh, mặc anh nút hôn. Khoái cảm từ đầu nhũ truyền đến, sau huyệt lại bị ngón tay thon dài không ngừng quấy rối, làm cho toàn thân cậu càng ngày càng nóng, càng ngày càng xui lơ. Hai chân cậu quăn lấy sườn lưng nam nhân, vừa vận để nhiệt vật của anh chạm vào bụng cậu, mà phần thân của cậu đã sớm ngẩng đầu từ lâu, trên đỉnh cũng chảy ra giọt sương động tình, theo những cử động

vận vẹo nhẹ nhàng của cậu mà hai dục vọng nam tính ma sát lẫn nhau, một hình ảnh dâm mỹ khiến kẻ khác mặt đỏ tim đập.

“Anh vào đây.”

Áng chừng lượng trơn đã đủ, Thụy Hành Phong nâng mông cậu cao lên, phân thân nóng cháy để ở cửa huyết, cố nén dục hỏa của chính mình, không giống trước kia vội vàng cắm vào mà lần này chỉ nhẹ nhàng tham nhập, rút ra, rồi lại tiến vào, lặp đi lặp lại mấy lần, thẳng đến khi cậu hoàn toàn thích ứng, mới vùi mình trong u huyết ấm áp chặt chẽ của cậu.

“A..... Vào hết rồi.....” Tiêu Mặc Vũ phát ra tiếng rên rỉ thỏa mãn, cự vật nóng như lửa sáp nhập trong cơ thể, hư không trong phút chốc được lấp đầy.

“Có đau lắm không?” Thụy Hành Phong không luật động vội mà dịu dàng hôn lên bờ vai nhẵn mịn của cậu.

“Không đau, anh động nhanh lên đi.....” Tiêu Mặc Vũ thúc giục anh đồng thời cái mông cũng kẹp chặt lấy lợi kiếm trong cơ thể, muốn nhanh chóng được cùng anh lên đỉnh mây mưa.

“Đừng vội, anh sẽ cho em, tất cả đều cho em.” Thụy Hành Phong cười khở, không khách khí thêm nữa, bắt đầu chậm rãi trôi chảy.

“A.....ha.....”

Theo mỗi lần cắm rút, anh liền phát ra tiếng rên rỉ thỏa mãn, cũng không che giấu nhiệt tình của chính mình, trước kia sao mình lại cảm thấy khó chịu với sự chủ động của em ấy cơ chứ? Mình đúng là một thằng đàn ông nông cạn, có người yêu nhiệt tình đáng yêu như vậy, đó chính là may mắn lớn nhất của mình! Nội bích mãi cảm theo mỗi lần quất xuyên vào đều gắt gao hấp chặt lấy mang đến một loại khoái cảm không nói nên lời, Tiêu Mặc Vũ cảm nhận từng đợt tình triều dào dạt, toàn thân như dẫn nổ, hưng phấn mà hừ thành tiếng, đắm chìm trong bể dục vui thích.

“Em thích “thượng” mà không “thượng” anh thế này chứ?” Một tay Thụy Hành Phong đỡ lấy thất lưng cậu, tay kia thì chà xát xoa nắn dục vọng đang phấn khích của cậu.

“A..... A..... Đáng ghét..... Lần sau nhất định em phải thượng.....”

Bị bàn tay của nam nhân sờ loạn, toàn thân Tiêu Mặc Vũ run lên, khoe mắt ứa lệ, khoan khoái đến độ ngay cả ngón chân cũng cong lại.

“Anh mỗi mắt mong chờ.”

Thụy Hành Phong cười nói, nhẹ nhàng buông tay khỏi mông cậu, làm cho dương vật cứng rắn càng xâm nhập sâu trong nội bích nóng ẩm của cậu, mỗi một lần đưa đẩy đều tạo ra từng dòng điện lưu khiến phân thân của cậu càng lúc càng cứng lên, không ngừng chảy ra chất lỏng thấm ướt bụng của đối phương. Cậu cười trên eo anh mà say sưa vũ động, thân thể màu ngà lóng lánh sáng bóng, tất cả đều làm dục hỏa của đối phương càng thêm căng tràn.

“Em không biết em đẹp thế nào đâu.”

Thụy Hành Phong mê muội đi bởi cảnh đẹp trước mắt, hai tay vân vê nhũ tiêm hồng nhạt trước ngực cậu rồi lại du di trên toàn thân cậu, cảm giác nhẵn mịn thật thích. Dần dà, phần eo cũng tăng thêm lực đẩy lên trên.

“A A”

Bí huyết non mềm bị mũi nhọn đâm chọc kịch liệt, khoái cảm mãnh liệt khiến cậu khó có thể tự kiềm chế, toàn thân run rẩy dữ dội. Cái mông bắt đầu vận vẹo cuồng loạn, phối hợp với động tác của nam nhân, để cho dương cương sáp nhập càng sâu. Tốc độ của nam nhân cũng càng lúc càng nhanh, biên độ càng lúc càng lớn, hai tay anh bóp chặt mông cậu, nâng cậu lên cao rồi lại thả xuống, dục vọng không ngừng quấy đảo trong bí huyết sâu hút nóng ẩm.

Cậu cảm thấy toàn thân như có ngọn lửa thiêu đốt, khoái cảm ào ạt đánh tới làm cậu không thể chống đỡ, mắt thấy sẽ chuẩn bị cao trào. Đúng lúc này, động tác của anh đột nhiên chậm lại rồi rút ra, cảm giác trống rỗng đột ngột buộc cậu hồi phục tinh thần, cậu bất mãn nhìn đối phương.

“Vẫn còn chưa kết thúc đâu.....”

Thụy Hành Phong cười ngồi dậy, để cho cậu ngồi trước ngực mình, giống như ôm trẻ con, tách hai chân cậu ra, đặt trên đùi mình, sau đó lại sáp nhập. (tư thế này bé Vũ ngồi tựa lưng vào ngực anh Phong, kiểu tư thế ôm cho trẻ con đi tiểu =.=)

“Đừng dùng tư thế này.....” Tiêu Mặc Vũ vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy màn hình TV lớn ở mặt tiền cửa hàng đối diện với mình, màn hình tối đen, dưới tác dụng tài tình của ánh sáng, có thể thấy rõ cảnh tượng mình và nam nhân giao triền!

“Sao thế? Tư thế này làm em thoải mái hơn mà, vả lại cũng có thể sáp vào rất sâu nữa.” Thụy Hành Phong hôn hôn gáy cậu, vừa phân bua lại vừa chuyển động nhịp nhàng.

“Đừng..... Đừng mà.....” Tiêu Mặc Vũ giãy giụa, liên tục lắc đầu, “Sẽ bị nhìn thấy.....”

“Bị ai nhìn? Nơi này chỉ có chúng mình thôi.” Thụy Hành Phong tăng mạnh lực xâm nhập.

“Có. Màn hình. Màn hình TV. A.” Tiêu Mặc Vũ đỏ mặt, cắn chặt môi, rên rỉ đứt quãng.

“Đây là hình ảnh của chúng mình, em xem, lỗ nhỏ của em đang gắt gao cắn nơi đó của anh, mỗi lần động một chút, sẽ co rút mấp máy, giống như một đóa hoa vậy, đẹp vô cùng.” Thụy Hành Phong mặt không đỏ khí không suyễn nói những lời làm người khác thấy thẹn đến tận cùng xương, nâng hai chân cậu lên, để lộ một khoảng cách, đỉnh động mạnh mẽ lên đến khi cắm ngập vào, hăng hái trứu cắm trong mật huyết mềm mại của cậu, mỗi lần hầu như đều tiến vào toàn bộ, sau đó rút ra gần hết, rồi lại hung hăng nhảy vào.....

“A..... Thật sâu..... Thật nhanh.....” Tiêu Mặc Vũ lắc đầu khóc nức nở, tiếng rên rỉ càng lúc càng lớn, du dương trầm bổng, dụ dỗ người ta phạm tội. Trên màn hình chiếu lên hai thân thể nam tính trần trụi quần quýt điên cuồng, máu như chạy băng băng trong cơ thể, hai người đều vì đối phương mà thần hồn điên đảo. Tiêu Mặc Vũ quay đầu lại, cùng anh hôn nồng nhiệt triền miên không dứt, dù đang hôn, động tác của nam nhân cũng không hề chậm lại, hai tầng kích thích làm đại não cậu từng trận váng vất. Trái tim đập mạnh mẽ như muốn nhảy khỏi ngực, toàn thân đều phiếm màu anh hồng, mồ hôi tinh tế đọng lại, biểu tình ngơ ngác sa vào giữa cực độ khoái hoạt khiến cậu trở nên xinh đẹp vô song. (vô song: độc nhất vô nhị)

“Thích không?”

Thụy Hành Phong thở hổn hển hỏi, thân thể cậu làm anh phát cuồng!

“Thích. Rất thích.”

Người đàn ông vốn cũng rất anh tuấn, giờ phút này thoát nhìn càng thêm gợi cảm bức nhân, trong lòng đầy tràn yêu thương nhu hòa, tất cả dày vò trong quá khứ, tại thời khắc này, toàn bộ đều được bồi đắp. Cho dù có đợi hai mươi năm, hay có đợi lâu thêm đi chăng nữa, đều cảm thấy đáng giá. Những tình cảm chân thành rung động trong tim truyền đi khắp cơ thể, cảm giác sung sướng mãnh liệt làm cả người cậu run rẩy, say sưa cùng nam nhân liều mạng dây dưa, lửa nóng trong cơ thể chuyển động nhịp nhàng, lần sau so với lần trước càng hung mãnh hơn, va chạm vào cậu, hỏa hoa trước mắt cậu như bắn ra khắp nơi, trên mặt lộ vẻ phóng túng làm say lòng người. Sau đó hai người lại thay đổi nhiều tư thế, địa điểm cũng chuyển từ sofa lên trên giường, đã thú đang do dự một khi đã tìm được phương hướng liền biến thành ác thú tham lam, dù thế nào cũng thấy không đủ, dây dưa với nam nhân, gắt gao siết lấy anh, không muốn kết thúc. Trong lúc hoan ái, tuy rằng kịch liệt, nhưng do để tâm tới thân thể cậu, Thụy Hành Phong vẫn có sự tiết chế, tại thời khắc tình cảm càng lúc càng mãnh liệt kia, anh âu yếm nhiều hơn, đưa cậu đạt đến cao trào, cơ hồ cùng lúc đó, anh cũng lên đỉnh. Tuy rằng lần này không dữ dội như lúc trước, nhưng trong lòng lại cảm thấy thỏa mãn tốt độ. Thì ra khi hai người yêu nhau, không cần phải hoan ái thật kịch liệt, chỉ cần những âu yếm dịu dàng là có thể chạm tới hạnh phúc trước nay chưa từng có.

Tiêu Mặc Vũ khẽ mở mắt, phát hiện mình sáng khoái đến độ hơi mê man một chút, mặt không khỏi đỏ lên, vội vội mặt vào ngực anh, “Anh có thoải mái không?” Cậu sợ thân thể mình còn yếu, không làm anh hưởng thụ hết mình được.

Nét mặt đáng yêu của cậu làm anh dịu dàng nở nụ cười, “Ngốc, đương nhiên là có, em không cần lo lắng có hay không, anh muốn ôm em, còn nhiều thời gian, chúng mình còn cả đời, có thể từ từ mà yêu nhau trọn

ven.”

Nhẹ nhàng vuốt ve hai má còn thấm mồ hôi của cậu, khuôn mặt tuần mỹ vừa mới trải qua cao trào mà để lộ vẻ yếu ớt khác thường, đôi mắt ướt át trong sáng như ngọc, đọng đầy ánh sáng trong đó, còn có con người phản chiếu hình ảnh một người. Tình yêu trong tim như suối nguồn không ngừng tuôn chảy, lặng lẽ nhưng không bao giờ hết được..... Yêu một người có thể thay đổi thành thế nào? Có lẽ là như bây giờ nói không ngớt lời, thao thao bất tuyệt.

Tiêu Mặc Vũ nhìn anh chăm chú, “Thụy Hành Phong, gần đây vẻ mặt anh biểu cảm hơn rồi đấy.”

“Em không vui sao?”

“Em đang hoài niệm cái người mặt than trước kia, hình như dạo này mặt than phổ biến hơn thì phải.” Tiêu Mặc Vũ nói rất nghiêm túc.

“Tiêu Mặc Vũ, em có gì bất mãn với anh hả?” Thụy Hành Phong giận tái mặt.

“Đâu có.” Tiêu Mặc Vũ cười chui vào ngực anh, cọ cọ, lại ngẩng đầu, nghiêm mặt nói: “Thụy Hành Phong, lần sau nhất định em phải thượng anh!”

“Chờ em luyện được kỹ thuật tốt hơn anh, cơ thể cường tráng hơn anh, đến lúc đó, anh cam tâm tình nguyện bị em áp.” Thụy Hành Phong đưa ra một nhiệm vụ bất khả thi.

Tiêu Mặc Vũ xụ mặt, “Em không muốn biến thành kẻ cơ bắp.” Cậu rất hài lòng với hình dáng của mình lúc này. “Vậy em còn muốn thượng anh?” Thụy Hành Phong nhướn mi, nghiêng người đè cậu xuống, “Có phải dạo này anh chiều em quá nên em coi trời bằng vung, ngay cả đầu anh cũng dám cưỡi lên rồi? Có cái này rồi lại muốn thêm cái khác, đúng là lòng tham không đáy mà.”

Tiêu Mặc Vũ tức giận nhìn anh, “Không sai, em chính là con dã thú tham lam, thì sao nào?”

“Em mà dã thú nổi gì, giỏi lắm cũng chỉ là một người đẹp bốc đồng thôi.” Thụy Hành Phong hôn lên trán cậu, đắp chăn cho cậu, “Ngủ đi.”

Đèn tắt rồi, tứ phía tối đen như mực. Tiêu Mặc Vũ nắm chặt tay anh, cảm nhận được độ ấm da thịt của nhau, nhẹ nhàng nhắm mắt, chỉ chốc lát sau liền tiến vào mộng đẹp.

Trong mộng dường như cậu trở về quá khứ, đứng dưới tàng cây ở cô nhi viện Ánh Dương, bóng cây dày đặc, ánh mặt trời le lói, cậu ngửa mặt nhìn lên, dòng người trước mắt bắt đầu chuyển động, một thiếu niên cao cao anh tuấn, trong đám người kia, đi đến chỗ cậu..... Ánh mắt thiếu niên không còn lạnh lùng như trước nữa mà tràn ngập nhu hòa ấm áp tựa gió xuân, đi đến trước mặt cậu, cười tươi đưa tay về phía cậu..... Bị nụ cười của thiếu niên hấp dẫn, cậu cầm lấy tay cậu ta, trong chớp mắt, có một loại cảm giác hạnh phúc chạy thẳng vào tim.

Từ nay về sau, vạn kiếp bất phục.

—Toàn văn hoàn—

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bang-hoang-dich-da-thu>